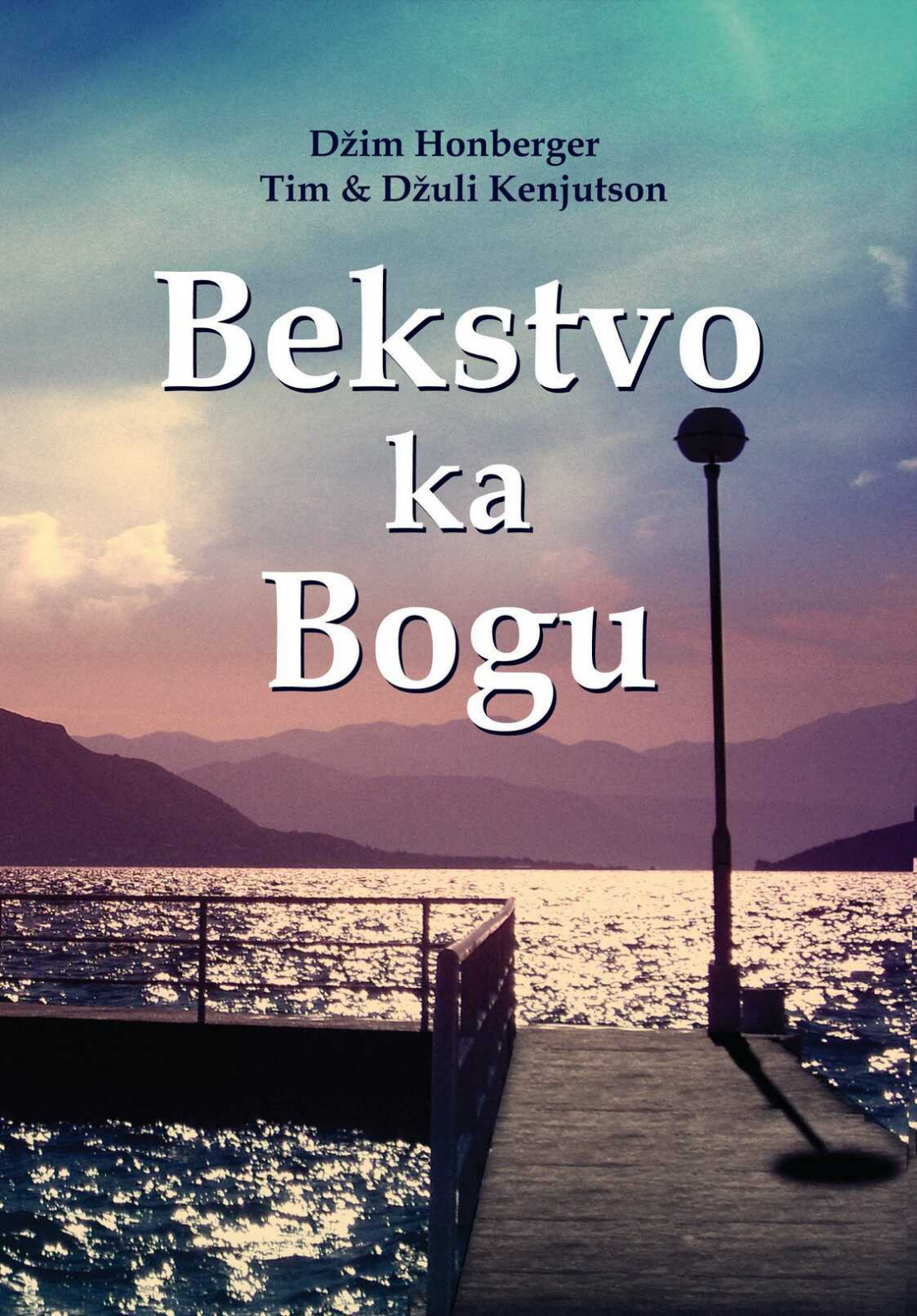

Džim Honberger
Tim & Džuli Kenjutson

Bekstvo ka Bogu

Džim Honberger & Tim i Džuli Kenjutsun

BEKSTVO KA BOGU

*Priča o porodici
koja je napustila jurnjavu savremenog života
i posvetila se potrazi za iskonskom duhovnošću
i jednostavnim životom*

www.najvaznijevesti.com

BEKSTVO KA BOGU
Džim Honberger & Tim i Džuli Kenjuston

Naziv originala:
Escape to God, by Jim Hohnberger

Izdavačko pravo za Srbiju: Branko Đurić
Izdavač: EDEN kuća knjige, N.Sad
Urednik: Branko Đurić
Prevod: Grupa prevodilaca
Štampa: Eurodrim, Beograd
Tiraž: 1000
ISBN 978-86-89205-05-3

dobrvest@yahoo.com
(+381)64-40-29-428

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.111(73) - 31

ХОНБЕРГЕР, ЏИМ

Bekstvo ka Bogu : priča o porodici koja je napustila jurnjavu savremenog života i posvetila se potrazi za iskonskom duhovnošću i jednostavnim životom / Džim Honberger ; [saradnici] Tim i Džuli Kenjuston ; [prevod grupa prevodilaca]. - Novi Sad : Eden kuća knjige, 2013 (Beograd : Eurodrim). - 216 str. ; 21 cm

Prevod dela: *Escape to God* / Jim Hohnberger. - Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-89205-05-3
COBISS.SR-ID 280133383

S A D R Ź A J

Predgovor	5
1. Slavna potraga	11
2. Da li je formalna religija dovoljna?.....	19
3. Jednostavan život	29
4. Mnoštvo mogućnosti	49
5. Bog je uvek tamo gde smo i mi	71
6. Držeći se Onoga koji se ne vidi	83
7. Selektivno slušanje	106
8. Naš najveći neprijatelj	128
9. Da li zaista veruješ?	141
10. Bog sve u svemu	152
11. Četvrta tačka obrta	175
12. Oklevanje	186
13. Poslednji veliki korak	194
Epilog	207
Razgovor sa Džimom Honbergerom	210

*Svima onima koji žive
u ovim časovima istorije sveta,
čije je versko iskustvo takvo da osećaju
rastuću glad i žeđ za samim Bogom
i koji se neće smiriti dok ne nauče
kako da svakodnevno
hodaju sa svojim Gospodarom.*

PREDGOVOR

– Džime, zaista bi bilo dobro da ove poruke pretočiš u knjigu – molili su me Džek i njegova supruga Džudi.

Pomisao na to zatekla me je iznenađenog. Na kraju, lako je bilo Džeku da predloži pisanje knjige. On je pisac i pisanje je bila njegova druga priroda. Engleski je bio jedan od predmeta u školi koji sam učio samo toliko koliko je neophodno za prolaznu ocenu, da bih zatim brže-bolje sve naučeno zaboravio.

Ja? Pisanje knjige? Apsurd! Zahvalio sam im se i odbacio tu ideju. Moji darovi i sposobnosti nalaze se pre u verbalnoj komunikaciji, a ne u pisanju. Međutim, ideja nije htela da nestane. Gde god bih se okrenuo prijatelji i poznanici su me uporno nagovarali da napišem knjigu. Čak su i pisma koja smo dobijali odzvanjala istim ehom.

Konačno sam shvatio da Bog želi da mi nešto kaže. Kleknuo sam na svoja kolena i u molitvi, gotovo sa nevericom rekao:

– Gospode, zar zaista želiš da “ja” pišem knjigu?

Kada je na moj um ostavljen jasan utisak sa iskristalisanim odgovorom, “Da, Džime, želim”, bio sam oboren s nogu, zapanjen i šokiran.

– Ali ja ne mogu to, Gospode. Nisam talentovan. Pored svega toga, nemam vremena! Držim predavanja i moj život je isplaniran dvanaest do osamnaest meseci unapred. Jednostavno ne znam kako bih to mogao da radim, Gospode!

Pokušao sam da potisnem ideju, da je barem odložim na neko vreme, ali ona je nastavila da me u mislima proganja i da mi se iznova vraća. Već sam jasno video kako je Bog upotrebio nekoliko osoba da mi ukažu na moju novu dužnost. Od ranije sam poznavao taj Bogu svojstven manir – da koristi više ljudi sa različitim darovima kako bi ostvario svoje delo.

Kad Bog pozove nekoga da obavi odredjeni zadatak, obično je to osoba koja nema nikakvu kvalifikaciju za posao koji je čeka.

Na taj način izabrano oruđe potpuno zavisi od Boga. Iskušenje koje svakoga vreba jeste pripisivanje slave sebi, isticanje neakvih sopstvenih zasluga u onome što je Bog sam ostvario. Dok je nadgledao izgradnju hrama u Jerusalimu, Solomon je mogao videti kako raste lepa građevina na kojoj rade hiljade radnika čiji su šatori uredno stajali oko hrama. Ugledavši taj prizor car se ipak obratio Bogu rečima: "Ovaj dom koji sam "ja" saziđao nazvan je tvojim imenom."

Solomon je sebi pripisao ono što je Bog učinio koristeći hiljade svojih radnika kao svoja oruđa, pa ipak se taj hram nije zvao po Njemu kao glavnom Graditelju. Do današnjeg dana je ova veličanstvena građevina poznata kao Solomonov hram. Ni ja nisam želeo da prisvajam slavu za pisanje ove knjige. Štaviše, nisam ni mogao to da uradim jer sam znao da bez Božje intervencije ne bih bio u stanju da završim ovaj posao.

Na kraju sam rekao Bogu da ako traži od mene da pišem knjigu, onda želim da mi to isto još neko kaže. Ovog puta sam više voleo da to bude neko drugi, a ne obrazovani ljudi sa finim manirima i lepim izražavanjem.

– Gospode, želim da to bude najsmerniji instrument koji možeš da nađeš i upotrebiš! Ako mi progovoriš kroz nekoga sličnog, počecu da pišem knjigu.

Tokom jeseni 1995.godine, stigao sam u Kaliforniju gde me je čekala serija predavanja. Ljubazni ljudi koji su me sačekali na aerodromu, rekli su mi za Eleonoru. Ona je bila siromašna starica. Gotovo na samrti ležala je u bolesničkom krevetu, u jednom staračkom domu. Eleonora je iskreno volela moja predavanja i osetila je mir u Gospodu kao nikad ranije, dok je hvatala poruke koje su se mogle čuti na tim predavanjima. Znajući sve to, ljudi koji su me dočekali saopštili su mi:

– Džime, ona je suviše bolesna da bi prisustvovala novoj seriji tvojih predavanja, ali izrazila je želju da te vidi. Mnogo bi joj značilo ako bi bar na nekoliko minuta svratio do nje.

Pošto sam dobio potvrdu da imamo dovoljno vremena, osetio sam nakon molitve da treba da odemo i posetimo Eleonoru. Tako smo se našli na putu ka staračkom domu. Nisam u stanju da do kraja opišem svoja osećanja kada smo ušli u sobu i kada je ova starica uzvikknula:

– Džim Honberger! Ne mogu da verujem! Dođi ovamo, bliže!” – Zatim je nastavila – Gospod mi je rekao da treba knjigu da napišeš.

Pokazala je prstom na policu gde se nalazilo nekoliko video traka sa mojim predavanjima i dodala:

– Moraš sve to da staviš u knjigu. Molim te, Džime, obećaj mi da ćeš sve to da staviš u knjigu. Tako je važno da to možemo da čitamo kao knjigu. Molim te obećaj mi da ćeš to uraditi!

Moj glas je postao prigušen i suze su mi navrle na oči jer sam znao da u tom momentu stojim na svetoj zemlji. Ova starica na samrti bila je oruđe koje je Bog upotrebio da me pokrene na akciju. Bio je to 8. septembar 1995.

– Eleonora, vi ste odgovor na moju molitvu” – uspeo sam da joj progovorim.

Eleonora je mislila da će naš susret od nekoliko minuta biti blagoslov za nju. Međutim, ja sam imao pravu privilegiju da je upoznam i to na samom kraju njenog života. Zaspala je u Isusu 4. oktobra te godine.

Bog kaže: “Pre nego me prizoveš, odazvaću ti se.” Nikad mi to nije bilo tako jasno ilustrovano kao za vreme pisanja knjige. Sada kada sam znao da je pisanje moj prioritet, počeo sam da se borim za slobodno vreme kako bih pisao bez prekidanja. Kao i obično, Bog je uzeo stvar u Svoje ruke. Samo je trebalo da budem strpljiv.

Nedugo posle ovih događaja, moj sin je prodao plac jednom biznismenu iz inostranstva. Ovaj čovek bio je toliko oduševljen ponašanjem mog sina, da me je nazvao da pita da li on i njegova supruga mogu da nas posete na nekoliko dana, kako bi upoznali

članove naše porodice. Hteli su da lično osete i vide odnose koji postoje među nama. Taj čovek je želeo da vidi šta mi to kao porodica radimo kad u našem okrilju sazrevaju tako plemeniti mladi ljudi. Složili smo se da dođu i uživali smo u njihovom društvu.

Pre odlaska ovaj čovek mi je saopštio:

– Džime, imam vilu na ostrvu Sent Kroa. Ako tvojoj porodici ikad zatreba mesto za odmor, ta vila vam stoji na raspolaganju onoliko vremena koliko želite, naravno, bez ikakve nadoknade.

Eto, a ja sam se brinuo kako ću naći mesto gde me niko neće ometati. Bog je sve unapred znao, čak je i namestio da okolnosti budu takve da smo mogli da provedemo ceo mesec u blagoslovenom miru i sreći.

Svako jutro sam provodio u molitvi, tihom razmišljanju i pisanju. U popodnevним časovima bio sam sa svojom porodicom na plaži. Kupali smo se i ronili. Bilo je to prijatno vreme za opuštanje i rasonodu. Moj um bio je na ovaj način pripremljen za primanje svežih utisaka kojima je Božji Duh želeo da me impresionira. Napustio sam ostrvo sa jasnim nacrtom za knjigu.

Poglavlja, smernice i ilustracije – sve je već bilo isplanirano. Ali kako od tog “kostura” napraviti rukopis – to je bilo izvan njihovih sposobnosti. Znao sam da mi je potrebna pomoć nekog pisca, ali gde naći takvu osobu? Nekoliko profesionalaca iz te branše ponudilo mi je svoje usluge, ali kad god sam se molio Bogu za to, Bog mi je odgovarao:

– Ne, to nije taj.

Znao sam da mi je bila potrebna više nego jedna osoba da popravi moju gramatiku, pravopis, itd. Bila mi je neophodna pomoć u pisanju. Mislio sam, ako nađem nekog ko će pisati umesto mene o mom iskustvu sa Bogom, onda ta osoba mora imati isto iskustvo i isti stil pisanja. Gde bih na ovoj Zemlji mogao naći takvu osobu?

“Pre nego me prizoveš, ja ću ti se odazvati.” Ponovo je obećanje obilno ispunjeno. Nekoliko godina pre ovoga, upoznao sam par,

Tima i Džuli Kenjutsun, koji su želeli iskustvo o kojem sam govorio. Posavetovao sam se s njima. Počeli smo da se međusobno bliže upoznajemo. Video sam kako nastaju promene u njihovom porodičnom krugu. Sve više su dopuštali Bogu da ih menja. U proteklih nekoliko godina razmenjivali smo pisma tako da sam brzo mogao da zaključim kako su Timov i moj stil izražavanja veoma slični. Dok sam iznova čitao ova pisma zajedno sa svojom suprugom, Seli, često sam osećao kako čitam sopstvene misli. Tim je imao sposobnost da praktičnu istinu koncizno izrazi. Znao sam da su on i njegova supruga već počeli da stiču ono iskustvo za kojim su žudeli.

U jesen 1998, za vreme našeg sastanka u Virdžinija kampu, Džuli je ušla u prostoriju gde smo bili okupljeni i ja sam u svojim mislima odmah osetio snažan upliv Svetog Duha koji mi je govorio da je to prava osoba od koje ću dobiti pomoć. Znao sam da Džuli voli engleski jezik. Od ranije sam bio upoznat sa tim da ona i njen suprug imaju interesovanje vezano za pripremu i izdavanje knjiga. Prišao sam im oboma i rekao šta imam, a oni su odgovorili da ih uzbuđuje to što će unapred videti materijal za knjigu.

Nisam imao pojma o tome u šta sam se upetljao. Poslao sam prvih nekoliko poglavlja, a ona su mi vraćena u potpuno izmenjenom obliku. Ne samo da su pripremili knjigu za štampu, nego su je preradili, i u tom procesu, od dobrog teksta napravili su bolji, da bi na kraju to bila najbolja moguća verzija. Ubrzo smo došli na ideju da im predam samo smernice sa ciljevima, ilustracijama i suštinom za svako poglavlje teksta. Sve sam to snimio na traku koju sam im poslao. Za kratko vreme poštom sam dobijao gotov tekst koji je trebalo samo da pregledam. Posle samo nekoliko poglavlja bio sam oduševljen izgledom knjige. Uzbuđenje je raslo dok sam posmatrao Božju ruku na delu.

Ova knjiga nije trebalo da bude produkt samostalnog rada Džima Honbergera, već zajednički projekat grupe ljudi koje je

Bog postavio na određenu poziciju i pozvao da Mu služe. Takođe, posmatrao sam Tima i Džuli dok su radili na svom ličnom iskustvu. S entuzijazmom su uskočili u posao na koji ih je Bog pozvao i nikada nisu tražili bilo kakvu novčanu nadoknadu ili priznanje, pa čak ni to da im se refundiraju troškovi. Zapazivši njihovo smerno ponašanje, znao sam da je Bog bio u pravu kada je njih odabrao za ovaj posao. Ono za šta sam mislio da će biti težak posao, pretvorilo se u radosno zanimanje.

Danas, kad pogledam unazad, zapanjen sam šta je sve Bog uradio. Moram da priznam da, iako na prvim stranicama ove knjige stoje imena svih nas koji smo na neki način bili umešani u njeno pojavljivanje, ipak je nismo mi napisali. To je bilo Božje delo od samog početka. Dok vas podstičem da čitate ovo štivo, činim to bez i malo želje za ličnim isticanjem, jer je ovo delo nastalo kao plod Božjeg providenja i Njegovih uputstava, a ne kao rezultat mojih sposobnosti, kao nešto za šta bih slavu pripisao sebi.

Moja želja je da svako ko pročita reči ove knjige dokuči cilj zbog kojeg ona postoji, a to je da ukaže na put kojim možemo uteći k Bogu.

1. poglavlje

SLAVNA POTRAGA

*“I prije nego poviču, ja ću se odazvati;
još će govoriti, a ja ću uslišiti.” (Isaija 65,24)*

– Džime šta te dovelo ovamo? – pitao je Voren.

Mogao sam da mu pročitam misli. Bio je sasvim ubeđen da traćim svoj život ovde u planinama, dok sam za to vreme mogao da zaradim gomilu para dole u gradu. Voren je tražio plac u planinskoj divljini, dok smo se on, njegova trudna žena i ja truckali po džombama seoskog puta u mom kamionetu.

– Pa, Voren – započeo sam odgovor – Vidiš, ja sam hrišćanin, i ovde smo došli zato što...

– Stani, Džime, tu se smesta zaustavi! – prekinuo me je Voren.

– Ja nisam hrišćanin i ne verujem u hrišćanstvo. Ne želim ni reč da čujem više o tome!

Iznenadna nelagodna tišina okovala je atmosferu u mom autu. Pomislio sam: “Kako će Bog dosegnuti osobu poput ove?” Ipak, osećao sam se primoranim da kažem još nešto, i dok sam se u isto vreme tiho molio, rekoh: “Voren, treba mi samo par trenutaka tvog vremena i više nikad neću reći ni reč o hrišćanstvu. Voren, Bog koga sam upoznao u ovim planinama toliko te voli. Iako Ga ti odbijaš, jednog dana kada ti bude trebao, On će ipak biti tu za tebe. Doći će dan kada će i tebi zatrebati moj Bog!”

Ako je atmosfera u mojim kolima do tog trenutka bila hladna, posle ovih reči ona je postala ledena. Izgledalo je kao da sam svojim komentarom učinio stvari još gorim. Obavili smo svoj posao i Voren se odvezao svojim autom. Međutim, uspomena na ovaj kratak razgovor podsetila me je na moje sopstveno otuđivanje od Boga. Eho mojih sopstvenih reči bruji mi je u ušima: "JEDNOG DANA KADA TI BUDE TREBAO, ON ĆE IPAK BITI TU ZA TEBE! DOĆI ĆE DAN KADA ĆE I TEBI ZATREBATI MOJ BOG!"

16. DECEMBAR, 1948.

– Gospodine – rekao je umorni lekar pokušavši da privuče pažnju čoveku koji je izgledao još umorniji i zabrinutiji od lekara.

– Da? – odgovorio je Henri ozaren iznenadnom nadom. Njegova iznenadna radosna reakcija bila je sasvim neprimerena staroj čekaonici u kojoj se osećao bajat miris duvanskog dima i uvek prisutna atmosfera straha i iščekivanja, koji su karakteristični za ovakve čekaonice.

– Muško je! – zaigrao je osmeh na lekarevom grubom licu. – Dečkić od 3 i po kilograma!

– Kako je moja žena – upitao je Henri već uzbuđen prethodnom vešću o sinu koji se upravo rodio.

– Bio je težak porođaj – zabrinutost se ponovo vratila na lice stručnjaka. – Sada je možete videti – odgovorio je pre nego što je pitanje bilo dovršeno.

Dok sam ležao na rukama svoje majke, nisam imao svest o tome da sam u trenutku začeca postao učesnik u ratu između Boga i sotone. Još dok sam bio u utrobi, Bog je u Svojoj beskonačnoj mudrosti počeo da ostvaruje plan koji se ticao mene lično; On je nastojao da u meni probudi čežnju, da podstakne potrebu za Njim. On je znao da sam ja rođen u svetu koji je bio u ratu protiv Njega, u pobuni protiv Njegovih principa, Njegove volje i Njegovih puteva.

Bog je, takođe, znao da ću biti rođen sa prirodom koja je oštećena usled čovekovog eksperimentisanja s grehom. Znao je On

da bih prirodno sledio svoje sopstvene podsticaje i sklonosti, i da će mi i sama pomisao na predavanje i potčinjavanje volje Njemu biti potpuno strana. Dalje, Bog je veoma dobro znao da će se sotona truditi nasuprot svakom Njegovom poduhvatu. Uprkos svim ovim neprilikama, Bog je stavio u pokret Svoj plan za mene. Pošto je čekao skoro šest hiljada godina ljudske istorije, da se Džim Honberger rodi, sada je dobio priliku da pokuša da zadobije moju ljubav. Bog je bio u potrazi za mnom, jer On traga za svakim od nas. To je slavna potraga ljubavi koja se rađa u Božjem srcu.

Veronika i Henri Honberger bili su zadovoljni svojim trećim detetom. Doneli su me u svoj skromni dom u Epltonu, Viskonsin, rešeni da učine sve što mogu kako bi me podigli i stvorili od mene vrednog i poštenog čoveka i građanina. U detinjstvu nisam imao nikakvu svest o Božjoj ljubavi, ali mi je Bog govorio preko mojih roditelja. Oni su mi dali prve pouke o Božjem karakteru kroz svoje postupanje sa mnom.

Rođen sam sa tvrdom voljom koja insistira na sopstvenom putu! Kada sam bio gladan – plakao sam. Kada sam želeo da mi se promene pelene – plakao sam. Kad god nešto nisam voleo, plakao sam u pokušaju da ostvarim svoju volju. Pošto je majka udovoljila mojim potrebama, poučila bi me o Bogu koji je brižan i pun ljubavi, i to na način čije vrednosti ni sama nije bila svesna.

Ponekad sam plakao zato što me je stavila u kolevku, a ja sam želeo da me drži u naručju. Majka je imala izbor – mogla je da popusti pred mojim plačom ili da me nauči da svoju volju moram potčinjavati njoj. Kada je popuštala, dolazeći da me uzme u naručje, davala mi je na taj način pouku da ću svojim plakanjem uvek uspeti da isteram svoje; tako je sebična volja sve više jačala u mom malom srcu. S druge strane, kad bi majka, kroz svoj postupak, rekla: “ Ne, ne možeš me naterati da te podignem, jer sam odlučila da treba da budeš u kolevcu,” ona mi je davala pouku kako da predam svoju volju Božjoj volji i to tako što ću se pokoriti njenoj volji.

Roditelji stoje umesto Boga u odnosu na maloletnu decu, koja slušajući roditelje, uče da budu poslušna Bogu. Tako je počela velika objava rata u mom životu. Ponekad je sotona dobijao, a ponekad Bog, ali kroz sve to ja sam učio i odrastao.

Od samog rođenja u nama raste želja da pronađemo ispunjenje i sreću. To znači da ćemo ovo unutarne ispunjenje tražiti u stvarima, ukoliko nas mudro ne usmere roditelji i ne vodi milost Božja. Samo po sebi to nije pogrešno jer je Bog prilikom stvaranja ispunio zemlju svim onim što donosi zadovoljstvo. Međutim, postoji stalno iskušenje za ljude da više cene stvari od Onoga ko ih je darovao.

Setite se samo svog sopstvenog dečjeg iskustva od mnogih Božića. Pošto ste pocepali ukrasni papir i traku kojima je bila upakovana vaša silno željena igračka, jedva da ste u toj prilici procedili neku reč hvale onom ko vam je priuštio ovaj poklon. Promrmljali ste par reči tek na insistiranje majke, ali jedino što su vaše oči videle bila je željena stvar koja je zauzela mesto darodavca.

Što se mene tiče, bio je to duplo hromirani bicikl trobrzinac marke Schwinn. Ah, kako sam ga voleo! Bio je to najlepši bicikl u kraju. Kasnije, ova ljubav je prerasla u crvena vatrogasna kola sa pokretnim krovom marke Pontiac – novi predmet moje pažnje. Lagano sam se uvežbavao u svetu u kojem sam živio, da sreću merim stvarima koje sam posedovao i da se poistovećujem sa njima.

Stvari ovog sveta nisu samo materijalnog porekla, nego tu spadaju i položaj, moć, ponos i zadovoljstvo. Većina veruje da sreća i ispunjenost dolaze od zadobijanja istaknutog položaja kojeg prati moć i ponos. Drugi misle da će ostvariti trajnu sreću ako su u braku sa određenom osobom, ili ako su u mogućnosti da posećuju egzotična mesta. Treći, opet, žele život pun zadovoljstava tražeći način kako da budu što slobodniji od odgovornosti, u nadi da će im to doneti istinsku sreću.

Sve nabrojano ulazi u trku čiji je cilj zadobijanje naklonosti našeg srca, a to isto i Bog želi. Bog sve to vidi. Njegova potraga za nama počinje pre nego što postanemo svesni želje da u Njemu

nađemo zadovoljstvo i ispunjenje: “Pre nego što me prizovu, Ja ću im se odazvati.” (Isaija 65,24).

Hvalite Boga zato što je u naša srca posadio želju za istinskim ispunjenjem koje se samo delimično može postići svetskim metodama. Svuda oko nas postoje primeri uspešnih ljudi koji su stekli bogatstvo, moć i slavu – sve što je prema logici ovog sveta neophodno za sreću. Ipak, neki od njih su najjadniji ljudi na svetu, koji kao očajnici okončavaju svoj život u kaljuzi narkomanije.

U ovoj borbi za ljudske duše, đavo koristi sav svetski sjaj i zlatno kako bi nas prevario. Njegovi metodi uključuju prevaru usled koje čak i naš najgori mogući izbor može izgledati veoma dobro. On napada naš um, bombarduje naša čula iz svih medijskih oruđa, časopisa i bilborda. On snažno provocira naše želje, strasti i apetit, u pokušaju da nas zarobi. Dovoljno je samo pogledati reklame za cigare i alkohol, pa da bude jasno kako lako ljudi mogu da postanu robovi ovih navika. Reklamne poruke prenose ideju da će ljudi koji piju i puše postati popularni, imati seksi atletski izgled. Umesto toga, ovisnici se posle nekog vremena probude kao robovi hemijskih supstanci koje im uništavaju zdravlje, krađu novac i lišavaju ih sreće.

Bog je u podređenom položaju u ovoj borbi za naša srca. On nikad ne laže i nikad ne zavodi. Njegove reči su: “Evo stojim na vratima i kucam: ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njime, i on sa mnom” (Otkrivenje 3,20).

Bog se obraća našem intelektu, razumu i našoj savesti. Naš odgovor morao bi da bude dobrovoljan. On ne želi robote. Bog može da usadi čežnju za Njim u naše srce, ali odgovor na tu čežnju u potpunosti zavisi od nas. Bog nikada ne vrši nasilje nad našom voljom.

Nisam ni znao da imam problem sa sopstvenim egom koje traži svoj put. Ta moja volja bila je sve što sam ikada znao. Ipak me je Bog jurio i osvajao tridest godina, sve dok konačno nisam osetio svoju potrebu za Njim. Prošlo je još deset godina dok nije

zadobio moje poverenje i još šest ili čak više godina dok tvrđava mog srca nije sasvim bila osvojena, a ja u potpunosti pripao Njemu.

Biblija govori o čoveku koji se zvao Avram, kome je na čudesan način darovan sin u njegovim poznim godinama. Kao i druga dugo očekivana deca, ovaj dečak bio je mažen od strane svog oca i ubrzo je postao ponos i radost očeva u njegovoj starosti. Avram nije samo imao znanje o Bogu. On je poznavao Boga. Ovaj čovek bio je blizak s Bogom.

Tada je Bog zatražio od Avrama da prinese svog sina kao žrtvu paljenicu. “Uzmi sada sina svojega, jedinca svojega miloga, Isaka, pa idi u zemlju Moriju, i spali ga na žrtvu tamo na brdu gdje ću ti kazati.” (1. Mojs. 22,2).

Zašto je Bog tražio takvu stvar? Jadni Avram! Kako li je samo patio dok je mislio o tome da će njegov ljubljani sin biti uzet od njega. Teška srca on je krenuo da poslušati Božji nalog. Bog je dopustio da iskušenje ovog čoveka dođe do tačke posle koje više nema povratka, a onda se iznenada umešao, povikavši: “U redu je, Avrame. Nikad nisam želeo tvog sina kao žrtvu. Isak, tvoj sin, zauzeo je mesto u tvom srcu koje pripada samo meni. Želeo sam da ga pomerim sa trona tvog srca kako bih sa tog mesta suvereno vladao.”

Avram je učio lekciju da Božji darovi ne mogu da budu važniji za nas od Onoga ko ih daje. Bog daje istu pouku svakom od nas. On nas prati sve dok nas cele ne zadobije. On nije želeo Isaka kao žrtvu. Želeo je Avrama. Ne traži Bog tvoje stvarčice, već one moraju biti sklonjene sa trona tvog srca ako su bespravno zauzele to mesto koje im ne pripada.

Mi često oklevamo da Bogu damo ono što posedujemo zato što se bojimo za sigurnost onoga što treba da Mu predamo, posebno ako se radi o našim dugo gajenim idolima. Mi, međutim, ne treba da imamo takve strahove. Isus nije došao da uništi, nego da spase. Sve što Bogu predamo savršeno je bezbedno, i obrnuto, ništa nije sigurno ako nije sasvim Njemu predato.

Šest meseci kasnije

Putovao sam na Srednji zapad¹. Dok sam bio u poseti jednoj porodici, telefon je zazvonio. Domaćica je rekla:

– Džime, za tebe je.

– Zdravo, Džime, ja sam, Voren.

– Voren! – skoro da sam vikao, dok je moj mozak u trenutku “premotao” naš razgovor u kamionu. – Kako si me uopšte pronašao ovde?

– Nije bilo lako – reče on. Njegov glas koji je do tada zvučao samopouzđano, odjednom se promenio kada je rekao:

– Dobili smo bebu, Džime.

– Divno! Šta je?

– Sin... – njegov glas je zadrhtao.

– Šta se dogodilo, Vorene – upitao sam.

– Džime – odgovorio je on sa bolom u glasu – Sin mi je rođen sa tri rupe u srcu. Potreban mi je tvoj Bog, Džime! Potreban mi je tvoj Bog!

Velika potreba potisnula je u stranu Vorenovu ljutnju i strah. Njegova priča naterala mi je suze na oči, jer mi je to stvorilo privilegiju da sa njim podelim dobru vest o Božjoj slavnoj potrazi za svakim ljudskim srcem.

Kada sam prvi put upitao svoju ženu, Seli, da izađemo, njen odgovor je mogao da se svede na dve opcije. Mogla je da prihvati ili da odbije. Prihvatanje bi bio veći rizik. Međutim, odbijanje, bi značilo doživotno lišavanje radosti koje potiče iz mog srca usklađenog s njenim srcem, kao i braka koji je nebo potvrdilo. Kakva bi to samo tužna alternativa bila da me je odbila!

Tako je i kada govorimo o slavnoj potrazi za osvajanjem trona našeg srca koju preduzima Bog pun ljubavi. Ne postoji mnoštvo mogućih odgovora – samo jedan dobar, i onaj drugi koji je veoma loša alternativa. Moj izbor bio je da odgovorim na ovu potragu, jer

¹ Region u SAD

u protivnom ona ne bi prestala sve dok ne zastanem i ne sretnem se licem u lice sa Onim koga sam počeo da upoznajem i da Ga volim. Šta je tvoj odgovor?

2. poglavlje

DA LI JE FORMALNA RELIGIJA DOVOLJNA?

“A ovo je život vječni da poznaju tebe jedinoga istinoga Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.” (Jovan 17,3)

– Ali mama, zašto moram da idem? Ne volim da idem u crkvu. Nikad nisam doživio nešto lepo tamo.

Naravno, moja majka je odbila moju molbu i ja sam morao nevoljno da pokoravam svoje JA njenoj volji i da svakog vikenda posećujem crkvena bogoslužjenja. Crkva je bila takav teret za mene da sam se, moram to priznati, ponekad iskradao u zadnji deo crkve gde su se nalazili crkveni časopisi. Pošto bih uzeo jedan od njih, brzo bih šmugnuo napolje u park gde sam provodio ostatak vremena, taman toliko koliko je trajalo bogoslužjenje. Nije da se moji roditelji nisu trudili. Slali su me u hrišćanske škole i vodili su me sa sobom svakog vikenda u crkvu. Međutim, crkva je nekako bila suviše izveštačena, previše formalistička, preterano dosadna da bi me zadržala. Morao sam da je posećujem, tako da sam od prvih dana naučio da “igram igru”, da se tako izrazim. Istu igru verovatno i vi znate i to ne zato što ste bili članovi moje crkve i posmatrali mene i moje iskustvo. Mnogi koji ispovedaju hrišćanstvo formalno obavljaju svoje dužnosti i ponašaju se na način koji se od njih očekuje, pokazujući se spolja kao dobri, dok u isto vreme znaju da njihovo srce nije tu. Oni to možda nisu u

stanju da objasne, ali takva religija ne ispunjava njihove prave potrebe, pa ipak, oni slede utvrđeni put, jer to tako treba.

Čim sam se oslobodio uticaja mojih roditelja prestao sam da idem u crkvu. Sledio sam sopstvena interesovanja i išao svojim putevima. Dosta mi je bilo odlazaka u crkvu i religioznog glumatanja. Kada sam sve sabrao, za moj pojam to nije vodilo ničemu. Bog za mene nije bio ništa stvarniji u poređenju sa iskustvom mojih nereligioznih drugova. Bog me nije krivio zbog mog zalaženja. Čekao je pravi momenat da zadobije moju pažnju.

Imao sam trideset godina, diplomu sa koledža, pet godina radnog iskustva u prodaji kompjuterskih sistema i bio sam samostalni vlasnik *Hohnberger* agencije – uspešne agencije za osiguranje pre svega automobila, stanova, života, uključujući i zdravstveno osiguranje.

Bio sam mlad, agresivan i spreman da gradim sopstvenu sreću, od udobnog života u sadašnjosti, sve do mirne starosti i penzionerskih dana u budućnosti. Sve to sam gradio u ovom svetu. Imao sam lep dom, vozio nove automobile, imao odlična primanja i posao koji je cvetao. Jurio sam “američki san”, verujući da sreća dolazi kroz stvari koje život čine interesantnim, komfor-nim i uzbudljivim.

Solomon, najmudrijij čovek koji je ikad živeo na svetu, lepo je sročio ovo o čemu govorim: “Sve je taština” (Propovednik 1,2). Taština podrazumeva prazninu, privid, nešto što nikad ne možete da uhvatite rukama. Ja sam upravo gonio ovu prazninu, američki mit, a Bog je želeo da privuče moju pažnju. Ali kako? Jednostavno, čekao je, i kada je došao pravi trenutak, podstakao me je da ponudim životno osiguranje svom zubaru. Malo sam znao o drastičnoj promeni koja će nastupiti u mom životu nakon Božanskog upliva.

Moj zubar bio je ujedno i moj klijent. Ja sam osigurao njegov posao, dom, kod mene je imao zdravstveno osiguranje, kao i osiguranje za auto, pa sam pomislio: “Zašto mu ne bih prodao

i životno osiguranje?” Zakazali smo sastanak s tim ciljem. On, međutim, nije pokazao nikakvo interesovanje, što je mene iznenadilo, jer je bio veoma razborit čovek.

– Zbog čega ne želiš da kupiš ovo životno osiguranje – upitao sam ga.

– Zato što verujem da će se Bog vratiti pre nego što budem morao da iskoristim tu vrstu osiguranja – glasio je njegov odgovor.

Nasmejao sam se! U poslu kojim sam se tada bavio možete da čujete izgovore svake vrste, ali ovaj mi je zvučao zaista smešno. Mislio sam da se šali.

– Šta je pravi razlog – zapitao sam želeći da znam istinu.

– To je pravi razlog.

– Odakle ti samo takva ideja?

– Iz Biblije. Zar ti nikad ne čitaš Bibliju, Džime?

– Bibliju! Ma to je samo ponavljanje jednog te istog... ”Oče naš” i ”Zdravo Marijo”.

– O, ne, to uopšte nije tako.

I tako je započeo razgovor koji je trajao još čitav sat i po, i to ne o mom životnom osiguranju, nego o jednom sasvim drugačijem životnom osiguranju. Moja pažnja bila je sasvim pridobijena. Kod mene je probudjeno interesovanje, a radoznalost je živnula. Zubar je pogledao na sat, rekavši:

– Džime, imam neke obaveze. Zašto ne bi u sredu uveče došao sa svojom suprugom da nastavimo ovaj razgovor.

– Mogu li da ti postavim svako pitanje, a da se ne naljutiš?

– Naravno – uveravao me je.

– Dobro mi zvuči – rekoš – bićemo tamo!

U sredu uveče, Pol i Etel Koner poželeli su nam srdačnu dobrodošlicu. Posle nekoliko trenutaka zadržavanja u njihovoj dnevnoj sobi, Pol je predložio da pređemo u trpezariju, gde smo nas četvoro zauzeli mesta oko velikog stola. Mislio sam u sebi kako su čudni ovi ljudi. Nisu nam ponudili pivo ili nešto drugo za jelo i piće, a sada kad smo seli za sto, Pol se izvinio što će otići

da nešto donese. Pomislio sam: “Sigurno se setio da donese pivo.” Međutim, ne. On se probio do ćoška stola i izbrojao: “1,2,3,4 Biblije!” “O, ne” – rekoh u sebi, “Ovaj mora da je neki fanatik. Pa ni papa nema četiri Biblije!”

Tada nam je Pol podelio Biblije, rekavši:

– Džime, otvori svoju Bibliju i pronađi Danila.

– Šta je “Danilo” – upitao sam.

– To je knjiga Staroga zaveta.

– Šta je “Stari zavet”?

– Ti se zaista nisi šalio kad si rekao da nisi čitao Bibliju – nasmejao se Pol.

Seli i ja smo napustili njihovu kuću u 11.30 uveče. Nikad u svom životu nismo čuli tako potresne istine. One su učinile da u mom srcu zazvoni zvono koje će konačno u meni probuditi želju za Bogom – želju koju je On sam usadio u moju dušu.

Naši domaćini su nas pozvali da ih ponovo posetimo naredne sedmice. Nisam mogao da dočekam sledeću sredu. Pol je bio biblijski učitelj. Učinio je da Biblija za mene postane živa stvarnost.

– Zašto mi nikad niko u mojoj crkvi nije govorio o tim stvarima? – pitao sam.

– Ne znam – nastavio je jednostavno Pol – moraćeš njih da pitaš.

To sam upravo i odlučio. Poznavao sam dva sveštenika. S jednim sam išao u lov, a sa drugim sam pio. Jednog od njih pitao sam o onom što me je mučilo.

– S kim si proučavao – bio je njegov upitan odgovor.

– Sa Dr Konerom i njegovom suprugom.

– Ne, Džime, nisam te pitao za ljude sa kojima si proučavao.

Mislio sam na njihovu religiju.

Kada sam mu rekao, njegov zaključak je bio:

– Oni su fundamentalsti, Džime.

– Šta to znači – pitao sam.

– Fundamentalisti veruju da kada čitaš Bibliju, to treba bukvalno da razumeš, što znači da treba da činiš sve kao što tamo piše.

Bio sam zbunjen.

– Šta je loše u tome? I šta smo mi ako nismo fundamentalisti?

– Džime, mi smo tradicionalisti. Mi verujemo da je Biblija pisana pre mnogo hiljada godina i da se danas mora tumačiti u skladu sa tradicijom crkve i sa osnovama današnjeg društva. To znači da mi ne treba da živimo onako kako su živeli ljudi u ono varvarsko doba kada je Biblija pisana.

– Oh! Ok, to ima smisla.

Naoružan ovom mišlju, nastavio sam biblijsko proučavanje svake srede kod Konerovih i to je trajalo narednih osamnaest meseci. Nisam ni slutio da se u Bibliji kriju takve ideje. Na kraju svakog proučavanja, Etel me je pitala:

– Džime, da li bi došao u crkvu ovog vikenda?

Moj odgovor bi redovno glasio:

– Ne dok se sasvim ne uverim da je ovo istina.

Ovo je postala naša mala tradicija, sve dok se na njenom licu nije video potpuni šok kada sam tokom jednog od naših susreta rekao:

– Ovog vikenda dolazim u crkvu. Jedva čekam da upoznam svece koji žive po ovoj istini!

Bio sam uzbudjen! To će biti zaista veliki događaj, jer ako su me ove istine tako oduševile, onda će susret sa ljudima koji žive u skladu s tim istinama biti veličanstven. Pol i Etel nisu ni upola bili tako uzbuđeni kao ja. U stvari, njima je bilo čak malo i neprijatno.

– Džime – rekla je Etel – ima par stvari koje ti moramo reći pre nego što posetiš crkvu...

Pokušali su da mi kažu ono što sam uskoro i sam saznao – da nisu svi sveci baš sveci. Kasnije sam došao do saznanja da Biblija to isto kaže u stihu: “Jer nijesu svi Izrailjci koji su od Izrailja” (Rimljanima 9,6), kao i: “...Nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin... Nego je ono Jevrejin koji je iznutra” (Rimlj. 9,28.29).

Jake su ovo reči, ali nisam ni pomišljao kako će se njihova oštrica uskoro okrenuti protiv mene.

U toku tih osamnaest meseci zaljubio sam se u Božju reč. Bog je upotrebio Svoju reč da u mom srcu probudi odgovor na Njegovu ljubav. Međutim, ja sam upao u jednu od zamki koju sotona postavlja pred noge onih koji traže Gospoda. Mislio sam da intelektualna saglasnost sa istinom sačinjava sve što jedan hrišćanin treba da ima. Istinski sam verovao da su istine koje sadrži Njegova reč postale moja religija.

Čeznuo sam čitavog svog života da mi neko pokaže kako da postanem hrišćanin, a sada mi se činilo da sam napokon otkrio svoj put. Imao sam snažnu volju, i čim sam dokučio istine iz Božje reči, spremno sam krenuo da ih primenjujem. Imao sam revnost za te moje istine. Bio sam iskren u tome. Međutim, bio sam sasvim u krivu kada je u pitanju ono što stvarno čini jednog hrišćanina. Nisam razumeo kako neko uopšte postaje hrišćanin.

Moja revnost me je naterala da podelim sa širom porodicom, rođacima i prijateljima ove divne istine. Dok sam pokušavao da im objasnim kako njihovo učenje nije biblijsko, osećao sam njihovo negodovanje; nije im se dopalo to što sam im govorio. Nisu želeli da prihvate te “moje” istine. Iako možda nisu bili u stanju da na osnovu Biblije formulišu odgovor kako bi odbranili svoje verske pozicije, ipak su odbijali moja objašnjenja. To je bila prava zagonetka za mene. Mislio sam – kad zaista budu osvedočeni o istinu, istog trena će hteti i da je poslušaju.

Tako sam se vraćao ponovo i ponovo, sa još većom revnošću, sve dok mi moji rođaci nisu jasno stavili do znanja da ne samo što ne žele da imaju ništa sa mojom novom religijom, nego da im, takođe, nije baš stalo ni do mene.

Moj stav bio je: “Ja sam u pravu, vi ste u krivu. Ja verujem u istinu, a vi verujete u laž.” To ih je potpuno odbilo i to s razlogom.

Neki su приметили moju revnost za ubeđivanjem, pa sam ubrzo postao biblijski učitelj i davao biblijske časove drugim iskrenim

dušama koje su poput mene prihvatile divne istine iz Biblije kao svoju religiju. Postao sam glavni starešina u lokalnoj crkvi i spolja sam izgledao kao dobar čovek.

Međutim, postalo je vrlo jasno čak i jednom tvrdoglavom Nemcu da nešto u mom hrišćanskom životu nije bilo kako treba. Mogao sam da posećujem crkvu i da izlažem divne poruke o pobeđivanju greha, a onda bih došao kući i vikao na svoju ženu i besneo na decu. Znao sam da to nije ispravno, ali čak ni moja snažna ljudska volja nije mogla da zadobije pobedu u ovoj oblasti.

Biblija ovo opisuje na sledeći način: "Iz jednijeh usta izlazi blagoslov i kletva. Ne valja, ljubazna braćo moja, da ovo tako biva. Eda li može izvor iz jedne glave točiti slatko i grko? ... Tako nijedan izvor ne daje slane i slatke vode... Ako koji od vas misli da vjeruje, i ne zauzdava jezika svojega, nego vara srce svoje, njegova je vjera uzalud" (Jakov 3,10-12;1,26).

Gospod je počeo da mi govori kroz ove i slične tekstove. Moj um je počela da nagriza sumnja. Da nisam nešto propustio? Da li sam zaista obraćen? Bio sam u crkvi, ali da li sam bio u Hristu? Bio sam u reči, ali jesam li bio u Reči koja je postala telo (koja je utelovljena) i koja se naselila među nas? Sinulo mi je da kad se miš nađe u tegli s kolačima, to ne znači da je od miša postao kolač. Nekoliko godina je bilo potrebno da Gospod konačno savlada moj tvrdoglavi duh i da ja čujem njegov glas:

– Džime, treba da se povučesh i da preispitaš svoje delo. Moraš da budeš siguran u svoje obraćenje."

– Ja? Zašto, Gospode? Pa ja sam glavni starešina u crkvi! Doveo sam čitavo tuce ljudi u Tvoju crkvu. Zar ja da nisam obraćen?

– Da, Džime, postoje stvari koje jednostavno ne razumeš.

Počeo sam da shvatam da ispravno verovanje, ili valjano doktrinalno mišljenje čini samo mali deo prave religije. Danas ima na milione hrišćana koji ispovedaju veru i drže se "ispravnog mišljenja", pa ipak istinska duhovnost nikad nije bila na nižim granama.

Čvrsta biblijska načela su apsolutni imperativ za svakog hrišćanina koji želi da preživi velike događaje na kraju zemaljske istorije. Ipak, mi možemo da izložimo naše stavove na način koji će slušaocima uvesti u sistem “istina”, umesto da ih dovede Bogu.

Nisu same reči te koje oživljuju dušu, već sam Bog. Dok slušaoci kroz lično iskustvo ne dožive Boga, oni često nisu ništa bolji zato što su čuli “istinu”. Biblija nije cilj sebi samoj. Ona je sredstvo, instrument koji ljude upućuje na intimno druženje sa svojim Bogom. Hristos nam danas govori istim rečima koje je uputio crkvi onog vremena kada je hodao zemljom. “Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život vječni; i ona svjedoče za mene.” (Jovan 5,39).

Imao sam teološko razumevanje i mogao sam da govorim o svojim biblijski utemeljenim stavovima, koristeći naučene izraze. Međutim, kada sam se sreo oči u oči sa pravim, živim hrišćanstvom, moje veliko znanje pokazalo se kao ludost.

Da sam sedeo u podnožju krsta i tu započeo razgovor s Marijom Magdalenom, kako bi izgledao taj dijalog?

– Marija, vidim da ti nisi odbacila Hrista kao drugi. Da li ti postižeš ova dobra dela kroz pripisanu ili dodeljenu pravdu? Ako si primila pravdu od Boga, onda si ti sigurno opravdana osoba. Kada se to dogodilo? Da li je to bilo zakonsko ili unutarne opravdanje?

– Šta? Ko? Ma o čemu ti to? – verovatno bi pitala u čudu – Ja Ga volim! On je moj Gopod, moj Spasitelj! On me je otkupio!

Čija religija je ispravna – glavnog crkvenog starešine ili ona koju je imala jedna bludnica? Baratao sam svim teološkim terminima, ali ona je imala živo iskustvo.

Organizovane crkve mogu lako da postanu zamena za spasonosno poznavanje Boga, najveći surogat kojeg je svet ikada video. Velika se opasnost krije u samozadovoljstvu. Mi smo prihvatili doktrine i redovno posećivali bogoslužjenja. Tako smo dospeli u stanje samozadovoljstva hraneći se mišlju da smo sigurni unutar

tora. Na kraju krajeva, mi smo u okrilju crkve i u Njegovoj reči, što je sve dokaz da smo pronašli Boga. Ali jesmo li zaista?

Članstvo i ispovedanje vere greškom su postali sinonim za novo rođenje. Mi ne vidimo opasnost koja nam preti niti osećamo potrebu za dubljim iskustvom, jer u našem okruženju ne postoji niko ko bi imao drugačije iskustvo u odnosu na naše. Ovakva situacija preovladava u gotovo svim crkvama i denominacijama našeg vremena. To podmetnuto, lažno verovanje da smo pravu religiju pronašli kroz znanje, ispovedanje i redovno posećivanje crkve, čini da Boga doživljavamo kao sporednu ličnost, kao Onog kojem se obraćamo kada nam je to zgodno, umesto da On bude jezgro našeg svakodnevnog života.

Crkve uglavnom guše čak i onaj poslednji glas istinite vere među svojim članovima. One nude sigurnost i udobnost sasvim izvan prave zajednice sa Bogom. Članovi su postali kao bebe koje su naučene da budu zadovoljniji veštačkom hranom nego onom pravom.

Može da zvuči kao da sam protiv svake religije, ali nije tako. Iako me religija nije dovela Bogu, ona je bila odskočna daska, stimulans koji je otvorio moje oči i podstakao moja promišljanja. Ona je bila katalizator², ako hoćete, koji je ubrzao moje kretanje u određenom pravcu, koji je pomogao da se ukorenim u određenim principima, stvorivši neku vrstu "strukture" u mom verskom životu. Bez ovoga bi mali broj ljudi uspeo da pronađe put do dubljeg iskustva. Zato ću imati večnu zahvalnost zbog ovog dela mog duhovnog sazrevanja.

Međutim, ja čeznem za tim da ljudi koji se nalaze u pomenu-tim crkvama, uvide šta to nedostaje: da je Bog ličnost i da kao takvog svi mogu da Ga dožive i spoznaju. Odnos između Boga i ljudske duše suština je pravog hrišćanskog iskustva. Svakoga

² *Katalizator* je hemijska supstancija, koja se dodaje reakcionom sistemu da bi ubrzala reakciju.

dana, svakog sata i svakog trena Bog nas usmerava, osposobljava, inspiriše da živimo “život sakriven s Hristom u Bogu.” (Kološanima 3,3), da “bude Bog sve u svemu” (1.Kor. 15,28). To je iskustvo čiji sam nedostatak osećao. Nisam ga razumevao, ali sam nekako u dubini svoje duše nesvesno čeznuo za njim.

Bog je stavio tu čežnju u moje srce želeći da mi podari živo iskustvo. Međutim, On je znao da će to doneti neke krupnije promene u mom životu. Bog je znao da ga nikad ne bih pronašao usred “crkvenjaštva” i “religioznosti” ovoga sveta sa njegovim ponosom, pompeznim pretvaranjem i samoisticanjem. Zato mi je dao istu poruku koju je Isus uputio Svojim učenicima: “Dodite vi sami nasamo, i počinite malo.” (Marko 6,31).

Otkrivao mi je osnovne tajne novog iskustva. Prvo, morao sam da odgovorim na Njegov slavni pohod na presto moga srca, i da odlučim da Ga pronađem. “I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svijem srcem svojim.” (Jeremija 29,13).

Tada je Bog rekao:

– Džime, moraš biti spreman da ograničiš svoje planove, da smanjiš svoj neprekidni angažman...moraš da pojednostaviš svoj život kako bi bio u stanju da “se umiriš i poznaš da sam ja Bog” (Psalam 46,10 – eng.prev.).

3. poglavlje

JEDNOSTAVAN ŽIVOT

“Jer ovako govori Gospod Gospod, svetac Izrailjev: ako se povratite i budete mirni, izbavićete se, u miru i uzdanju biće sila vaša; ali vi nećete.” (Isaija 30,15)

Njihov sastanak bio je nešto najveće što je svet ikada video. Iz svih krajeva sveta pristizali su delegati zabrinuti za svoj lični opstanak. Te večeri osnovni ton ovom skupu dao je njihov veliki vođa. Prisutni su šapatom komentarisali, izražavajući svoju nadu: “Ako iko može da promeni situaciju, onda je to večerašnji govornik!”

On je njihov vođa od pamtiveka. I više od toga, on je osoba koju svi oni imitiraju. Zadobio je njihova osećanja i njihovu odaynost. Posle mnogo godina postao je njihov bog.

Snažni aplauzi prolomili su se kada je on zauzeo svoje mesto pred njima na uzdignutom podijumu. Pogledao je na ta nebrojena lica sa kojih je čitao oduševljenje, i u stilu dobrog političara otvoreno je izrazio svoje zadovoljstvo zbog njihove podrške. Kada su se ovacije stišale, duboko je uzdahnuo i počeo.

“Poslušajte me demoni! Ne možete sprečiti hrišćane da posećuju svoje crkve! Oni će tamo svakako ići! Ne možete ih sprečiti da ispovedaju svoje doktrine i održavaju svoje molitve. Oni će to činiti. Ako hoćemo pravi uspeh, moramo menjati taktiku.

Vreme je ključ, prijatelji moji! Dopustićemo im da se bave svojim doktrinama i molitvama. Nećemo im smetati da idu u

crkvu. Ali moramo kontrolisati njihovo VREME. Vreme je suštinska stvar, jer bez slobodnog vremena oni nikad neće naći spasonosnu vezu s Isusom,” reče on izgovarajući poslednju reč s neskrivenim prezirom.

Sotona je nastavio dalje: *“Ostavite ih da veruju da su spaseni sve dok mi upravljamo njihovim vremenom. U tom slučaju, oni će biti naši u istoj meri koliko i oni koji nikada nisu ušli u crkvu. Kako ćemo to postići? Jednostavno. Obuzmite njihovu pažnju nevažnim stvarima ovog života i ponudite im bezbrojne planove kako bi njihov um bio zauzet. Navedite ih da troše, troše, troše, i da rade, rade, rade, kako bi nadoknadili potrošeno. Napunite njihove poštanske sandučiće katalogima sa najraznovrsnijim ponudama. Neka ove privlačne zamke budu još privlačnije kad im to ponudite na kredit.*

Naučite ih da sreća zavisi od materijalnih stvari i naterajte muževe da rade 8,10 ili 12 sati dnevno, šest ili čak sedam dana u nedelji. Navedite ih ako je moguće da imaju po dva radna mesta. Neka im izgleda kao da nema drugog izlaza ako hoće da njihove porodice zadrže željeni stil života. Zatim, učinite da i njihove supruge mnogo rade, pored obaveza koje imaju u svojim domovima, kako ne bi ostalo ništa od energije za supruga i decu.

Bez mere nadražujte njihov um da ne bi čuli Isusa koji šapuće njihovoj savesti. Bombardujte njihova čula muzikom koja odzvanja iz njihovih kuća, kancelarija i iz svake prodavnice. Neka ih loše vesti presreću gde god se nalazili. Koristite novine, časopise, radio, televiziju, 24 časa dnevno.

Izopačujte moral u porodicama, posebno kod mladih, plasiranjem nedoličnih slika koje stvaraju nečiste misli. Za ovo će vam služiti reklame, bilbordi, filmovi, naslovne strane časopisa i, naravno, televizija. Koristite TV spektakle posredstvom kojih će kroz njihove kuće paradirati najpokvareniji ljudi u društvu. Neka se iznose najprljaviji detalji iz njihovog nemoralnog iskustva, sve dok ljudi ne počnu da gledaju na zlo kao na nešto obično,

nešto što može da bude još jedna alternativa u njihovom životnom izboru.

Ostavite ih da se praćakaju u smeću ovozemaljskih problema i nebitnih sitnica. Detaljno im prikažite svu podlost bogatih i umnih ljudi ovoga sveta. Odvojte njihovu pažnju od ozbiljne realnosti života ništarijama kao što su kladionice, igre na sreću, loto i kazina. Napunite njihove biblioteke knjigama, časopisima, i ponovo knjigama. To je ono što guta vreme; i što više vremena budu provodili na ovaj način, utoliko manje će ga provoditi sa Bogom.

Opremite njihove kuće kompjuterima i pošaljite ih na putovanje elektronskom saobraćajnicom³ gde mi kontrolišemo većinu sajtova. Šaljite im mnoštvo elektronskih pisama. Uvalite ih u močvaru beskrajnog informisanja i bezbrojnih informacija. Stavite im u ruke prenosive kompjutere kako bi non-stop mogli da rade na njima.

Neka svi, čak i deca, nose pejdžere⁴ i mobilne telefone. Ispunite im dan telefoniranjem i telefonom. Neka njihovi telefoni budu preplavljeni SMS porukama.

Zaokupite decu svakovrsnim aktivnostima, sportskim programima u školi i van nje, okretnim igrama, baletom, izviđačkim ekskurzijama, klubovima, muzičkim sekcijama, koncertima i razonodom. Držite ih pod stresom od najranijeg detinjstva zadajući im obimne domaće zadatke. Pošaljite ih u predškolske ustanove i odvojte ih što je moguće pre od uticaja roditelja. Neka njihov život bude što nezavisniji od onih koji treba da ih vaspitaju, da bi, kad postanu adolescenti, imali što manje zajedničkog sa majkom i sa ocem. Neka se osećaju deprimiranim u što većoj meri, neka uvek budu izloženi nekom pritisku, jer će tako lakše odgovoriti našim podsticajima na seksualnu aktivnost, korišćenje cigara, alkohola i droge. U svemu tome oni treba da vide izlaz.

³ Autor misli na internet.

⁴ Danas je ova tehnologija prevaziđena i zamenjena novom koja još više govori u prilog ovde iznetim činjenicama (*prim.prev.*).

Neka budu neumereni čak i u trenucima rekreacije. Šaljite ih na skupe odmore. Učinite da idu, idu, idu! Neka se sa svojih odmora vrate umorni, uznemireni i nespremni za posao koji im predstoji. Ne dopuštajte im da idu u prirodu. Umesto toga, neka posećuju parkove za zabavu, sportske arene, koncerte i bioskope. Neka ovo bude naš moto: 'Učiniću im odmor tako zamornim da više neće moći da rade, i tako skupim da će za njega morati mnogo da zarade!'

Ako se desi da izbegnu sve ove zamke, koristite čak i njihove crkve protiv njih. Dajte im što više odgovornosti, što više službi i problema koje će morati da rešavaju, kako bi njihovo vreme bilo ispunjeno "dobrim delima". Kada se okupe radi duhovnog dobra, gledajte da ih uvučete u ogovaranje i spletku, u diskusije po ćoškovima, kako bi zanemarili ove duhovne sastanke i kući otišli uznemirene savesti i sa uzburkanim osećanjima. Stvarajte krizu za krizom u njihovim crkvama, tako da budu zaokupljeni "gašenjem požara" i da nemaju vremena za razgorevanje onog svetog ognja Jevanđelja koji treba da gori u njihovim srcima. Ohrabrite ih da studiraju suvu doktrinu i da drže evangelizacije. Neka što više učestvuju u raznim obrazovnim seminarima, seminarima za upravitelje, crkvenim konferencijama.

Oslobodite put za veliko međucrkvno ujedinjenje i traženje sličnih puteva "reforme". Neka se verbalno zalažu za porodicu i porodične vrednosti. Dopustite im da se upletu u velike društvene probleme, kao što je borba protiv abortusa. Neka neguju konzervativan stil života, ali po svaku cenu, i na svaki način ih držite dalje od Biblije. Ne smete dozvoliti da dođu Bogu kao grešnici koji imaju potrebu za spasenjem, jer ako to učine, izgubili smo ih.

Vreme je naše najmoćnije oružje i naš najbolji prijatelj, kolege moje. Hajde da ga koristimo lukavo i da ih navedemo da još samo malo spavaju u stanju u kojem su. Onda će i svet i crkva biti naši, a mi ćemo zadobiti večnu pobedu. Krenimo napred i pobedimo, prijatelji moji!"

Sa rukama podignutim u vis, sotona je završio svoj govor uzvicima: “Pobeda! Pobeda! Pobeda!” Do nas sa ovog paklenog sabora stiže eho koji danas prepoznajemo u mnogim stvarima koje nas okružuju.

Bio je to sasvim tih skup! Nisam mogao da razaznam sve detalje ove konferencije, ali vi sudite o njenim rezultatima. Zli anđeli žurno su poleteli da uposle hrišćane gde god da se oni nalaze. Imali su cilj da ih učine zaposlenim do te mere da se njihov život sastoji od neprekidne jurnjave. Mi, dragi prijatelji, ne živimo jednostavnim životom. Naš život je prenatrpan. Ceo sistem je preopterećen. Da li je đavo postigao uspeh u sprovođenju svog plana? Stvari su po njega krenule daleko bolje nego što se mogao nadati.

Sotona je uspeo da ukrca ceo svet u jedan super brzi voz koji svakim danom ide sve brže, i brže, i brže. Njegov “mašinovođa” ne želi da ga uspori kako niko ne bi mogao da siđe. Proveo sam više od trideset godina svog života u tom vozu, nesvestan onoga što se nalazi na kraju ovog puta.

Vidite, mi ljudi smo neverovatno prilagodljiva bića, tako da često nismo u stanju da vidimo ono što je očigledno. Ovo saznanje počelo je lagano da stiže do moje svesti i počelo da dobija vidljive obrise. Ono se udružilo sa otvaranjem mogućnosti za život u jednom od najpoznatijih svetskih rezervata divljine, pored jednog malog, gotovo zaboravljenog jezera u istom tom rezervatu.

Shvativši da nam treba jedan dan odmora od uzavrelog sveta, Seli i ja smo počeli da planiramo kratak tajm-aut. Krajem juna 1982. godine, spakovali smo se zajedno sa decom, uskočili u svoj auto tipa “karavan” i uputili se prema severnom poluostrvu države Mičigen. Cilj nam je bio kamp pored obale jezera koje se kratko zove – Imp.

U to doba godine tamo skoro da nikoga nije bilo. Postavili smo našu kamp kućicu, samo nekoliko metara od obale. Metju koji je tada imao pet godina, i Endrju sa svoje tri, odmah su počeli

da bacaju kamenčiće u jezero. Dok su njih dvojica bili zauzeti svojom zabavom, Seli i ja smo seli na obalu i pokušali da se opustimo. Jurnjava je na trenutak prekinuta.

Bio je to desetodnevni odmor bez problema, telefona, teških odgovornosti, osim onih koje se tiču moje porodice. Ipak, čim sam seo pored obale, osetio sam kako mi celo telo podrhtava. Okrenuo sam se prema Seli i rekao:

– Srce, da li bi htela da mi izmeriš puls?

– Naravno – odgovorila je ona i uhvatila me za zglob ruke, uskočivši brzo u ulogu koja joj je bila tako bliska, jer je radila kao bolničarka – 88... – uzviknula je ubrzo.

– Je li to u redu? – pitao sam je.

– Ne, Džime – odgovorila je, a njeno lepo lice osenio je oblačak zabrinutosti – to nikako nije dobro za jednog tridesetogodišnjaka koji sedi na plaži i odmara.

Nekoliko dana kasnije bacao sam kamenčiće i pravio “žabice” na toj istoj plaži, zajedno sa svojim sinovima. Oni su se divili mojim naporima i to sa takvim oduševljenjem i strahopoštovanjem kako samo deca mogu, kada vide neko postignuće svoga oca. Osetio sam se opuštenim, osveženim i ponovo sam imao mir u duši.

“Srce, hoćeš li ponovo da mi izmeriš puls?”, pitao sam Seli. Rezultat je bio 68. Bio sam zapanjen. Matematika je bila jednostavna. Moj puls je usporio za 20 otkucaja po minutu, samo zato što sam bio opušten. To je razlika od skoro 29.000 otkucaja u toku samo jednog dana. Počelo je da mi puca pred očima u kakvom stresu sam živeo do tog trenutka i šta taj stres čini mom telu.

Ovaj jednostavan događaj obeležio je ceo naš desetodnevni odmor. Šta je u stvari suština života? Prvi put sam doveo u pitanje svoja životna postignuća. Ako sam prethodne godine zaradio 100.000 dolara, treba li ove da zaradim 150.000, a one tamo godine četvrt miliona? Gde je kraj tome i kada ću konačno dostići tu granicu koja se zove uspeh?

Dok sam posmatrao svoje dečake koji su bacali kamenčiće u vodu, šokantna realnost mi je izašla pred oči i ja sam sa bolom u duši rekao Seli: “Ne poznajem svoju sopstvenu decu.” Znao sam ko su. Znao sam njihova imena, broj pantalona koje nose. Starao sam se da im stomaci budu puni, ali ih nisam istinski poznavao kao osobe. Za čim ja to u stvari jurcam? Koliko nas to što jurimo košta? Sa našeg puta vratili smo se ponovo u civilizaciju, puni sumnji u pogledu verskog iskustva koje smo do tada gradili.

Moj marketing osiguravajućih polisa nagradio me je, donevši nagradu – plaćene troškove putovanja u Reno, u Nevadi. Sve što je ovaj ogrezli grad označavao, bilo je suprotno od onoga što sam ja kao hrišćanin verovao. Zamolio sam da mi kompanija da novac umesto putovanja.

– Ne.

– Mogu li otputovati na neko drugo mesto?

– Ne. Ili to putovanje ili ništa.

Seli i ja smo pogledali u kartu Nevade i otkrili da južno od Renoa postoji mesto po imenu Josemit Nacionalni park. “Hajde da pođemo. Uzećemo rezervacije avionskih karata i tu hotelsku sobu, i praviti svakodnevne ture do Josemita,” predložio sam.

Tako smo Seli i ja dobili vreme koje smo mogli zajedno da provedemo. Početkom avgusta ostavili smo Viskonsin i stigli u Reno, odsevši u MGM Grand Hotelu. Kasnije, u Josemitu, parkirali smo auto i prošetali do kristalno čiste reke koja je tekla sa obližnjih planina. Prizor nas je toliko obuzeo da smo sat i po sedeli pored nje i uživali u pesmi koju su brzaci pravili, udarajući o stene. Miris četinara bio je tako jak da smo osetili kako nam sa svakim dahom ulazi direktno u pluća. Popeli smo se prvi put na planinu sa patent kožnim planinarskim cipelama.

U tom tihom pejzažu, pored mirnih potoka, dok smo se peli uz tu veličanstvenu planinu, pa opet silazili u planinske doline prepune karanfila i ljiljana, čuli smo kako nam Bog govori kao nikad ranije. Posle nekoliko dana provedenih u takvom ambijentu, Njegov

glas postao je neverovatno snažan. On nam je govorio: “Džime i Seli, siđite sa voza!”

Shvatili smo da ne odlučiti ništa, opet predstavlja određenu odluku. Svaki put kad nas Bog stavi pred izbor, mi se odlučujemo, čak i kad se radi o odluci da ne učinimo ništa. Bog je rekao: “Beži, izbavi dušu svoju, i ne obaziri se natrag” (1.Mojs.19,17).

Bila je potrebna akcija. Dok smo se avionom vraćali kući, odlučili smo da ćemo pokušati da nađemo način življenja za koji smo osetili Božji poziv. Kada je Bog stvorio čoveka, smestio ga je u vrt, već pripremljen za njega. Mi ne možemo da živimo u Edemskom vrtu, ali osetili smo poziv da što bliže dođemo prvobitnom Božjem planu. To će biti bolje za naše duhovno, mentalno i fizičko zdravlje. Rešili smo da odgovorimo na Božji poziv koji smo osetili u svom srcu i kao Avram, toliko godina pre nas, postali smo došljaci koji slede svog Gospoda sve do Obećane zemlje.

Bili smo rešeni da odmah aktiviramo naše planove. Stavili smo kuću i sav svoj biznis na prodaju. Zatim smo izvukli mapu SAD i počeli da planiramo gde ćemo ići. Odmah su iskočile neke oblasti. Niko od nas nije voleo tople, vlažne krajeve na jugu. Bilo je nekih zamerki na račun drugih odredišta. Pretraga se ubrzo suzila i obuhvatila samo tri geografska područja: gornje poluostrvo Mičigena, severni Mejn i pacifički severozapad. Pre nekoliko godina posetili smo Glejšer Nacionalni park i bili smo zadovoljni ovim draguljem našeg kontinenta.

U septembru smo ponovo posetili Montanu i detaljno ispitati teren oko parka. Brinuli smo se da naše mesto za život ne bude loakcija gde će ubrzo početi da se zida i gradi, jer bi nas to nateralo da se ponovo odselimo. Konačno, u zapadnom ćošku parka naišli smo na jednu od najlepših divljih visoravni. Graničila se sa Glejšer Nacionalnim parkom na istoku, a na zapadu sa planinskim lancem Vajtliš.

Primitili smo da 99 % zemlje pripada federalnoj vladi. Bilo je očigledno da ako bi svako parče privatne zemlje bilo urbanizovano,

cela visoravan nije mogla da se preterano izgradi. Pogledali smo jedno u drugo i oboje podigli svoje palčeve, kao znak odobravanja. Pronašli smo svoju dolinu. Idemo u Montanu!

Visoravan je obuhvatala površinu od šezdeset milja u pravcu sever-jug, a posred nje je tekla divna, divlja reka. U celoj oblasti živelo je tačno 175 stanovnika. Postojala je samo jedna parcela od oko 16 hektara koja je bila na prodaju. Agenti za nekretnine obavestili su nas da se ovaj komad zemlje već pet godina prodaje. To je bila zaista dobra vest jer je trebalo da prodamo našu kuću pre nego što bilo šta kupimo. Ako se ta parcela nije prodala za pet godina, postojala je velika verovatnoća da će nas sačekati dok ne prodamo kuću.

Nema mnogo načina da obezbedite sredstva za život u ovoj dolini. Naši planovi, međutim, nisu predviđali da ćemo u početku nešto raditi. Želeli smo da prvih nekoliko godina živimo od gotovine koju smo dobili za kuću. Tako sam mogao da pomažem Seli oko podizanja dece i da dobijem dragoceno vreme za razvijanje istinske veze sa Bogom. Sigurni smo bili da nas Bog vodi. Vratili smo se u Viskonsin sa gotovim planovima za preseljenje u Montanu.

Kako su naše pripreme za preseljenje odmicale, protivljenje naših prijatelja i rođaka bivalo je sve žešće. Ta naša ideja za njih je bila fanatična, ekstremna i budalasta.

Međutim, mi smo bili rešeni da se odupremo svakom uticaju koji nam je smetao da se potpuno i bezrezervno predamo Bogu. Ovim potezom obezbedićemo našoj deci najbolje moguće okruženje. Pružićemo im najbolje i sačuvati ih od onog najgoreg.

Najviše su nam se suprotstavljali članovi naše crkve. "Vaši standardi su previsoki!", govorili su nam. "Ne može se tako živeti!" U stvari, ljudi ovoga sveta imali su daleko više razumevanja za ono što smo nameravali da učinimo, nego naša braća iz crkve.

Nismo bili askete. Samo smo želeli da se sklonimo od onoga što nam je smetalo da razvijamo odnos sa Bogom za kojim

smo žudeli. Hteli smo da eliminišemo iz našeg života sve ono što samo po sebi nije loše, pa čak i ono što je dobro, da bismo dobili ono što je najbolje!

Za kupovinu gole zemlje bilo je vezano nekoliko problema. Jedan od najvećih bio je taj što bi morali da prodamo našu kuću do marta meseca, da bismo započeli gradnju nove kuće, koja bi bila useljiva tek početkom zime. Svako kašnjenje donelo bi ogromne probleme jer bi nas uvalilo u jurnjavu sa planinskom klimom, a to je izgubljena trka čak i kada je reč o najboljim građevinarima. Mart je došao i prošao a da rešenje za naš novi dom nije bilo ni na pomolu, uprkos našem velikom trudu. Nisam shvatao šta se događa. Znao sam da nas Bog zove i osetio sam da nas je vodio kada smo pravili planove. Prijatelji i rođaci su počeli da nam se smeju i da nas ubeđuju kako smo u startu upali u grešku. Naša kuća nije bila prodana do određenog roka.

“Gospode”, rekao sam, “da li sam pogrešno razumeo Tvoju volju?” Na kraju, zbunjen i obeshrabren, povukao sam našu kuću iz prodaje.

Početkom maja nazvao me je jedan trgovac nekretninama:

– Pre nekoliko sedmica sam video da ste ponudili kuću na prodaju. Imam klijenta koji je zainteresovan. Mogu li da ga dovedem kod vas?
– Naravno – odgovorio sam.

Došao je sa jednim vrlo interesantnim kupcem koji je proveo sa nama podosta vremena dok je razgledao našu imovinu. Dogovorili smo cenu koja je bila za šest hiljada dolara preko one koju smo tražili kada smo odlučili da prodamo kuću. Prodali smo mu traktor i neke poljoprivredne mašine uz kuću. Za njih je posebno platio i to punu cenu, kao za novo, iako se radilo o polovnoj mehanizaciji. Naša nada je oživela. Naši planovi ponovo su dobili na značaju i mi smo počeli da ih ostvarujemo.

Naredni zadatak bila je prodaja naših suvišnih stvari kojih smo imali na pretek. Seli je vodila taj posao. Ja sam se uputio u Montanu radi kupovine našeg parčeta zemlje.

Kada sam stigao u piljarnicu u Polbridžu koja je imala jedini javni telefon u krugu od nekoliko milja, nazvao sam agenta za nekretnine i saznao da je plac još uvek na prodaju. “Idem gore da ga još jednom pogledam, a onda ću sići da vam dam svoju ponudu”, rekao mu.

Posle obilaska mesta gde je trebalo da bude naš novi dom, osetio sam da je to ono što će zadovoljiti naše potrebe. Bilo je 2.30 po podne kada sam se vratio u piljarnicu i nazvao agenta.

– Žao nam je – rekao je agent – ali imanje je prodato u 1.30 ovog popodneva.

To je nemoguće! U šoku i neverici nazvao sam Seli i saopštio joj novost. Zatim sam, na kraj srca, pošao malo uzbrdo da se pomolim u novonastaloj situaciji. “Džime, uđi u auto i vozi gore, preko visoravni,” rekao je Gospod. Neimajući nikakvo drugo rešenje, krenuo sam tim putem koji je vodio na sever, prema Kanadi. Pratilo me je osećanje samosažaljenja.

Dok sam vozio ovim putem, odjednom sam osetio kako me nešto tera da skrenem na sporedni put, prilaz jednom privatnom posedu. Nisam znao zašto to radim. Jedan stariji čovek, očigledno penzioner, nalazio se ispred kuće i kao da je kosio travu. To je, u stvari, bio korov. “Pitaću ga da li ima zemlje na prodaju,” pomislio sam. Prišao sam mu i objasnio šta tražim. Istog trena je odgovorio:

- Ja ću vam prodati svoje imanje.
- Zar je na prodaju? – upitao sam.
- Sada jeste – odgovorio je on.

Poveo me je u obilazak svog poseda i pokazao brvнару koja je imala oko 90 kvadrata. Počelo je da mi biva jasno. Bog je od samog početka imao na umu drugo mesto za nas. Kupili smo tu malu brvнару iznad Nacionalnog parka Glejšer, na posedu koji se graničio sa državnim šumskim gazdinstvom. Tek kasnije smo shvatili da nas je Bog poštedeo komplikacija oko zidanja kuće. On nas je doveo u ove krajeve da bismo izgradili karakter a ne kuću.

Kad sam se vratio u Viskonsin, kockice su počele da se slažu. Seli je bila usred posla. Zaradila je oko deset hiljada dolara na prodaji polovnih stvari. Posao je bio unovčen. Međutim, ovo poslednje nije bilo bez detalja koji su nam prouzrokovali velike neugodnosti za jedan kraći period vremena. Osoba koja je otkupila naš biznis nije mogla da nađe drugog agenta koji bi me zamenio pre oktobra. Uslovi prodaje mog biznisa bili su takvi da sam do tog roka morao da nadgledam agenciju i radim skraćeno, sve dok se ne nađe drugi agent.

Kuća je bila zatvorena početkom avgusta i mi smo krenuli sa selidbom u našu brvnaru u Montani. Jedva da sam imao vremena da započnem sa pakovanjem od posla koji me je još uvek zaokupljao. Seli i dečaci izvukli su deblji kraj oko organizovanja selidbe u do tada najmanju kuću u kojoj smo živeli. To je bilo izuzetno veliko opterećenje za Seli, ne samo zato što je u ovom periodu morala da bude i otac i majka, nego i stoga što smo oboje bili iz gradske sredine. Živeli smo ranije na selu, ali je to bilo nešto sasvim drugačije. Tamo, u predgrađu, bilo je hiljade drugih stanovnika, dok se ovde Seli našla sama u divljini.

U agenciji sam radio kao pas kako bih mogao da dobijem u vremenu, vratim se u Montanu i tu ostanem makar dve naredne sedmice. Kod kuće sam opet besomučno radio, ne samo na do-terivanju unutrašnjosti našeg novog doma, nego i na pripremi za predstojeću zimu i obezbeđivanju ogreva. I tako se moj život odvijao između Viskonsina i Montane, tamo-ovamo, jedna sedmica u gradu, dve sedmice u divljini. Svaki put sam vozio po tri-deset sati, računajući oba smera, sve dok nisam došao do gotovo potpune isprljenosti.

Napokon, novi agent se pojavio, tako da sam mogao da planiram svoje poslednje putovanje iz grada u kojem smo do tada živeli, prema Montani gde se nalazio naš novi dom. Kada sam tom prilikom konačno stigao kući, tamo nikoga nije bilo! To mi je bilo čudno, pa sam sišao niže glavnim putem do kuće u kojoj

su živeli ljudi s kojima smo se malo pre toga sprijateljili. Raspitao sam se kod njih da li nešto znaju o mojima i zaista se ispostavilo da znaju. Moja dva sina bila su kod njih. Ovi ljudi prihvatili su da se pobrinu o deci, dok je moja supruga bila u gradskoj bolnici zbog upale pluća koju je dobila usred prekomernog stresa. Bilo joj je potrebno tri meseca da se sasvim oporavi.

Ipak, konačno smo kao porodica bili na okupu u našoj brvnari u divljini. Pošto smo platili sve dugove i isplatili novu kuću, ostalo nam je nešto novca, tačnije 18 hiljada dolara. To smo podelili na tri dela, odlučivši da ne trošimo više od šest hiljada godišnje. Jednostavno smo živeli bez sitnica poput papirnih ubrusa i ostalih stvari za koje smo ranije mislili da su neophodne. Sada nismo mogli sebi da priuštimo nikakav luksuz.

Posle supruge, na red sam došao ja. Stres pod kojim sam živio poslednjih nekoliko meseci uzeo je svoj danak. Završio sam sa upalom pluća, bolestan, veoma bolestan, čitavih mesec dana. Toliko sam bio slab da sam jedva mogao da ustajem iz kreveta. Zatim je Seli polomila nogu i to na tri mesta, a tu su bili i troškovi lečenja.

Iz obližnjeg potoka snabdevali smo se vodom koju je izvlačila pumpa. Međutim, ta zima bila je tako oštra da se sve smrzlo. Sa dvoje male dece u kući ostali smo bez vode, osim ono malo što smo dobijali topljenjem snega. Bez vode u kući morali smo da koristimo poljski WC.

Naš kamionet se pokvario. Seli je po drugi put polomila nogu, pa zatim i prst na spravi za ručno pranje veša. Napunili smo tank sa pet stotina galona propan gasa. To je bilo gorivo za naš strujni agregat. Sve je iscurilo napolje zbog neispravnog ventila samo sedam dana posle tankovanja. Izgubili smo sve gorivo koje u tom periodu nismo mogli da nadoknadimo.

Zašto nam se sve to dešavalo? Da li je Bog još uvek bio sa nama? Preselili smo se u planinsku oblast da bismo pronašli Boga, a od samog početka imali smo samo nevolje i probleme.

S vremenom, shvatili smo da su to bili pokušaji sotone da nas obeshrabri i natera nas da se vratimo u civilizaciju gde se voda ne smrzava, doktori su blizu, i razne druge pogodnosti stoje na dohvat ruke. Razumeli smo da u svim stradanjima kroz koje smo kao porodica prošli, postoji nekakva poruka za nas. Ako je đavo bio do te mere zaokupljen nama i našom selidbom u ove krajeve, onda je to značilo da smo na pravom tragu.

Sve četvoro smo prihvatili kao činjenicu da sotona želi da nas uništi, ali i to da će Bog, ako ostanemo verni, pronaći način da nas održi. Prošla je i ta prva zima. Konačno je granulo proleće, a s njim su se obnovile i naše zalihe vode. Seli je veći deo zime odnosila veš za pranje u grad. Sada je jedva dočekala da taj posao obavi kod kuće. Nismo znali da je septička jama i dalje bila smrznuta, tako da se voda koju smo ispustili prelila i napravila poplavu. Teškoće su postale nešto uobičajno za nas, pa su se Seli i deca smejali i zabavljali dok su od vode spasavali žito u džakovima i druge dragocenosti.

Trebalo nam je vremena dok u ovoj divljini nismo stekli mudrost, naučivši kako da sačuvamo vodu od smrzavanja i obezbedimo dovoljno drva za ogrev.

Dragi prijatelji, naš život u divljini nije nas spasao. Nije to bila nikakva magična terapija. Da ste samo mogli da nas posmatrate tih prvih nekoliko godina i da osetite kako se svako od nas bori da održi kontrolu nad sobom. Razvili smo planove i naporno radili da te planove doteramo skoro do savršenstva, kako bismo na najbolji način zadovoljili potrebe svih članova porodice. Seli i ja smo odvajali vreme samo za nas dvoje. Započeli smo oporavak naše bračne veze.

Najzad smo osetili da kontrolišemo svoje vreme. Sa dobijenim vremenom za razmišljanje otvorila se mogućnost za približavanje Bogu. On je koristio život u divljini kao oruđe kojim nas je privukao bliže Sebi. To je značilo lišavanje svih onih privlačnosti koje su karakteristične za buran gradski život koji smo živeli svih

prethodnih godina. Sve to što nam je Bog dao umesto urbanih pogodnosti – jednostavno planiranje, miran život, čvrsta disciplina i veličanstvena dela Njegovog stvaranja – ubrzo je počelo da daje rezultate.

Bili smo bliži Bogu i jedno drugom. Da ste nas poznavali od ranije i da ste posle toga nekako mogli da nas posetite u našem novom okruženju i sa drugačijim navikama, svakako biste uočili prve snopove žetve koja je obećavala radost – radost kao plod teških ali ispravnih izbora koje smo kao porodica napravili. Posmatrajući naše odnose sigurno biste rekli: “Vredelo je truda!”

Žena jednog propovednika nedavno nam je poslala pismo sa sledećim rečima: “Kada sam vas nazvala, bilo je to pre svega zato što sam bila osvedočena da moram da usporim. Osetila sam da moram da se držim određenog plana i da provodim mnogo više vremena u molitvi i sa Božjom reči. Shvatila sam da moj suprug ne želi da mi se pridruži u mojim odlukama koje sam donela početkom godine. Ipak, rešila sam da, iako sama, ostanem posvećena cilju. Razumem vašu ideju o dobrom, boljem i najboljem. Iskreno želim da se opredelim za ono najbolje.

Osećala sam se tako jadno. I sada osećam da sam uhvaćena u zamku. Nekako sam se uplela u bezbroj aktivnosti: učitelj sam i upravitelj u subotnoj školi, vođa u okviru individualne službe u dve crkve, u još dve crkve sam koordinator za razvojne fondove, vođa u oblasti zdravstvene reforme, pomoćnik u misionskoj delatnosti, na čelu sam dopisne biblijske škole i urednik nekih časopisa i drugih publikacija.

Dodajte ovome rad sa decom u crkvi i sastanke koje sa suprugom posećujem svakog meseca. Takođe sam prinuđena da jednom u mesecu pohađam seminare za vođe rada u oblasti lične službe, kao i seminare vezane za šest drugih oblasti kojima, kao propovednikova supruga moram svake godine da prisustvujem. Tu su i razni crkveni odbori gde je moje prisustvo takođe obavezno s obzirom na to da imam sve te funkcije.

Dok vam ovo pišem, izgleda mi suludo da bilo ko sebe gurne u takav ritam života, posebno u svetlosti koju imamo u pogledu ličnog posvećenja i obaveza koje žena mora da prihvati u svom domu. Tim pre što moj suprug nije uvek u mogućnosti da mi pomaže u kući. Upravljanje kućnim budžetom takođe je moj deo posla, a pomažem mužu i kao njegova sekretarica. Od čega da odustanem? Kako da počnem sa pojednostavljivanjem života? Moj život je neprekidna jurnjava za nezavršenim poslovima i stalno sudaranje sa ljudima oko mene.”

Jedan mudar hrišćanin je napisao: “Gospod nas nikad ne prisiljava na užurbane, komplikovane, akcije. Mnogi stavljaju na svoja pleća terete koje njihov nebeski Otac nije položio na njih. Obaveze koje On nije predvideo, zatrpavaju ove duše. Bog želi da shvatimo da ne uzdižemo Njegovo ime time što preuzimamo prevelik teret na sebe. Na taj način samo možemo da postanemo preopterećeni u duši, sa srcem koje je puno briga i umom koji je premoren, a to će se ispoljiti u našem sumornom izrazu lica i neprijatnom ponašanju. “Naše je da prihvatimo samo onaj deo tereta koji nam daje Gospod, i to sa poverenjem u Njega, što će učiniti da naše srce bude čisto i puno saosećanja prema drugima.” (*Poruka mladima*, 135).

Ko je sve te terete stavio na leđa propovednikove žene? Ona je izlazila u susret očekivanjima svih ljudi oko sebe. Tako je sabrala sve terete koje naš milostivi Bog nikada nije nameravao da spusti na nju.

Nedavno sam govorio na jednom u nizu predavanja, kada mi je jedna mlada žena doturila cedulju sa porukom, dok sam privodio kraju svoju temu. Pisalo je: “Odmah nazovi svoju sestru!” Moja sestra i ja nismo godinama razgovarali. Mislim, nismo bili u svađi, ali godinama nismo imali kvalitetan razgovor. Zašto bi sada Luiz mene tražila u drugoj državi sa ovakvom porukom? – pitao sam se. Posle pet minuta birao sam njen broj na telefonu. Javio se njen suprug:

– Hvala Bogu da si nazvao! Tvoja sestra želi da priča s tobom.

– Šta se događa, Džo?

– To ne mogu ja da ti kažem. Reći će ti Luiz.

Luiz je bila u suzama.

– Džime, tako sam ti zahvalna što si nazvao. Upravo sam došla iz lekarske ordinacije. Doktor mi je rekao da načinim svoj testament. Kaže da sam izgubljen slučaj. Mogu li da dođem i ostanem kod tebe narednih mesec dana? Potrebna mi je pomoć!

– Da, dođi sestro.

– Jesi li siguran? Zar nećeš da se pomoliš pre nego što odlučiš da me primiš? Mislila sam da se ti uvek moliš pre bilo kakve odluke.

– Luiz, ja sam se molio za ovo prethodnih deset godina. Nema potrebe da sad kleknem na kolena. Posmatrao sam tvoj život. Video sam šta ti je takav život učinio. Ovo je odgovor na moje molitve. Dočekaću te na stanici. Dođi!

Kada je Luiz stigla, saznao sam da ima čir koji krvari, prekan-cerozne ćelije, anemiju i video sam da je sasvim blizu potpunog fizičkog i nervnog kolapsa kao niko koga sam poznavao. Imala je 46 godina. Njene ruke su neprestano drhtale. Njen pogled bio je nekako izgubljen. Dovezao sam je u naš mali planinski dom i smestio je u našu gostinsku sobu.

Šta se to dogodilo mojoj sestri? Odgajani smo u istoj kući, u istoj porodici. Uхватила se u istu zamku, neću reći američkog sna, nego mita. Moja sestra je radila 14 sati dnevno, šest ili sedam dana u sedmici. Želela je da stekne kuću iz pomenutog sna. Zatim, kad je našla kuću, pože-lela je da je opremi najboljim nameštajem. Život je preuzeo kontrolu nad njom. Uništavao ju je. Jedino je doktor mogao da je trgne iz tog sna.

Moderan američki san je zapravo mit. Ali mitovi ne postoje samo u Americi. Oni su prisutni i u Australiji, Velikoj Britaniji, na Novom Zelandu, u celoj Evropi, takođe u Brazilu i svuda po svetu. Ljudi bivaju uhvaćeni u ovu zamku koja počinje da im uništava život.

Rekao sam Luiz: “Nećemo ti držati nikakve propovedi. Mi imamo drugačiji stil života u odnosu na tvoj. Možeš, ali i ne moraš da učestvuješ u bilo kojoj od naših aktivnosti. To je tvoja slobodna volja.” Cela naša porodica je počela da joj služi, a ona se sasvim uklopila s nama i ušla u našu dnevnu rutinu. Molila se zajedno s nama svakog jutra i večeri, za vreme porodičnog bogoslužjenja. Pevali smo svi zajedno i šetali zajedno. Jela je isto što i mi. Uveče je sa decom igrala društvene igre i pratila čas našeg porodičnog čitanja.

Moja supruga, bolničarka, pružala joj je stručnu medicinsku pomoć, tako da je njeno zdravlje počelo da se vraća. Čim je usporila, želja za Bogom se ponovo rodila u njenom srcu. Kada je prošlo trideset dana, Luiz mi je rekla: “Znaš, Džime, mogla bih u tri reči da sažmem ceo moj boravak u vašem domu: ‘MANJE JE VIŠE.’”

Imali smo manju kuću od njene. Naš nameštaj je bio skromniji od njenog. Isto važi i za odeću, opremu u garaži, i sve drugo što nudi ovaj svet. Ali, smo imali više onoga što ovaj svet ne može da pruži. Imali smo ljubav u našem domu. Bili smo bliski međusobno. Imali smo vremena jedan za drugog. Eto zašto je ona rekla: MANJE JE VIŠE. Voleo bih da se isto može reći za svaki hrišćanski dom.

Već čujem da neko kaže: “Jednostavan život je pun teškoća i dosadan je. Teškoće –možda, ali dosada? Čim izađemo iz kuće, naletimo na losa ili velikog jelena. Planinski lavovi – pume, vukovi i grizliji još uvek slobodno krstare ovim krajevima. Jednog dana, dok sam širio veš na žici, osetio sam da me nešto snažno gura od pozadi. Ogroman grizli mužjak gurao je svoju njušku u moj zadnji džep, tražeći male krekere kojima smo ih ponekad hranili. Imali smo tu blagoslovenu priliku da pripitomimo divljeg medveda. Dopuštao nam je da ga mazimo. Čak se peo na ljuljašku sa dečacima. Biti u prijateljstvu sa divljim životinjama, to znači imati već sad jedan deo neba. Nije li to mnogo bolje od

Diznilenda? Kada se zblížite s prirodom, postajete bliski i sa Bogom prirode.

Mojoj deci nikad nije dosadno. Sve što treba da se uradi je reći “Da”. “Da, možete ići u šetnju planinom sa rančevima na leđima.” “Da, možete ići u vožnju kanuom.” Da, možete skijati, planinariti, silaziti niz liticu i pratiti trag losa.” Da, možete istraživati šumu.” Da, da da! I da, mi ćemo sve to raditi zajedno s vama.

Deci koja žive u drugačijem okruženju stalno se govori “Ne! Ne! Ne!” Na taj način se stvara podloga za njihovu pobunu. Mnogo je bolje živeti tamo gde je izbor koji stoji na raspolaganju našoj deci sužen na prihvatljive opcije.

Uzgred rečeno, jednostavnost zahteva strogu disciplinu. Ali to nije novi vid legalizma. Mi to radimo zajedno s Hristom, tako da je On prisutan u našem braku i našoj porodici. Nije reč o još jednoj novoj formi koju sledimo, kada verujemo da smo pošteđeni zato što živimo najjednostavnijim životom na svetu. Hristos je živio jednostavan život, a On je naš Uzor. Tiha jednostavnost Hristovog života do Njegove tridesete godine, pripremila Ga je za tri i po godine aktivne i veoma zamorne službe.

Šta Sveti Duh govori tebi? Da li ti kaže: “Sidi s voza?” Bog obećava: “Moj će narod sjedjeti u mirnu stanu i u šatorima pouzdanijem, na počivalištima tihim.” (Isija 32,18)

Moramo se vratiti nazad i naći svoj mir, pronaći pravu vezu s Bogom. Kada iskusimo taj mir i poverenje, shvatićemo da je Bog s nama svakog časa i svakog trena u toku dana. Ako ćemo tražiti tu živu, vitalnu povezanost sa Isusom Hristom, moramo umiriti sopstveni život. Moramo ga pojednostaviti. “Ako se povratite i budete mirni, izbavićete se, u miru i uzdanju biće sila vaša.” (Isija 30,15).

Nisu svi pozvani da se presele u divljinu, ali su svi pozvani da imaju iskustvo s Bogom “ u divljini”. Možete početi odmah, tu gde se već nalazite, tako što ćete pojednostaviti svoj život i dobiti vreme za Boga i svoju porodicu. Nisu vam potrebne naročite

veštine, niti velike sume novca da bi to postigli. Treba vam samo rešenost da steknete ovo iskustvo.

Tekst iz Isaije završava komentarom: "...Ali vi nećete." Prijatelji, ne bi trebalo da izgovorite ove reči. Molim vas, neka one ne izađu iz vaših usta. Danas je dan, sad je pravi čas. Možete izabrati da se vratite Bogu i nađete mir.

4. poglavlje

MNOŠTVO MOGUĆNOSTI

“Izberite sebi danas kome ćete služiti.”

(Isus Navin 24,15).

Naši napori da pojednostavimo život doneli su divne rezultate. Poslovi i privlačnosti ovoga sveta bili su iskorenjeni iz srca. Međutim, to samo po sebi nije bilo dovoljno da mi donese željenu sreću i mir. Znao sam da nas je Bog odveo u divljinu prvenstveno zbog našeg duhovnog napredovanja. Dok sam godinama proučavao složene teološke sisteme, ta proučavanja nisu nikada uspela da proizvedu onu vrstu promene u karakteru koju sam želeo da imam u svom životu. Još uvek sam radio sa pogrešnom idejom da je više znanja, više razumevanja i više savršeno shvaćene teologije sve što mi je potrebno da bi nastao preobražaj u mom životu.

Sa takvom idejom u svojoj glavi, kupio sam pet knjiga od pet poznatih i uglednih teologa. Ovde u divljini konačno sam dobio vreme i osetio sklonost ka sticanju aktivnog, delatnog znanja koje je samo po sebi spasonosno. Žudno sam počeo da čitam. U vreme kada sam završavao čitanje poslednje knjige, savladala me je zbunjenost kakvu nikada ranije nisam osetio. Bilo je jasno da se među učenim teolozima, autorima knjiga, niko ni sa kim ne slaže. Ako oni ne mogu da razumeju Jevanđelje i da se slože, kakvu nadu sam ja mogao da imam?

Znao sam duboko u svom srcu da Jevanđelje ne može biti komplikovano kakvim ga ljudi predstavljaju. Zdrav razum mi je govorio da će me pravo Jevanđelje sačuvati u onim oblastima moga života gde se snaga moje volje pokazala kao potpuno beskorisna. Takvo Jevanđelje bi mi donelo silu da kontrolišem svoja osećanja, svoje misli i strasti. Pomoću Božjeg vođstva učinio sam mnoge promene u svom životu, a ipak sam čeznuo za mirom sa Njim. Još uvek sam se nadao da ću dobiti punu sigurnost u sopstveno spasenje.

Kao što rekoh, kao porodica smo na početku bili svesni da je naš prigradski život bio isuviše komplikovan, prenatrpan obavezama. Tek kada sam se našao u divljini počelo je da mi dolazi u glavu kako moja teologija ima isti problem koji toliko opterećuje život celokupne naše civilizacije. Još jednom je došlo vreme da se stvari pojednostave.

Vratio sam se proučavanju Biblije uz usrdnu molitvu. Ovoga puta nisam je otvarao da bih dokazao neku teološku poziciju ili da bih došao do još jednog teološkog saznanja. Pristupio sam Božjoj reči kao grešnik koji ima potrebu za spasenjem. Znao sam da ću biti izgubljen ako ne steknem bolje, dublje, životnije iskustvo, ono iskustvo koje može da spase Džima Honbergera od nje-ga samog! Kada sam se približio Bibliji sa poniznim i poučljivim duhom, ona je postala živi izvor. Sa njenih stranica potekla je poruka spasenja koja je bila isto toliko jednostavna i isto toliko praktična i primenljiva u mom životu, koliko i sam boravak u divljini gde nas je Bog pozvao da živimo.

Biblija mi je dala pouku o poruci Jevanđelja koje se u svojoj najjednostavnijoj formi svodi na pravljenje izbora – jednostavnih, iskrenih, svakodnevnih izbora. Ovi izbori, objedinjeni i kombinovani, čine samu suštinu i osnovu hrišćanskog iskustva. Moja je privilegija da u ovom poglavlju sa vama podelim istinu o ovim izborima, istinu koja je toliko preobrazila moj život.

Neko može prigovoriti da suviše pojednostavljujem Jevanđelje. Iskreno, ne verujem da je to moguće. Jevanđelje se mora tako

jednostavno izložiti da i mala deca mogu da ga shvate. Drugi me mogu optužiti da propovedam spasenje delima. Ništa nije tako daleko od istine kao ova primedba! Pre nego što sam otkrio pravo Jevanđelje, ceo svoj dotadašnji “hrišćanski” život potrošio sam na pokušaje da budem dobar, da se promenim svojom sopstvenom ljudskom snagom. Svakako, osećao sam uzaludnost ovih pokušaja i ispraznost jednog takvog iskustva. Ipak, ne stidim se Jevanđelja Hristovog koje ne samo da može, nego i čini promenu u životu svakog čoveka, žene ili deteta koje ga prihvati. Ove promene su neizostavni plodovi Jevanđelja.

Oni koji odbacuju činjenicu da hrišćanin može da bude poslušan i da čini dobra dela, nikad nisu okusili milost niti iskusili silu čiji je izvor izvan njih samih. Ova sila “može da vas sačuva od pada i postavi kao one koji su bez mane pred pojavom slave Njegove, uz veliku radost” (Juda 24 - *eng.prev*).

Dakle, ako ste skloni da kritikujete, možda nećete gledati sa odobravanjem na ono što se nalazi na narednim stranicama ove knjige. Međutim, ako i vi, kao ja, čeznete za nečim boljim od onoga što ste dosad iskusili, ako želite potpunu sigurnost sopstvenog spasenja, a ne samo teološko naklapanje, ako ste željni mira sa Bogom, i shodno ovome, mira sa samim sobom, onda okrenite stranice koje slede i istražite zajedno sa mnom sve te mogućnosti izbora koje nam stoje na raspolaganju.

* * *

Tek venčani par bio je na samom početku svog zajedničkog života. Dok su sedeli na aerodromu u Salt Lejk Sitiju i čekali svoj let, tiho su čitali Bibliju koja je bila otvorena na njegovim kolenima. On je bio nedavno rukopoloženi propovednik i njegova iskrenost i revnost bili su na vrhuncu. Ovaj par privlačio je pažnju i bilo je teško ne posmatrati ih tako očigledno zaljubljene, ali ipak sa tom otvorenom Biblijom koja ih je odvajala od ostalih putnika.

Al, pobožan poslovan čovek, mormon po veroispovesti, takođe ih je zapazio. Seo je preko puta, nedaleko od njih, čekajući isti let. Zurio je pravo u ovaj par, skrećući svoj pogled u stranu svaki put kada bi primetio da oni gledaju u njegovom pravcu. Al je bio čovek na svom mestu i nikada ne bi dozvolio sebi da ga smatraju nepristojnim zato što pilji u nekoga. Suviše kasno je zapazio da je ovaj mladi par već postao svestan njegovog interesovanja za njih. Najednom su zatvorili Bibliju. Mladi čovek je ustao sa svog mesta i odlučno se uputio ka strancu čiju su pažnju tako snažno privukli on i njegova supruga.

Al je posetio našu porodicu samo nekoliko meseci pre ovoga. On je uspešan biznismen u Zapadnoj Montani, ne tako daleko od mesta gde mi živimo. Došao je u naš dom sa dvojicom mladih misionara, mormona. Pretpostavljam da je razlog njihove posete bio da me prosvetle po pitanju mormonizma. Bog je, međutim, imao sasvim druge planove. Al je bio veoma očaran dok je slušao o našem stilu življenja, našim ciljevima kada je reč o životu na selu i načinu na koji smo razumeli Jevandelje, tako da smo on i ja postali bliski i počeli češće da se posećujemo, što se malo kasnije pretvorilo u prijateljstvo koje obećava dugotrajnost. Za vreme njihove posete, druga dva misionara bila su veoma tiha i izražavali su nelagodu; jedva su prozborili koju reč. Za razliku od njih, Al je potpuno preinačio razlog njihove posete tako što je počeo živo da se interesuje za našu religiju. Pokazalo se da je Al zaista fascinantan čovek, nezavisan mislilac, bez straha da preispita svoje verovanje i vrednosti. Ova retka crta tako ga je učinila omiljenim u mojim očima da sam rešio da ostanem u kontaktu s njim i da ga posećujem kad god budem mogao.

Prolazeći jednog dana pored Alove kancelarije, odlučio sam da svratim do njega. Bio je istinski srećan što me vidi i pošto smo razmenili pozdrave, nastavio je da mi priča o svom iskustvu sa aerodroma.

– Izvinite, gospodine! – reče mladi propovednik prišavši Alu – Nisam mogao a da ne primetim kako nas posmatrate. Mogu li da vas nešto pitam?

– Naravno! – odgovori Al, dok je sebi prebacivao što je zbog njega narušen mir mladog bračnog para.

– Gospodine, ako se desi da nam se avion sruši pre nego što stignemo na odredište i svi zajedno poginemo, da li ste u ovom trenutku sigurni u sopstveno spasenje?

– Mislim da jesam – odgovorio je moj prijatelj.

– To nije dovoljno – uzvratio je mladi čovek u svojoj iskrenosti – Morate znati! Sada mi dozvolite da vas ponovo upitam: Ako danas umrete, hoćete li biti spaseni?

– Ne znam – glasio je Alov iskren odgovor.

– Slušajte – rekao je mladi propovednik, dok je listao stranice svoje Biblije, a zatim počeo da čita – Jovan 3,15,16: “Da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni: Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.” Jovan 6,47: “Zaista, zaista vam kažem: koji vjeruje mene ima život vječni.” I konačno Jovan 11,25: “A Isus joj reče: ja sam vaskrsenije i život; koji vjeruje mene ako i umre življeće.” Tako – reče na kraju pobjednički – ako budeš morao da umreš, hoćeš li biti spasen?

– Da, verujem tako – reče Al.

– U tom slučaju – zaključio je živahno mladi propovednik – ti si hrišćanin i imaš večni život.

– Znaš – odgovorio je na to Al ovom mladom čoveku – zaista se divim tvojoj revnosti. I ja sam je nekad imao dok sam išao u misijske posete.

– Misijske posete! – povikao je propovednik – Nekada si išao u misijske posete! Zar si ti mormon? – upitao je pomalo sa gađenjem.

– Da – Reče Al zbunjen ovom iznenadnom promenom.

– Zašto mi niste rekli da ste mormon?

– Niste ni pitali.

– E pa žao mi je – rekao je propovednik – mormona neće biti na nebu.

Kada je izgovorio ove reči, mladi čovek se okrenuo i odšetao nazad do svog mesta.

Dovršivši svoju priču, Al se lagano okrenuo prema meni i rekao:

– Džime, ja sam zbunjen? Možeš li mi dati neku svetlost po ovom pitanju?

– Pokušaću – odgovorio sam.

Bilo je jasno da Al nije zabrinut zbog nefer ponašanja i predrasuda koji je morao da pretrpi. Bio je dovoljno inteligentan da bi ignorisao neprijatno držanje mladog propovednika. Al se borio sa nečim mnogo ozbiljnijim – kako znati, kako zaista znati jesi li ili nisi spašen.

“Gospode,” molio sam se u svojim mislima, “daj mi mudrost i prave reči da dam odgovor koji će zadovoljiti ovog čoveka. Pomoz mi da porušim barijere koje smo postavili između sebe zbog crkvenih i doktrinalnih razlika.” Spreman da Alu posvetim punu pažnju, zatražio sam od njega parče papira želeći da mu ilustrujem to što sam želeo da mu kažem. Al mi je pružio list papira. Uzeo sam olovku i počeo.

– Ale, hrišćanski život ne čine doktrine, kredo, ‘reforme’, ili pripadnost crkvi. Njega ne čini čak ni naša lična osvedočenost o istinu. Hrišćanski život jeste skup odluka, pravljenje izbora. Kad nam Bog da razumevanje istine i obasja naš razum svetlošću, to je uvek povezano sa nekakvim izborom. Moramo izabrati da li ćemo se potčiniti Božjoj volji ili odbiti da to učinimo. Kada su sve moje svesne odluke na Božjoj strani, onda me On ima.

Hajde da zamislimo hrišćanski život kao nekih sto odluka koje moramo da donesemo – počeo sam svoje objašnjenje, upisujući brojku na papir – Sećaš li se razbojnika na krstu? – upitao sam pogledavši Ala.

On je potvrdio, a ja sam nastavio:

– Ovaj razbojnik nije znao gotovo ništa o hrišćanskom životu. U njegovom umu postojala je svest o svega nekoliko, recimo deset odluka koje su vezane za hrišćanski život. Međutim, kroz

tih deset odluka za koje je znao da ih mora doneti, on se sasvim potčinio Bogu. Hristos je u tim trenucima mogao da mu ponudi punu sigurnost spasenja, ne zbog njegovog velikog znanja, nego zato što je izabrao da se preda Bogu, svesno se opredeljujući za Njega SVAKOM SVOJOM ODLUKOM. Da je duže živeo, imao bi priliku da još više napreduje u svom hrišćanskom iskustvu. Njegov skup izbora bi se širio težeći da obuhvati celu skalu koja predstavlja puninu hrišćanskog života.

Bio je tu i Kajafa, jevrejski sveštenik koji je želeo da ubije Isusa. Bio je svestan mnogih istina iz Božje reči. Imao je mnogo svetlosti i to mu je omogućilo recimo najmanje 70 izbora i isto toliko odluka,” rekao sam zapisujući na papir novi broj. “Pretpostavimo da je on odlučio da dragovoljno potčini svoju volju Bogu u samo 50 slučajeva. Relativno posmatrano, on je doneo više dobrih odluka i sebe predao Bogu više puta nego razbojnik, pa ipak, uprkos njegovom daleko većem znanju i većem broju dobro napravljenih izbora, Kajafa je bio u pobuni protiv Boga. Da je on visio na krstu umesto razbojnika, Isus ne bi mogao da mu da nikakvu sigurnost spasenja. Zašto? Zato što nije potčinio svu svoju volju i doneo sve odluke koje je svesno mogao da donese, dok razbojnik jeste to učinio.

– Al – rekao sam – veruješ li ti da je Isus došao na zemlju i da je kao tvoja zamena platio cenu za tvoje grehe?”

– Da, verujem.

– U tom slučaju – rekoh – ti si prihvatio Isusa kao svog Zamenika. To je dobro, ali to samo po sebi nije dovoljno. Moraš imati Isusa kao Gospodara svog života. Da li si ti u ovom trenutku potpuno predan Bogu u svim odlukama za koje svesno znaš da ih moraš doneti? Da li si u miru s Bogom?

– Ne, nisam – odgovorio je Al tiho.

– Onda nisi prihvatio Hrista kao svog Gospoda, a bez toga, tvoja želja da Ga imaš kao Spasitelja nije dovoljna da ti donese mir u ovom životu, niti spasenje u životu koji dolazi. Ovo dvoje neizostavno ide zajedno.

– Vidiš Al, hrišćanski život se ne tiče toliko onoga koliko ti znaš, ili koliko si aktivan, već da li si u svakom svom svesnom izboru izabrao Božju stranu, potčinivši se Njegovoj volji. Sve što je znao, razbojnik na krstu predao je Bogu. Stoga je bio sto posto Božji, iako su možda postojale neke oblasti njegovog života koje je trebalo korigovati, a čega on u tom trenutku nije bio svestan.

Ali, Al, neka svaki čovek tvrdoglavo i uporno odbija Boga u samo jednoj stvari i to jedno će ga dovesti dotle da se pridruži velikoj pobuni protiv Boga koju je sotona započeo. Bez obzira na to koliko mi želeli da Isus bude naš Spasitelj, bez obzira na to koliko je naše srce privučeno Njegovom ljubavlju, istrajavanje u otporu protiv Njegovog vođstva, na kraju će nas uništiti, kao što je uništilo sotonu.

– Shvatam, Džime, nikad to ranije nisam razumeo. Hvala ti – rekao je Al koji se očigledno mučio da se saglasi sa ovim novim shvatanjem.

Moj razgovor sa Alom završio se na tom mestu, međutim biblijska priča sadrži mnogo više elemenata koje treba razumeti. Tog istog dana do odluke su došla druga dva čoveka od kojih možemo učiti. Prvi je bio Petar. On je sledio Isusa većim delom Njegove javne službe. Imao je velike mogućnosti i bio izložen velikoj svetlosti. Iako samo običan ribar, njegova bliskost sa Hristom dala mu je jednako velik broj prilika za pravljenje dobrih izbora koliko ih je imao i sveštenik. Petar se priklonio pravoj strani u većini svojih odluka. Ipak, u nekim sitnijim stvarima nije bio sklon da se preda. Njegova želja za samouzdanjem, njegov dugo godina negovani nacionalni ponos i njegovo tvrdoglavo samopouzdanje nisu bili potčinjeni Bogu. Nije mnogo vremena prošlo, a Petar se našao u situaciji da poriče kako uopšte poznaje Isusa. On je bio Hristov učenik, ali je pao zato što nije potčinio Bogu sve svoje poznate dileme.

Isus je bio još jedna osoba koja je morala da donosi odluke tog istog dana. On je u Svom životu ispoljavao samo predanost i potčinjenost volji Svoga Oca u izborima koje je pravio. Međutim,

to nije bilo bez borbe koja se tako jasno videla u Getsimaniji, dok se molio Svome Ocu: “Oče moj! ako je moguće da me mimoide čaša ova; ali opet ne kako ja hoću nego kako ti... oče moj! ako me ne može čaša ova mimoići da je ne pijem, neka bude volja tvoja” (Mat. 26,39.42).

On je morao da izabere kao što i mi moramo. Ako usvojimo Isusov princip: “Ne kako ja hoću, nego neka bude tvoja volja,” to će nas dovesti dotle da napravimo dobar izbor, čak i kad osećamo da nam se takav izbor ne sviđa.

Upravo na ovom mestu mnogi postaju zbunjeni i počinju da gledaju na hrišćanski život kao na stazu prepunu tegoba. Postati hrišćanin – to nije rezultat jednog izbora, već plod donošenja ispravnih odluka iz minuta u minut, neprekinuto istrajavanje u odluci da Bogu daš celog sebe.

Svakog dana i časa treba da živim za Isusa. Moja pažnja treba da bude usredsređena na Njegovu volju, na Njegov put. Mnogi to pokušavaju da ostvare kroz svoje ljudske napore. Oni zalažu svoju jaku volju i naprežu se čvrsto rešeni da žive hrišćanskim životom. To se uvek završava porazom.

Kako je onda moguće živeti svakoga dana, svakoga časa i svakoga trenu na slavu Bogu? To je vrlo jednostavno. Treba da živimo kao što je Isus živeo. Svakog jutra je On odvajao vreme da bi bio nasamo sa Bogom. Mi, takođe, moramo odvojiti vreme da bismo se svakog jutra predali Bogu i potčinili Mu svoju volju na početku dana. To se ne može postići u žurbi. Neophodno je vreme da bi se komuniciralo s Bogom i istinski saslušalo to što On ima baš nama lično da kaže. Bog nam govori kroz Bibliju, prirodu, providenje, ali i direktno kroz utiske koje pravi u našem umu. Posle razgovora s našim Ocem i sticanja sigurnosti da ne postoji ništa što bi nas odvojilo od slušanja Njegovog glasa, možemo da odahnemo u pouzdanoj veri da će nas On voditi.

Pošto smo napustili mesto našeg tihog predanja Bogu, neophodno je da Ga povedemo sa sobom kako bismo preko celog dana

održavali komunikaciju i zajedništvo s Njim. Moramo naučiti da postavljamo pitanje: “Šta hoćeš da činim?” (Dela 9,6). Gospod hoće da znamo da nismo sami u pravljenju izbora. Potrebna nam je pomoć koja dolazi sa Izvora koji je izvan nas, na početku dana, ali i tokom čitavog dana. Kada naučimo da budemo osetljivi na podsticaje Svetog Duha koji radi u našem srcu, i kada naučimo da svolju volju podredimo tako da uvek čini Njegovu volju, onda dolazi ono: “...Živi u meni Hristos.” (Galatima 2,20).

Ali onda dolaze iskušenja, možda ona ista pred kojima smo ranije poklekli. Naše iskustvo u prošlosti svodilo se na upinjanje da odolimo iskušenju, pri čemu smo ili doživljavali neuspeh, ili smo prisiljavali sebe da budemo poslušni. Nema mira niti radosti u takvom verskom iskustvu. Prijatelji, prava borba kušanja odvija se u srcu. Najpre moram da odlučim želim li da ostanem predan Bogu. Ako je predanje moj izbor, onda Ja umire i pobjeda je već zadobijena. Bog daje svu neophodnu silu da bi se iskušenje presrelo i nadvladalo. To je teško iskustvo jer Ja mora da umre. Međutim, to je jedini put do hrišćanskog mira i radosti!

Dalje, moj dobar izbor ne daje mi nikakve zasluge pred Bogom. Ja nisam spasen zbog mojih odluka. Sama želja za odlukom da se pokorim Bogu, dar je Njegove milosti. Spasenje je u potpunosti Božji dar; ipak postoji mogućnost našeg izbora kojim dajemo Bogu slobodu da preobrazi naš život posredstvom delovanja Njegove milosti na naše srce.

Od vitalne je važnosti da ovo ispravno sagledamo, jer mnogi koji nose Hristovo ime žive životom čudne mešavine Hrista i njihovog sopstvenog Ja koje se bori za upravljačko mesto nad životom. Ovaj tip hrišćanskog iskustva je kao yo-yo⁵, neprestano kretanje gore – dole. Rođenje od Svetog Duha iskustvo je koje polazi od dopuštanja Hristu da bude jedini Vladar života. Kada

⁵ Jednostavna igračka stara vekovima. Sastoji se od dva priljubljena diska između kojih je namotan kalem pričvršćen za prst ruke. Igračka se puštanjem iz ruke spušta po kalem, a onda se trzajem na gore podiže uz kalem.

se stavi tačka na kombinovanje vladara (malo Hristos, malo moje Ja), duša konačno može da odahne. Tada smo u stanju da učimo pravu nauku spasenja i jezik neba – kako omogućiti Hristu potpun pristup svim mojim odlukama, i kako potom, Njegovom milošću i živom verom reći “DA” Bogu, a “NE” svome Ja.

Svaki izbor do kojeg smo dovedeni, prilika je da svoju volju i svoje puteve potčinimo Bogu. Biblija govori o ovome kao o umiranju sebi. Hristos je ovu istinu slikovito opisao na sledeći način: “Ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, ono jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi” (Jovan 12,24).

Kako raste pšenica? Ona mora najpre da bude položena u “grob”, da tako kažemo; sve vreme dok biljka živi, ona crpi život iz tog “groba”. Hrišćani treba da žive na isti način, ukorenjeni u Golgoti. Ne radi se samo o pristanku na Golgotu, nego o istinskom ulaženju u iskustvo Golgote.

Ne, mi ne možemo da umremo grehu onako kako je Isus umro, ali ipak, mi možemo da umremo grehu. Pavle je o tome pisao u Galatima 2,20: “Ja sam razapet s Hristom: pa ipak živim; ali ne ja, nego Hristos živi u meni; život koji sada živim u telu, živim verom Sina Božjega” (eng.prev).

Pavle je takođe napisao: “Svakoga dana umirem” (1.Kor. 4,10). Očigledno da Pavle nije bukvalno umirao svakoga dana. Ono na šta on misli je pravo hrišćansko iskustvo koje zahteva da svakodnevno umiremo sebi. Ohrabreni smo da “držimo sebe mrtvim (smatramo sebe mrtvim, verujemo da smo mrtvi) grehu i sebi samima (svome Ja), a živi Bogu kroz Isusa Hrista, našeg Gospođa” (Rimlj. 6,11 – eng. prev).

U Pismu postoje lepe ilustracije koje pokazuju kako se sopstveno Ja prepušta smrti, dok se istovremeno potčinjavamo Božjoj volji. Ovo je možda najbolje rečeno u 2.Korinćanima 4,11: “Jer mi živi jednako se predajemo na smrt za Isusa, da se i život Isusov javi na (u – eng.prev) smrtnome tijelu našem.” To je pravo hrišćanstvo. Dopustite mi da to objasnim na primeru.

Jednog hladnog zimskog jutra, ne tako davno, probudio sam se u uobičajeno vreme i proveo više od dva sata u biblijskom proučavanju i molitvi. Tražio sam Boga u rano jutro znajući svoje sopstvene slabosti i shvatajući da me jučerašnje iskustvo neće spasti od današnjih proba. Svako jutro pre doručka, skupljamo se kao porodica na molitvu pred Bogom, tražeći od Njega vođstvo i zaštitu tokom tog dana. To je naročito vreme u našem domu kada se međusobno zbližavamo i povezujemo jakim vezama ljubavi i to upravo za taj dan.

Posle našeg porodičnog bogoslužjenja pogledao sam napolje i ugledao novih 40 cm paperjastog snega. Moja supruga je pravila palačinke i već sam u mašti mogao da vidim preliv od borovnice kako pravi mehure u vreloj rerni i kako preko tople palačinke nastaje fina glazura. To je doručak koji svrstavam među najomiljenije. Tek što je iz kuhinje počelo da miriše, palo mi je na pamet da odvojim nekoliko minuta, taman dok ne budu gotove palačinke, i da plugom izguram sneg sa prilaza našoj kući.

Tu gde živimo, na planinksoj visoravni, ima dosta snega, čitavi metri svake zime. Uklanjam ga na nekoliko načina. Mogu da koristim lopatu za sneg – teži način, ili naš veliki kompresor, što bi bio bolji način. Međutim, malo vremena posle našeg preseljenja u divljinu, došao sam na ideju da mi treba plug koji ću moći da zakačim na svoju Tojotu Lendkruzera⁶.

Zapamtite da smo u to vreme živeli sa vrlo skromnom zaradom, tako da nikako nismo mogli sebi da priuštimo veliki pravi plug sa hidrauličnim podizanjem koji košta tri hiljade dolara. Uz malo mašte, i sa investicijom od oko 60 dolara za drvenu građu, uspeo sam da napravim drveni plug u obliku obrnutog slova “V”, da ga obložim kalajem, i sve to na odloženo plaćanje. Zakačio sam ga na metalni ojačani branik svog džipa, tako da je mogao slobodno da klizi po površini puta i čisti sneg, štedeći mi ogromnu sumu novca.

⁶ Terensko vozilo.

Bio sam veoma zadovoljan našim plugom “domaće proizvodnje”. Nije bio baš ugledan, ali je ušteda novca i truda oko čišćenja snega bila fantastična. Dok sam se vozio prilaznim putem sa zakačenim plugom i razgrtao sneg levo i desno od puta, uživao sam u božićnoj idiličnoj sceni i druženju sa Gospodom. Naš prilazni put dugačak je oko tri milje i na njegovom kraju sam ugledao veliku gomilu snega koju je tu zgrnuo veliki čistač, dok je čistio glavni put.

Osetio sam onaj tih i tanak Božji glas koji me je upozorio da ne pokušavam da probijam put kroz to brdo snega, međutim, ja sam to odbio. Osim toga, i ranije sam plugom napadao slične “snežne tvrđave. Ovog puta plug je preskočio gomilu snega i pao s druge strane na očičeni put i pri tom je podigao ceo prednji kraj mog vozila iznad snežnog nanosa koji je bio ispred. Tako su prednji točkovi džipa ostali da vise u vazduhu iznad gomile snega, dok se zadnji kraj vozila oslanjao branikom na površinu puta.

U takvoj situaciji prednji točkovi bili su potpuno neupotrebljivi i moj džip sa pogonom na sva četiri točka bio je nemoćan, sasvim nasukan. Bio sam zaglavljen na nezgodnom mestu, jer sam svojim vozilom blokirao put upravo iza velike nepregledne krivine. Svako ko bi krenuo ovim putem mogao je da me udari bez ikakve šanse da uspori. To me jako brinulo i nemir je počeo da se širi po čitavom mom telu. U tom momentu Gospod se obratio mom srcu:

– Džime, predaj to meni – rekao je taj tih i tanak glas.

Tog jutra sam izabrao da Mu predam sve svoje odluke. Sada sam morao da obnovim taj izbor koji sam već bio napravio. Iako ne volim neugodnosti, ponovo sam odlučio da potčinim svoje misli i svoja osećanja. Brzo sam se pomolio dodavši na sve prethodno što sam već potčinio Bogu tog jutra: “Gospode, u opasnoj sam situaciji ovde. Znam da ovim našim putem prolazi malo automobila, ali molim te, ne daj da me neki od njih udari dok budem ležao ovde, pod svojim kolima.”

Ostalo je da se uradi samo jedno – da se dizalicom podigne prednji kraj auta, a to sam mogao da uradim jedino tako što ću leći ispod njega. To je bio jedini način da otkačim plug i odvučem ga sa puta. Auto bi se onda lako spustio na zemlju, a ja bih ponovo zakačio plug i sve bi bilo u redu.

Dok sam lagano puzio ispod automobila, od njegovog zadnjeg dela ka prednjem, doživeo sam još jednu frustraciju i iskušenje da se odvojim od Isusa i dam mesta svojim osećanjima. Kada plugom čististe svež sneg, a zatim legnete ispod ugrijanog motora, sav sneg koji se tu nalepio, počinje da se topi. Osećao sam se kao pod tušem. Hladne kapi padale su mi iza vrata i po licu. I kao da to nije bilo dovoljno, one su mi ulazile u oči, što bi bilo samo po sebi previše, čak i da je to bio čist sneg. Međutim, to što se zajedno sa snegom topilo po mom licu, vratu i očima, bila je prljavština od motora. Odmah sam osetio potrebu za samosažaljenjem. Silno sam bio kušan da gajim misli: “Jadan ja”, i da napravim od svega pravu predstavu – žalopojku nad samim sobom.

– Predaj to meni – rekao je Bog svojim prepoznatljivim tihim glasom koji se obraćao mojem umu.

– Ali Gospode – odgovorio sam – ne sviđa mi se ovo!

– Džime, ne radi se o tome da li ti se sviđa ili ne. Reč je o tvojoj spremnosti da Mi predaš baš tu razdraženost koju sada osećaš.

Vidite, samopredanje je suština Hristove nauke. Još uvek sam učio tu tešku lekciju.

– Dobro, Gospode, možeš preuzeti ovu situaciju – odgovorio sam – samo nemoj da dozvoliš da me nešto udari ovde, nasred ulice.

Gotovo istog trena čuo sam motor drugog automobila koji se približavao. “O, ne!” – pomislio sam i žureći da se izvučem ispod džipa, udario sam glavom u njegov zadnji deo. Bio je to udarac od kojeg poraste dobra čvoruga.

– Gospode – rekao sam – ovo nije fer i ne sviđa mi se!

– Predaj mi ta osećanja, Džime. Nemoj im se prepuštati. Ja sam s tobom.

Još jednom sam morao da napravim izbor i ponovo sam, mi-lošću Božjom, potčinio svoju volju Njegovoj. Bila je to još jedna pobeda nad sopstvenim mislima i osećanjima. Vera nije samo verovanje u Boga, nego pre svega predanje svih mojih izbora Gospodu, svakoga dana, časa, iz trenutka u trenutak.

Auto koji se približavao na vreme se zaustavio i dva čoveka su izašla iz njega. Bili su traperi i pošli su u istraživanje terena. Ugledali su moj plug i shvatili nevolju u koju sam se uvalio. Sve to za njih je bio samo povod za zabavu. Počeli su da zbijaju šale na račun mog pluga, a da ni “Zdravo” nisu rekli. Smesta sam po-želeo da im vratim milo za drago i naučim ih pameti, ali Bog mi se ponovo obratio sa zahtevom da Mu predam svoj gnev.

– Što ne nabaviš pravi plug – reče jedan od dvojice ljudi.

Mogao sam da osetim kako se u meni diže “para” besa. Moja telesna priroda želela je da se uzdigne i da uzvрати udarac, ali me je Isus još jednom sprečio, pozvavši me da sve to predam Njemu. Jevanđelje je vrlo jednostavno. Sve se svodi na to da kažeš “Da” Bogu, i “Ne” sebi. To je vera koja radi, delatna, efektivna vera.

– Slušajte – počeo sam – baš sam se zaglavio ovde – da li vi, momci, možete da zakačite lanac za prednji kraj pluga i da ga vašim kamionetom odvojite od mog auta? U tom slučaju ću moći da oslobodim svoj džip i začas ćemo ukloniti prepreku s puta, a vi ćete moći da nastavite kud ste krenuli.

Pristali su, i za nekoliko minuta ja sam ponovo bio u voznom stanju. Zahvalio sam im i oni su otišli svojim putem. Moj mlađi sin, Endrju, pošao je za mnom i susreo me dok sam se vraćao prema kući. Moja supruga je znala koliko mi vremena treba da očistim naš prilazni put. Zaključila je da se desio neki problem, čim me nema toliko dugo, pa je poslala mlađeg sina da me nađe.

Kad je video da je sve u redu, upitao je:

– Šta se desilo?

– Dugačka priča – odgovorio sam mu.

– E pa, kad je sve u redu – nastavio je Endrju – ja idem dole do

komšije. Oni nisu kod kuće, a ja sam im obećao da ću nahraniti Odija umesto njih.

Osećao sam se kao neko ko je upravo izašao iz bitke koju je dobio. Bilo je tek devet ujutro, a ja sam bio potpuno iscrpljen. Ranije bi svaka od ovih nezgoda sama za sebe bila dovoljna da me odvoji od Isusa i da me natera da dam mesta svojoj staroj prirodi. S tugom se dobro sećam kako sam svoj bes iskaljivao na ženi i deci. Često sam prema njima bio neprijatan i pokazivao im svoj gnev, posebno ako bi napravili nekakvu grešku. Eto, šta greh čini od našeg života. Unesrećuje nas same, i sve druge oko nas.

– Endrju, rekao sam – zašto ti ne bi uskočio da te prevezem do tamo. Nahrani psa, a ja ću za to vreme da očistim i njihov prilaz. Kad se vrate, biće srećni što ne moraju da lopataju sneg.

– Sjajno – povikao je Endrju i mi smo zajedno sišli putem do naših suseda.

Skoro da sam razgrnuo sav sneg sa njihovog velikog i neasvaltiranog prilaza, kad su mi se na putu našla četiri srušena stabla, pokrivena snegom.

Ponovo sam se zaglavio! Nisam mogao ni napred ni nazad. Tog jutra osećao sam kao da se nikad neću iskobeljati iz nevolja. Iznova sam morao da donosim odluku o predanju svojih osećanja i misli Bogu. Hrišćanskim životom možemo da živimo samo neprekidnim odbacivanjem svog “Ja” i neprestanim oslanjanjem na Hrista.

– Endrju – najzad sam progovorio – uđi tamo i nahrani psa, a ja ću radio vezom zamoliti mamu da pošalje Metjua sa motorom testerom. Ona će nam poslužiti da pomerimo ova stabla, pa se vraćamo kući.

I tako, dok je Endrju krenuo prema kapiji naših komšija, ja sam izašao da osmotrim situaciju. Odmah sam spazio novu nevolju – izduvanu gumu.

– Ne, Bože. Ovo je zaista previše. Ne želim još i izduvanu gumu – kukao sam.

– Ne treba da odustaješ, Džime. Možeš da izabereš da ostaneš uspravan, samo ako to hoćeš.

– Dobro, Gospode. I ovo ti predajem. Ali postajem umoran.

Izvadio sam dizalicu i počeo da menjam gumu kad se Endrju vratio da mi kaže kako Odi neće da ga pusti da uđe u dvorište. Ponovo sam hteo da pobesnim i opet sam osetio kako me Bog nagovara da ostanem miran i da staloženo pričam sa sinom. Do tog vremena Metju je već trebalo da je stigao, ali ga nigde nije bilo. Moja priroda je, po ko zna koji put tog jutra, želela da se provali i da smisli najgore stvari o mom sinu, samo zato što se on nije pojavio u vreme kad sam ja to očekivao.

– Džime – Božji tih i tanak glas još uvek je govorio mom umu – predaj mi te misli. Dosad si odolevao u ovom ratu. Nemoj sada da odustaneš. Nikada te neću napustiti ili zaboraviti. Molim te, ne ostavljaj ni ti mene, Džime.

– Dobro, Gospode, poći ću da ga potražim.

Samo što smo izašli na glavni prilaz da vidimo šta je bilo sa Metjuom, on se pojavio zadihan, vukući motornu testeru. Ono što me je iznenadilo bilo je to što se po njemu videlo da je nešto teško radio. Bio je sav oznojen i na njemu je bilo piljevine koju pravi motorna testera.

– Tata, sekao sam stabla koja su bila nagnuta prema našem prilaznom putu i...

– Nema veze, sine – rekao sam – O tome ćemo kasnije.

Nisam mogao da poverujem da sam to ja koji na taj način pričam sa svojim sinom. Božji upliv bio je više nego očigledan. Pored toga, nebitno je bilo gde je nastao šum u našoj komunikaciji i zašto je on odlučio da obara stabla. Testera je bila tu i ja sam već osećao ukus palačinki.

– Metju – rekao sam – ti uđi u auto i upali ga, a ja ću biti ispred da isečem stabla koja su se podvukla ispod.

Tako je i bilo, i za kratko vreme poslednji trupac bio je uklonjen. Rekao sam svojim dečacima da pođu i nahrane Odija. Metju

ga je dobro poznao i bio sam siguran da nema opasnosti da ih pas napadne. Ja sam za to vreme čistio prostor oko garaže naših komšija, i kad sam već bio pri kraju, video sam da su Metju i Endru ipak imali problem. Pas im nije dopuštao da priđu kapiji.

– Ne pušta nas unutra – povikao je Metju. Osetio sam kako mi se brzo približava iskušenje da počnem da se žalim na svoje sinove. Poželeo sam da kažem: “Zar vas dvojica baš ništa ne možete sami da uradite!” Hvala Bogu koji mi to nije dozvolio. Još uvek je bio tu, pored mene, i osvajao je moje srce. Đavo je urlao: “Ma, hajde! Pusti to iz sebe! Pusti da izađe napolje!” Bog je takođe bio tu da mi nežno šapne: “Drži se, Džime! Uhvati se za Mene. Ne moraš da se odvajáš od Mene i da izgovoriš reči zbog kojih ćeš zažaliti.” Niko od nas ne mora da dopusti tom zlu da se ispolji. To je stvar našeg izbora.

– Slušajte, momci – rekoh – idem da zgrabim tog psa, a vi onda utrčavajte unutra da mu postavite tu hranu i sipate vodu za piće, i to što brže možete. Posle toga idemo kući da doručujemo. Gladan sam! – U sebi sam dodao – Gospode, ne daj da me taj pas ujede! To bi mi baš bilo previše!

Odi nije mala pudla. To je norveški Elkhound⁷, taman toliko velik koliko i samo ime njegove vrste. Zgrabio sam ga i napravio mu “kragnu”⁸. Režao je i besneo, boreći se svom snagom da se iščupa iz mojih ruku. Moji dečaci nikad nisu bili brži u poslu. Izašli su iz dvorišta za tren oka. Čim sam pustio psa, potrčao je prema svojoj zdeli i počeo da jede. Zatvorio sam kapiju i umorno se svalio u vozačko sedište.

– Dobar si bio, tata – hrabрили su me moji sinovi. Niko nas ne poznaje tako dobro, niti zna borbe kroz koje prolazimo, kao naša porodica. Moji dečaci su znali da njihov otac uobičajeno reaguje na način koji donosi samo nevolju i to zbog samo jednog dela svih problema koji su tog jutra nastali.

⁷ Rasa psa nastala ukrštanjem vuka i psa.

⁸ Rvački zahvat

– Pa, hvala Bogu – nekako sam uspeo slabašno da izustim – ali postajem umoran. Osećam se kao da sam bio u I Svetskom ratu, II Svetskom ratu i Vijetnamu zajedno, i to sve za jedno jutro. Hvala Bogu da je gotovo – rekoh napredujući putem do kuće.

Amos 5,19 govori o čoveku koji je imao mnogo nevolja. Taj čovek je bežeći od lava naleteo na medveda. Konačno je stigao kući i naslonio ruku na zid, da bi ga baš tu ujela zmija. Takvo je otprilike za mene bilo ovo jutro. Bežao sam od lava, umakao sam i medvedu, a sad pogodite ko me je čekao kod kuće?

Upravo tako – zmija. Za jednog hrišćanina nema odmora ili trenutka kad će reći: “Sve je gotovo.”

Đavo najviše voli da nas potkači kad zna da smo umorni i kad želimo da se konačno odmorimo. Jedva da sam izgovorio reči “Hvala Bogu, sad je sve gotovo”, kad je otpalo dno mog pluga. To me je ponovo zaustavilo skoro nadomak kuće. “Gospode”, jecao sam u sebi, “to nije pošteno! Zaista sam smrvljen. Već osećam miris tih palačinki, a, sad eto, još jedna nevolja.”

– U pravu si Džime. Sve te nevolje koje su te jutros snašle – to nije pošteno, kao što nije bilo pošteno da ja napuštam nebo da bih umro zbog tvojih greha. Džime, pravičnost nema ništa zajedničko sa ovom situacijom. Pred tobom je izbor! Možda sve to nije fer, ali ti još uvek možeš da mi sve predaš i da pobediš.”

“Dobro, Gospode”, rekao sam, “možeš da imaš sve.” Otišao sam u garažu po čekić i eksere. Endrju je izvadio kompresor za čišćenje snega da njime očisti prostor oko garaže. Metju je za to vreme otišao da pomogne majci. Ja sam nastavio da se rvem s plugom. Improvizovao sam dno da bih izbegao sakupljanje snega unutar stranica. Pošto sam ga dogurao do kuće, prikucao sam njegovo dno i smestio tamo gde inače stoji u kući.

Dok sam se približavao garaži, mogao sam da vidim Endrju kako gura kompresor do ćoška u garaži. Kompresor se inače ne gura! On ima svoj pogon! To je moglo samo jedno da znači: kompresor se pokvario. NE! Jednostavno, nisam više mogao da

podnesem još jedan problem. Osetio sam strašan umor i veliku nemoć. Šećer u mojoj krvi sasvim se srozao. Drhtao sam i dok sam se približavao Endrjuu, mogao sam da čujem kako Bog govori mom srcu, ponovo zahtevajući od mene da mu se predam. Umesto toga, ja sam izabrao sam da dam oduška sebi. Dopustio sam da se gnev ispolji. Iz mene je u besu prokuljalo: **KO JE TO UČINIO?**

Endrju je zaleđen zastao bez ijedne reči. Metju i Seli su izašli na verandu da nas pozovu na doručak, a ja sam stajao tu ispred. Svi su mogli da vide i čuju šta se desilo. Podigao sam kompresor, spustio ga na svoje krilo da vidim u čemu je problem. Čuo sam Boga kako govori mom srcu: Vрати se, Džime, ispravi to!”

Međutim, nisam bio siguran da to želim. Dok sam gledao u kompresor primetio sam da nedostaje mali podešavajući šraf koji ujedno drži kaiš na osovini. Živimo u divljini i treba nam oko tri sata do grada gde možemo da nabavimo podešavajući šraf. Zastvorio sam oči i rekao: “Gospode, ako je još ostalo milosti, molim Te, budi mi milostiv i oprosti mi.”

Otvorio sam oči i primetio nešto krajičkom oka – malu crnu tačku. Otišao sam do tog mesta i pogledao. Bio je to podešavajući šraf. Bog je učinio da ugledam tako sićušnu stvar na razdaljini od skoro četiri metra, u snegu visine 40cm. Kakvom Bogu mi služimo! Stavio sam šraf na njegovo mesto i pridružio se svojoj porodici za stolom, na našem zakasnelom doručku.

Na mom licu bio je osmeh skoro od uva do uva. Moja porodica posmatrala me je s nevericom. Lako sam mogao da pročitam njihove misli.” Šta je to zbog čega se smeješ? Samo što si pustio kočnice. Svi smo videli da si izgubio kontrolu nad sobom!”

– Slušajte – rekoh im – znam da se pitate zašto sam tako srećan, ali ja sam se od jutros držao Isusa dok su me spopadala iskušenja, više nego ikad ranije. Danas sam pobedio iritirajuće okolnosti koje nikada ranije nisam uspevao da savladam. Da, znam da sam popustio tamo napolju sa kompresorom. Pa ipak, nisam

čekao satima ili danima da se vratim Bogu. Smesta sam se pokajao i zatražio Njegov oprostaj, a sada tražim vaš. Uzbudjen sam ne zato što sam zgrešio, nego zato što sam video kako Bog radi u mom životu i zato što znam da će On završiti dobar posao koji je započeo u meni.

Slava Bogu, spoljašnje prilike ne moraju da nas kontrolišu. Kad naučimo da izabiramo Hrista kao prvog, poslednjeg i najboljeg u svemu, i to u kontinuitetu, ubrzo će naši dobri izbori postati navike, a navike će formirati karakter.

Na primer, moja porodica imala je tu privilegiju da provede ceo mesec na ostrvu Sent Kroj. Ovo ostrvo, bivša britanska teritorija, zadržalo je nekoliko običaja iz Ujedinjenog Kraljevstva. Ono što nam je najviše zapalo za oči, bila je vožnja levom, pogrešnom stranom kolovoza, kako se to nama činilo. Pošto smo uzeli auto iz Rent a Car-a sa aerodroma, krenuo sam rekavši svojim da mi moraju pomoći u vožnji jer je sve bilo na “pogrešnoj” strani. Bilo je to najneprijatnije iskustvo kojeg mogu da se setim. Morao sam da prisiljavam sebe i da se ne vraćam na stare vozačke navike.

Zadivljujuće, posle trideset dana zapazio sam da mogu da vozim a da i ne mislim o starim navikama u vožnji. Istrenirao sam sebe i sada je bilo jednako lako voziti na novi način kao što je bilo lako ranije, pod starim uslovima. Na putu ka našoj kući u SAD, pitali smo se da li ćemo moći isto tako lako da se naviknemo na stare običaje. Nije bilo potrebe za ma kakvim navikavanjem. Mogli smo još uvek lako da vozimo onako kako smo oduvek to činili.

Ovde se nalazi pouka koju odmah možemo da primenimo na hrišćanski put. Teško nam je da promenimo način na koji smo oduvek odgovarali na Božje podsticaje. Mnogi koji su počeli da hodaju s Bogom, došli su do zaključka da je to tako teško i raspinjuće iskustvo za njihovo Ja, pa su blizu odluke da od svega odustanu.

Međutim, kao što smo upravo otkrili da još uvek možemo da vozimo na način kako se inače vozi u SAD, tako će i hrišćanin

shvatiti da još uvek u svako doba može da izabere da se vrati na stari život greha. Izbor je u Božjim očima nešto najdragocenije i On nikad neće oduzeti mogućnost izbora Svojoj deci. Umesto toga, On nam daje mnoštvo izbora. Ti izbori opredeljuju našu večnu sudbinu kao i našu sadašnju sreću. Bekstvo ka Bogu jednostavno znači vraćanje svih naših izbora Njemu, neprekidno, sve dok navika ne postane karakter i mi ne postanemo sasvim Njegovi!

5. poglavlje

BOG JE UVEK TAMO GDE SMO I MI

“A kad se Jakov probudi od sna, reče: zacijelo je Gospod na ovom mjestu; a ja ne znaš”. (1. Mojsijeva 28, 16)

“Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka.” (Matej 28,20).

Izgleda da je to mesto u kojem smo završili – Polbridž, u državi Montana – sam kraj sveta. Osamdeset kilometara nas je delilo od najbližeg asfaltiranog puta i električne mreže. S druge strane, samo nekoliko kilometara severno nalazi se kanadska granica. Stanovništvo je u ovim krajevima prilično proređeno pa bi u takvoj divljini svaka povreda ili nesrećan slučaj mogao da bude ozbiljan problem gde bi i sam život mogao da bude ugrožen. U takvoj situaciji moguće je da pored vas satima, pa čak i danima, niko ne prođe. Zato je naše pouzdanje jedino u našeg božanskog Saputnika. On nas nikad ne ostavlja same!

Jesen u planini je predivno godišnje doba sa svežim danima i fantastičnim bojama. Ovaj jesenji dan zatekao je moju suprugu sa decom dok im je držala kućnu nastavu, a mene na putu do šume gde je trebalo da nasečem drva. Iskustvo se pokazalo kao dobar učitelj. Odlučio sam ne samo da obezbedim dovoljno drva za predstojeću zimu, nego i da rešim problem za naredne dve

godine. Ovo je postalo pravilo, tako da je kod nas uvek bilo drva dovoljno za dve godine, kao rezerva u slučaju da se povredim ili razbolim, što bi me onesposobilo za teži rad. Dvogodišnje zalihe bile bi dovoljne da spreče krizu.

Gore uz visoravan, kod Tipi jezera, skrenuo sam sa puta na mestu gde sam još ranije primetio jedno mrtvo stablo. Parkirao sam auto i počeo da testerišem drvo koje se nalazilo na strmini. Bilo je dugačko nešto preko 9 metara. Kada je počelo da pada, zakačilo se između druga dva drveta.

Popevši se se uz padinu, stajao sam sa one strane drveta koja je bila okrenuta nizbrdo. Počeo sam da ga sečem na manje trupce dužine oko 40 cm, od gornjeg vrha prema korenu. Kako je svaki isečeni trupac padao na zemlju, odgurivao sam ga nogom nizbrdo tako da su se oni nagomilali blizu parkiranog auta.

Bio je to dobar sistem rada i nisam smatrao da ga treba menjati. Iako sam morao da stojim do same gomile koja je nastala sečenjem, bilo je dovoljno mesta da se ceo proces dovede kraju. Kada sam sečenjem stigao do mesta između dva stabla, zasekao sam deblo tako da ga oslobodim. U tom trenutku sam u svojim mislima osetio snažan upliv i podsticaj koji me je gonio da se pomerim i dođem s druge strane drvetu. Odbacio sam ovu pomisao. Na kraju, ipak je moj način obaranja stabala i sečenja debbla na manje oblice, do ovog trenutka savršeno funkcionisao.

Tog jutra sam tražio od Gospoda da me vodi i upućuje. Želeo sam da mi On bude stalni Saputnik. Obećao sam da ću poslušati Njegove podsticaje. Misao se ponovo nametala, pa sam ovoga puta zastao.

– Gospode, jesi li to Ti? Da li Ti tražiš od mene da pređem na drugu stranu?

– Da, Džime – stigao je određen odgovor.

– Dobro, Gospode – rekoh, menjajući svoj položaj u odnosu na drvo – ali to je smešno.

Napravio sam rez s jedne i počeo da sečem s druge strane. U čudu sam zurio u nekoliko stotina kilograma teško deblo koje

je puklo i palo baš na ono mesto na kojem sam se do malo pre nalazio. Težina stabla koje se oslanjalo na druga dva drveta, napravila je takav pritisak da je njegovo ponašanje posle zasecanja bilo sasvim drugačije od onog što sam očekivao. Bilo je kao ubistvena, napeta opruga koja je samo čekala da napravim taj poslednji fatalan rez.

Osetio sam se slabim kada sam shvatio do kakvih bi sve posledica došlo da se nisam pomerio. To deblo koje je puklo strahovitom žestinom, pokosilo bi me u nivou mojih kolena i kao katapult odbacilo preko ivice grebena na kojem se sve događalo, nekih deset metara nizbrdo. Nevolja bi bila možda još veća s obzirom na motornu testeru koja je u mojim rukama bila u pokretu. Najverovatnije je da bih poginuo od samog udarca debela ili motorne testere. Čak i da preživim ovoj udes, male bi bile šanse da opstanem u toj divljini dok me neko ne pronađe. Niko nije znao gde se tačno nalazim.

Shvatio sam da me je Gospod spasao od, u najlakšem slučaju ozbiljne povrede, a mnogo verovatnije od same smrti. Polako sam učio da je Bog bio tamo, baš u tom divljem planinskom kraju, spreman da mi pomogne, pre nego što sam i razumeo da mi je potrebna pomoć.

Poslanica Efescima, poglavlje 2, stih 8, kaže isto to na drugi način:” Jer ste blagodaću spaseni kroz vjeru; i to nije od vas, dar je Božji.” Milost predstavlja Božje kontinuirano prisustvo u mom životu. Ona mi se udvara, preklinje me, poziva me, pokušava da me spase od mene samog. Ako ga budem slušao, taj glas će me voditi, snažiti, i štititi.

Ako sve to Bog čini, šta je onda moj deo? Moram biti voljan da se u kontinuitetu potčinjavam podsticajima Duha. To je vera! Ona je svestan izbor da saradujemo s Njim i tako ostanemo u Njegovoj prisutnosti. To je suštinska razlika koja odlučuje da li će me snažan iznenadan udar počistiti sa strme litice, ili ću, pak, držati korak sa našim Božanskim Pomoćnikom.

Nacionalni park Glejšer i okolina imaju najveću koncentraciju grizlija u 48 država u SAD. Svaka godina donosi nam izveštaje o napadima ovih medveda na posetioce parka. Medvedi ne čitaju istraživačke mape. U suprotnom bi primetili da sa prelaskom preko reke napuštaju nacionalni park i ulaze u gazdinstvo američke Šumske službe koje se graniči s našim posedom. Međutim, granice koje ljudi crtaju ništa ne znače ovim stvorenjima čije su migracije teško predvidljive.

Kada smo se preselili na planinu i smestili se tik uz teritoriju koja je stanište ovih životinja, prijatelji su nam savetovali da se naoružamo zbog pretnje koja dolazi od ovih stvorenja. Odbacio sam tu ideju. Nisam mogao da poverujem u to da će Bog koji nas je do ovde doveo, dopustiti da nas napadne ili pojede medved. Moja duša je našla mir u istini da će Bog biti sa nama, jer je Božja milost dovela Seli i mene na ovu prastaru planinsku visoravan.

Seli se teško navikavala na naše krznene susede zbog svog prethodnog neprijatnog iskustva. Još kada je bila sasvim mala, njena starija braća zadirkivala su je govoreći joj kako medved živi ispod njenog kreveta i kako će iskočiti i zgrabiti je. Dok nije dovoljno porasla da shvati koliko je smešna ta dečija priča, mala Seli se nagutala straha od toga da bi to možda stvarno moglo da se desi. Tako je moja draga supruga stigla u divljinu Montane sa duboko ukorenjenim strahom od medveda.

Problem je bio u tome što u Montani medvedi nisu samo predmet dečje fantazije nego užasna realnost, kako ih je Seli doživljavala. Ti pravi medvedi možda nisu iskakali ispod njenog kreveta, što je bio njen dečji strah, ali su zaista izlazili iz šume i prilazili bez ikakve najave svog prisustva. Samo neko ko je imao susret sa divljim medvedima može da razume koliko su tihe te ogromne životinje dok se kreću šumom.

Teško je osloboditi se ukorenjenih strahova. Utoliko teže ako ovi strahovi imaju realnu podlogu. Tako je bilo u Selinom slučaju. Kod nje se razvila borba. Znala je za stih: "Savršena ljubav

izgoni strah (1. Jovanova 4,18). Takođe je čitala reči u Bibliji: “A ja Gospod biću im Bog,...i učiniću s njima zavjet mirni, istrijebiću zle zvijeri iz zemlje, i oni će živjeti u pustinji bez straha i spavaće u šumama (Jezekilj 34,24.25). S vremena na vreme, stari strahovi su se ponovo budili, jači nego ikada. Seli jedini izlaz bio je da ih preda Gospodu i da veruje svom vernom Saputniku. Polako je učila da tamo gde je Bog, strah ne treba da postoji. Bila je to duga borba protiv starih navika i sklonosti, sve do dana kada se oči u oči srele sa svojim starim neprijateljem.

Naši prijatelji su nam rekli da se tog proleća u našem kraju našla medvedica sa tri mala mladunčeta. Kod medveda su trojke ređa pojava nego dvojke, pa smo se nadali da ćemo ih videti. Tog jutra izneli smo svoju želju pred Gospoda u toku porodičnog bogoslužjenja. Mollili smo Ga da stvori priliku kako bismo zajedno videli medvedicu i njeno troje medvedića.

Naravno, Seli je na to dodala: “...Ali, na bezbedan način, Gospode!” Posle molitve primetili smo mladunče na malom drvetu, na samo 5 metara od našeg prozora. Sigurno su tu negde bila i druga dva medvedića sa majkom. Dok smo posmatrali kroz prozor, ugledali smo ono što smo tražili, veliku ženku kako svojom njuškom hvata mirise koji dolaze do nje i analizira ih.

– Oh, pogledajte – prokomentarisala je Seli – kladim se da njuši pečene palačinke.

Tako je i bilo! Osetili smo strahopoštovanje kada je medvedica lagano krenula ka našoj verandi. Bilo je toplo prolećno jutro tako da se u tom momentu, na glavnom ulazu u kuću našla samo tanka mreža, kao jedino što je stajalo pred gladnim medvedom pre nego što nam uđe u trpezariju. Da je samo hteo, lako je mogao da pokida mrežu i kroči unutra.

Seli je, kao vrlo praktična osoba, brzo krenula prema vratima sa namerom da zatvori velika ulazna vrata. Međutim, kada je stigla do njih, medveda nije bilo, pa je otvorila vrata sa mrežom da pogleda gde je životinja. Kada je izvirila napolje mogla je da vidi medveda

kako se penje na verandu, ne stepeništem, što je svakako mogao, nego širokim ivičnjakom pored stepeništa, jer mu se tako više svidelo. Kad ste tako veliki medved, malo marite za uglađene ljudske manire.

Seli je odmah napravila korak unazad i zatvorila vrata sa mrežom, ali joj nije došlo da zatvori glavna vrata. Moji dečaci i ja posmatrali smo prizor otvorenih usta – Seli je stajala na pragu, dok je medvedica sasvim prišla, tako da se između nje i moje supruge našla samo tanka providna mreža. Dok su odmeravale jedna drugu, Seli je izgledala kao paralizovana.

U tom trenutku počela je da govori: “Vau, ala tvoje krzno blista! Predivna si!” Moja supruga je tepala medvedu! Nisam mogao da poverujem, a izgleda da se i medvedu dopalo. Seli je nastavila, iskazujući svoje divljenje prema svemu što je odlikovalo ovu šumsku lepoticu, od deset centimetara dugih kandži do velikih zuba koje je pokazivala. Onda se okrenula prema nama, rekavši: “Dođite! Dođite da je vidite!” Nismo baš bili tako oduševljeni idejom da joj se približimo. Posle kraćeg vremena, medvedica je napustila verandu ponovo prelazeći preko ivičnjaka pored stepeništa. Skupila je svoje mladunce i pojurila da obavi ono što je bilo u njenom dnevnom rasporedu za to jutro.

Iznenada, Seli kao da se osvestila. Postalo joj je jasno šta je učinila. Okrenula se prema meni i povikala: “Slobodna sam! Slobodna sam!” Njeni stari strahovi su proterani. Kada smo kasnije razgovarali, pitao sam zašto je tako reagovala na medveda. Odgovorila mi je vrlo sigurno: “Zato što je Bog doveo medvede. Zнала sam da nije bilo nikakve opasnosti.” Božja milost oslobodila ju je iznutra. Bila je zaista slobodna! Njegovo stalno prisustvo bilo joj je podrška sve vreme dok je iskušenje trajalo. Medvedi su nastavili da nas posećuju s vremena na vreme, dajući nam priliku da razvijemo dugo čekano prijateljstvo s jednim od medvedića. Ali to je tema za narednu knjigu – knjigu o medvedima.

Što se Seli tiče, ovo iskustvo zauvek je promenilo njen odnos prema medvedima. Ali, dopustite mi da vas nešto pitam: Da li

nam se Bog približio tog dana i učinio Svoje čudo? Ili je Seli jednostavno postala svesna Njegovog stalnog prisustva sa nama? Prijatelji, radi se o našoj svesti i svesnom poimanju Božje kontinuirane prisutnosti koja nas prati. Upravo ova svest o Njegovoj bliskoj zajednici s nama otvara puteve do našeg srca, kako bi sagledali, uvideli i razumeli moćna dela koja Bog čini u našu korist.

Vidite, većina od nas podržava koncept po kojem Bog sedi na Svom tronu na nebu, i tek ponekad načulji Svoje uvo prema nama, menjajući okolnosti života, kao odgovor na naše molitve. Veliki broj ljudi vidi Boga kao nešto daleko, poput zemaljskih vladara koji možda ponekad i hoće da pomognu kada nam je to potrebno, ali se retko mešaju sa običnim svetom. Ako biste posetili ma koju kraljevinu na ovom svetu i popričali sa potčinjenima, shvatili biste da ih prožima osećanje straha ili nelagode u trenutku kada se nađu u blizini članova kraljevske porodice.

Takođe, ako biste mogli da čitate ljudska srca i misli, otkrili biste da su mnogi, ako ne i svi ljudi, u problemu kada se suoče s idejom o uvek prisutnom Bogu. Kada čovek prihvati stvarnost o Bogu kao našem stalnom Saputniku, nastaje odgovarajuća promena u stavovima i u ponašanju. Ponašanje koje bi se moglo ispoljiti u situaciji kada nema kralja u blizini, prestaje u trenutku kada je on pred očima. Ovo je, najzad, prirodna reakcija osobe koja shvata da je u društvu nekoga ko je veći od njega samog. Oni kojima takvo društvo ne prija, koji ne žele da se uzdignu do višeg standarda, ukloniće se iz kraljevog prisustva.

Koliko će tek grešnik želeći da izbegne Boga ili da porekne Njegovu postojanje. Pa ipak, nije moguće sakriti se od Njega. Kada su Adam i Eva pogrešili, oni su u panici pokušali da se sakriju od svog Tvorca. Ipak ih Bog nije uništio. Potražio ih je i nastavio da ih voli i brine se za njih. Alkohol, droge, nemoral, materijalizam i intelektualno poricanje mogu da umrtve vaša čula, ali sve to nije u stanju da vas dovede do nemogućeg – da se sakrijete od Boga.

Biblija je puna priča o osobama koje su pokušale da pobjegnu od Boga: Adam i Eva, Pavle, Jona – to su samo neki primeri koje pominjemo. Svima je zajedničko da se njihov pokušaj sakrivanja pred Bogom jadno završio. Pismo kaže: “Kuda bih otišao od duha tvojega, i od lica tvojega kuda bih utekao?” (Psalam 139,7).

Biblija takođe kaže da Bog “ne gleda ko je ko”. Ovo znači da On ne tretira neke ljude bolje od drugih. Ne favorizuje nikoga. Ljudi često kažu: “Voleo bih da Bog govori meni kao što je govorio onda, u biblijskom vremenu. Stvari su tada bile lakše nego sada.”

Dragi prijatelji, ništa teže nije danas! Ako su Enoh, Ilija i Pavle hodali s Bogom, onda to možete i vi. Ako je Božja volja da Bog svaki dan provodi sa Džimom Honbergerom, koji je jedan od najsporijih učenika, jedan od najtvrdoglavijih ljudi na zemlji, ako je Bog voljan da vodi i usmerava takvog čoveka poput mene, sa sve mojom jakom nemačkom voljom i žestokim temperamen-
tom, onda Bog sigurno želi da bude i vaš Vođa i Saputnik!

Ako je to tako jednostavno, zašto se onda kolebamo? Zašto svega nekolicina ljudi otkriva Boga kao svog stalnog Pratioca? Problem na koji ovde nailazimo tiče se našeg stava. Mi ljudi smo tako naviknuti da sami vodimo svoje poslove, da odbijamo vođstvo našeg dragog nebeskog Oca. Neophodno je da usvojimo onaj stav koji je imao Samuilo kada je rekao: “Govori, Gospode, sluša sluga tvoj.”

Takav položaj izražava potpunu zavisnost od Vodiča koji vidi i zna ono što mi ne možemo. Nedostatak volje da slušamo Božji glas lišava nas Njegovog vođstva. Naša slaba sklonost da poslušamo Njegov glas čini da hrišćanski život bude tako tegoban. Do te mere smo navikli da mi budemo ti koji će kontrolisati stvari, da čak i kad nastojimo da osetimo podsticaje Božjeg Duha, pokazujemo sklonost da odbacimo Njegov vođstvo. Prirodna težnja da sledim sopstveno znanje pre nego Božje podsticaje i vođstvo, skoro da me je koštala svega lepog što smo kao porodica doživeli.

Pre nekoliko godina na putu za Novi Zeland, sedeo sam na prednjem sedištu kombija. Novi Zeland je lepa zemlja. Uživao sam posmatrajući planine, farme i ovce. Neočekivano, osetio sam tih i tanak glas Duha koji me je gonio da zatvorim oči i odremam za neko vreme. Bilo je tek 10.30 ujutro i ja sam odbacio ovu misao jer sam, kao i obično, smatrao da znam bolje nego Bog.

Da li ste i vi nekad slično reagovali na Božje vođstvo? Bogu hvala što me nije ostavio samog kada sam Ga ignorisao. Pono-vo me je obuzeo isti utisak da za trenutak zažmurim i odmorim oči. Iako sam spor da naučim lekciju, na kraju ipak ukapiram i povežem situaciju sa prethodnim iskustvima, poput drveta koje me je zamalo ubilo. Setivši se te opasnosti, dobio sam volju da ozbiljnije shvatim ovaj drugi podsticaj.

Sklopio sam oči i zavalio glavu unazad, dok je sumnja još uvek govorila da je sve to besmisleno. BAAAMMM!! KRAA-AŠŠŠ!!!! Osetio sam kako me zasipaju po licu delići onoga što je nekad bila šoferšajbna. Sa brda pored puta odronila se stena na vetrobran vozila i to baš ispred mene. Ovaj auto nije imao vetrobran sa folijom koja bi zadržala razbijeno staklo, tako da se ono raspalo na stotine najsitnijih delića koji su završili u mojoj kosi, ušima, po košulji, čak i u nozdrvama. Ostao sam zakucan za sedišta i drhtao.

Znao sam da me je Gospod još jednom sačuvao od težih povreda. Sačuvao mi je oči! Kako je dobar Bog kome služimo! Od pomisli da sam još jednom skoro odbacio Njegovo vođstvo, podišli su me žmarci. Dok su mi oči još uvek bile zatvorene, zahvalio sam Gospodu što Ga imam kao stalnog Saputnika u svom životu. Tako sam Mu zahvalan što nije samo posmatrač, nego učestvuje sa mnom u svim mojim iskušenjima i u svim mojim dnevnim aktivnostima.

Isus želi da upravlja vašim i mojim hodom po stazama ovozemaljskog života. Možete računati na Njega, jer gde smo mi, tu je i Bog!

Kad čovek postane svestan da je Bog uvek uz njega, onda može očekivati da će za njega Gospod učiniti velika čuda. Tako je bilo u slučaju tri zarobljena Jevrejina koji je opisan u knjizi proroka Danila, u trećem poglavlju. Oni su bili pozvani da se zajedno s drugim carskim podanicima pojave na ceremoniji posvećenja velikog zlatnog kipa koji je podigao Navuhodonosor. Od svih se očekivalo da se poklone pred kipom cara, što su oni i učinili – svi osim Sedraha, Misaha i Avdenaga. Car se razbesneo zbog, kako je u tom trenutku smatrao, otvorene uvrede koja mu je učinjena, pa je zapretio jevrejskim mladićima paklenim ognjem ukoliko odbiju da poslušaju. Nameravao je car da ih vezane baci u tako užarenu peć da bi njihovo sagorevanje postalo primer za sve koji bi se ubuduće usudili da odbiju carsko naređenje.

Mladići su na ovu pretnju smireno odgovorili: “Bog kojem služimo može nas izbaviti iz užarene peći, i izbaviće nas iz tvoje ruke, o Care! (Danilo, 3,17 – *eng.prev*). Kod njih nije bilo očajanja niti maloverne zastrašenosti zbog situacije u kojoj su se našli. Njihovo ponašanje zračilo je tihim i potpunim poverenjem u to da će Bog biti s njima.

Car Navuhodonosor bio je toliko razjaren njihovim odgovorom da je naredio da se peć užari jače nego ikada i da se tri Jevrejina u njoj živi spale. Bio je to ishitren potez jednog razuzdanog temperamenta, naviknutog da ima ono što želi, koji je ovog puta ostao bez zadovoljenja i zbog toga sasvim izmakao kontroli. Ovakvo ponašanje koštalo je cara gubitka nekoliko njegovih najjačih vojnika koji su poginuli od vreline dok su bacali u peć trojicu zarobljenika. Car nije mogao dugo da uživa u osveti nad prkosnim Jevrejima. Bacivši pogled u otvorenu peć, povikao je: “Gle vidim četvoricu ljudi odvezanih kako hodaju posred vatre, i ništa im nije, a četvrti kao da je Sin Božji” (Danilo 3,25– *eng.prev*). Kada je došla kriza, Bog je bio tu, na njihovoj strani. Njegovo vidljivo prisustvo donelo im je ohrabrenje, vođstvo i zaštitu. On je sve vreme bio tu. Nebo ni danas nije ništa dalje nego što je bilo onda,

ali Bog malo može da učini za nas ako izgubimo osećaj naše stalne zavisnosti od Njega.

Priča o tri Jevrejina živa je slika onoga što čini život vere. Ovi mladi ljudi i ranije su zavisili od sile koja je bila izvan njih samih, neprekidno se pokoravajući tihom i tankom glasu Onoga koji je hodao s njima.

Upravo dok sam pisao ovu knjigu, osetio sam silu uvek prisutnog Boga i Njegove zaštitničke ruke. Bila je jesen sa mnogo vlage. Iz teških oblaka dan za danom lila je kiša. Zemlja je već bila prezasićena vlagom. Noć pre, Seli i ja trebalo je da odletimo za Dalas u Teksasu, radi nekih sastanaka, ali je kiša prešla u sneg kojeg je ujutro već bilo oko 2,5 cm. Nažalost, sa toliko mnogo vode na šljunkovitom putu, sneg se ledio i pretvarao u klizavu smesu leda i kamenja.

Život u divljini znači da morate napustiti kuću pre zore da biste stigli na jutarnji let. Tog jutra bili smo na putu u pola pet ujutro. Vozeći se dobro poznatim putem koji vodi prema civilizaciji, stigli smo do vrlo oštne krivine u obliku potkovice, na delu puta koji je išao nizbrdo. Auto je počeo da klizi. Kad imate vozilo sa pogonom na sva četirir točka i ABS sistem koji sprečava blokiranje kočnica, u sličnim situacijama nema klizanja na stranu, nego samo unapred i to bez ikakve kontrole.

Nažalost, na ovom delu puta, “unapred” znači blizak susret sa velikim stablima pamukovog drveta. Ako ikako uspete da izbegnete ovo drveće, čeka vas još veća opasnost – strmina koja je tako velika da bi se naš Ford Eksplorer sigurno prevrtao celom dužinom nizbrdice.

Mogao sam u svom umu da naslikam strašan udarac u jedno od ovih stabala i momentalno aktiviranje vazdušnih jastuka. Povicao sam: “GOSPODE, NEEEE! – i u tom trenutku smo izleteli s puta pri brzini od preko 60 km/h.

Odjednom smo se zaustavili. Eksplorer se zaustavio daleko van puta, na strmoj nizbrdici. Stabla pamukovog drveta bila su

samo par centimetara od suvozačkih vrata gde je sedela Seli. Izlazeći pažljivo iz auta, poneo sam bateriju da vidim u šta smo se uvalili. Naš džip je bio pod takvim nagibom da je jedan točak praktično bio odvojen od tla.

Popeo sam se do puta da pogledam tragove naših točkova. Ljudskom logikom nisam mogao da objasnim našu sreću. Tragovi su išli pravo prema drveću, a ipak, nešto ili neko nas je u poslednjem trenutku odgurao u stranu. Nije bilo nikakvih prirodnih prepreka. Nagib bi nam samo dodao na ubrzanju i učinio sudar s drvećem još gorim. Međutim, uvek prisutan Bog nas je izbavio. Nekoliko časova kasnije tegljač je izvukao naš auto. Pregledali smo ga i ustanovili da na njemu nema ni ogrebotine.

Svi mi, uključujući i mene, treba da se molimo kako bi se naša svest razvila i usavršila, postala osetljivija na Božje prirustvo. Tada ćemo biti spremniji da odgovorimo na Njegove uplive i instrukcije. Kada smo svesni Njegovog prisustva, naša srca će življe komunicirati s Njim i mi ćemo Ga sve bolje poznavati. Naša saradnje će kroz veru, ljubav i praksu postajati sve savršenija. Ipak, potrebna je hrabrost da se otmemo iz stega našeg vremena.

Jedan od najdražih imena za Isusa je Emanuilo, što znači "Gospod s nama". Treba da naučimo da Bog nije na nekom udaljenom mestu u nebeskim prostranstvima, sa kojeg tek ponekad pogleda na nas. Ne, nikako. Kada je Isus ostavio zemlju, obećao je da će poslati Utešitelja, Božjeg Duha, da bude uvek s nama. To je za mene prava uteha! Ja se danas više ne molim Bogu koji je na nekom udaljenom mestu, nego Ga prepoznajem kao svog stalnog saputnika, jer On to jeste!

6. poglavlje

DRŽEĆI SE ONOGA KOJI SE NE VIDI

*“Jer se držaše onoga koji se ne vidi,
kao da ga viđaše.” (Jevrejima 11,27)*

Posle bitke kod Getizburga, general Robert Li, koji je komandovao u ovom okršaju, našao se u društvu jednog oficira koji je analizirao neke od grešaka učinjenih tokom ove bitke.

– Mladiću – obratio mu se Li – zašto mi to niste rekli pre bitke? Sada je čak i ovako glupom čoveku kao što sam ja sve jasno.

Mnogi od nas prihvataju Lijevu premisu da je u dvadeset od dvadeset slučajeva kasno uviđanje stvari neizbežan deo života. Pa ipak, ostaje onaj opor utisak...šta bi bilo, kad bi bilo. Da smo samo mogli znati ono što sada znamo! Ko se od nas može okrenuti unazad i razmišljati o svom proteklom životu, a da ne oseti onaj probadajući bol zbog učinjenih grešaka, dok nas preplavljuje osećanje žaljenja zbog glupih propusta u prosuđivanju, zbog propuštenih blagoslova i neiskorišćenih prilika.

Čak i dok čitate ove redove, momenti jedan za drugim prolaze gubeći se u večnosti, ali istovremeno praveći zapise u našem sećanju koji će nam izaći pred oči jednom u budućnosti. Hoće li i naša budućnost biti puna žaljenja, nalik na našu prošlost?

Prijatelji, voleo bih da ima neki način da vam pokažem film o svom hrišćanskom životu. Niko me nije učio ovim stvarima koje

s vama želim da podelim. Trebale su mi bukvalno godine pune probi i grešaka da shvatim svaki od ovih principa koje pred vas iznosim.

Do sada ste mogli da razumete da nisam bio zadovoljan intelektualno shvaćenom verom, gomilanjem znanja, već sam više težio istini koja bi imala praktičnu primenu u mom životu. Nadam se da ću upaliti oganj iste te želje i u vašim srcima. To me uzbuđuje, jer religija koja je daleko od praktične primene, od iskustva koje se stiče dan za danom i tren za trenom, skoro je bezvredna.

U prvim danima hrišćanske crkve, vera je bila jaka i puna života. Ona je tako potpuno menjala život da su ljudi ovu promenu posmatrali u čudu. Bila je to vera koju je pratila sila.

U našim danima crkva je izneverila svoje članstvo i obesmisllila razlog svog postojanja. Zašto današnje crkve – sve hrišćanske crkve – imaju toliko mnogo novih obraćenika koji se posle kraćeg vremena sa gnušanjem okreću od njih? Zašto se samo nekolicina mladih u crkvama drži vere? Kako to da religija pravi tako malu razliku u procentu razvedenih brakova između hrišćana i ostalog sveta? Da li ste ikada zastali i iskreno se upitali zašto je to tako?

Crkveni lideri i njihovi odgovori proizveli su brojne programe u crkvama, stvorene zato da bi sanirali probleme u ovim oblastima gde se upadljivo pokazuju slabosti. Gotovo svaki od ovih programa predstavlja tužan promašaj. Zašto? Zato što oni jesu pokušaj da se uklone simptomi, pre nego da se problem suštinski reši. Veliko zlo u hrišćanstvu jeste to što tako malo, tačnije, samo nekoliko njih koji tvrde da su hrišćani, a među njima i nekolicina propovednika, imaju ono Jevanđelje koje može da preobrazi celokupan život.

Bila je to oštra i odvažna izjava. Dopustite mi da vam to na primeru predstavim:

Jednom prilikom bio sam pozvan da govorim pred grupom propovednika. Ja sam samo običan govornik, a ne propovednik

od profesije. Šta bih ja imao da kažem stručnjacima? Stavši za govornicu, rekoh im:

– Voleo bih da se svaki put kad propovednik stane na ovo mesto, upali iza njega jedan veliki ekran koji bi pokazao kakav je život vodio prethodne sedmice – kako se ponašao u svojoj kući, prema svojoj deci i ženi, kako je reagovao na iskušenja i probe. Da li bi se usudili da propovedate pod tim uslovom?

– NE – bio je odgovor propovednika.

– U tom slučaju, dragi prijatelji, niste pronašli Jevanđelje. Isus ne bi imao nikakav problem ako bi Mu bio postavljen takav uslov. On je znao da je Njegovo ponašanje ispravno i čisto, isto kao i Njegovo učenje.

Istorija rane crkve zapisana je u Bibliji, u knjizi Dela apostolska. Dela, a ne učenje apostola, ne njihovo veroispovedanje, ne njihovi rituali – dela su ta koja su obeležila istinsko Jevanđelje. Jer “po rodovima njihovim poznaćete ih.”

Dragi čitaoče, jesi li voljan da se potчиниš ovakvom testiranju? Ako nisi, onda te pozivam da sa ovom knjigom učiniš ono što nisi učinio ni sa jednom drugom knjigom koju si pročitao. To što držiš u rukama jeste vežbanka za tvoj životni projekat. Od tebe zavisi, čitaoče, hoćeš li da prihvatiš iskustva koja su ovde zapisana i ugradiš ih u svoje iskustvo. Razmisli o idejama koje su ovde izložene, svari ih i usvoji na najpraktičniji način, sve dok ne postanu tvoje sosptvene.

Nije teško živeti takvim životom. U toku svakog dana morate da gajite osećaj za stalno Božje prisustvo u svom životu i tada ćete biti motivisani da radite prema Njegovim uputstvima. Čini vam se da je suviše prosto? Pokušajte, pa ćete videti!

Jedne večeri sam dobio poziv od čoveka koga sam upoznao pre nekoliko godina. On i njegova porodica posetili su nas sa željom da vide naš posed u divljini i upoznaju se sa našim stilom života. Tom prilikom smo im govorili o praktičnom Jevanđelju koje smo živeli, ali oni nisu pokazali veliko interesovanje za to. Sada je čovek

nazvao: “Džime, voleo bih da ti i tvoja porodica dođete kod nas za vikend. Znam da ti razumeš šta je to praktično Jevanđelje. Potrebna nam je mala pomoć kao porodici i u mom braku.”

Rekao sam mu da ću se moliti za to. Nakon toga, sa osećanjem da imam Božju dozvolu, nazvao sam Roba i dogovorili smo datum posete.

Stigli smo u petak uveče. Rob me je poveo u šetnju. On mi nije ispričao sve. Nije se potpuno otvorio. Kasnije se ispostavilo da mu je, neposredno pre nego što me je nazvao telefonom, njegova supruga saopštila da je završila s njim. Nije to rekla u besu. Jednostavno, bilo je gotovo. Više nije bilo osećanja. Planirala je da ga ostavi i da sa sobom povede decu. Rob ju je pitao da li bi ostala ako se on zaista promeni. Ona se složila s tim da će razmisliti o ostanku, ukoliko on to istinski učini. Tako je Rob imao jedan vikend u toku kojeg je morao da doživi promenu kako bi spasao svoj brak.

– Rob – rekao sam mu, pošto je cela priča o njegovom braku isplivala na površinu – Bog kojeg sam poželeo da upoznam u planinama tako je moćan i njegovo Jevanđelje je tako delotvorno da ti garantujem da ćeš biti novo stvorenje u Hristu do nedelje. Ali, Rob – nastavio sam – ne mogu da ti garantujem da te tvoja žena neće napustiti.

– Pa šta onda da uradim – pitao je.

– Jednostavno, uzmi ovaj jedan stih i primeni ga na svoj život. Nalazi se u Jakovu 1,19:” Neka bude svaki čovjek brz čuti a spor govoriti i spor srditi se.”

Rob je gledao u mene sa onim izrazom lica koji je otprilike značio: “I...šta s tim?” Skoro da je povikao: “ Čitao sam taj stih mnogo puta i sada će TO da mi spase brak?!”

To je upravo problem koji mnogi od nas imaju sa Svetim Pismom. Čitamo ga i nastavljamo dalje svojim putem. Nikad ne zastanemo da bi razmislili šta praktično znači to što smo pročitali i kako se može primeniti u našem životu.

Nastavio sam:

– Robe, šta znači to: “Neka bude svaki čovjek brz čuti?” To znači da ćeš morati da razviješ osećaj za slušanje Božjeg glasa i svest o tome da je Božje prisustvo s tobom u toku celog dana. Prvi put u životu ćeš morati da dopustiš nekom drugom da upravlja tvojim aktivnostima. Naučićeš da koristiš svaku situaciju da bi proverio ono što ti znaš znanjem koje dolazi od nevidljivog Boga. Gledajući Njegovim očima videćeš ono što ne znaš, a što On veoma dobro zna.

Sve na ovom svetu postoji da bi omelo veru u Nevidljivog Boga. Vidljivi svet je neprijatelj Nevidljivog Boga. Vidljivi svet bučno nastoji da zarobi tvoju pažnju, nameće se tvojim čulima i insistira da ga slušaš. Moraćeš da skršiš moć te navike i da umesto toga slušaš Božji glas: “I uši će tvoje slušati riječ iza tebe gdje govori: to je put, idite njim” (Isaija 30,21).

A sada Robe, šta znači to: “Spor da govori?” To znači da ćemo dopustiti da svaka naša reč bude propuštena kroz sito Hristovog karaktera i da će nas On voditi u rečima koje izgovaramo.

Rob nije imao tu naviku “filtriranja” svojih reči. U stvari, to je bio jedan od glavnih razloga za probleme koji su nastali između njega i njegove supruge. Mogu to da posvedočim jer sam boravio kod njih u kući, ali mogu da potvrdim i to da je nastala promena od trenutka kada je primenjen proces “filtriranja”.

Sećam se da sam jednog jutra radio u garaži, čisteći i oštreci jednu od svojih motornih testera. Pošto sam je napunio uljem i benzinom, odložio sam je na njeno mesto gde je čekala spremna za narednu upotrebu. Uživam dok radim svojim rukama, ali ne volim miris naftnih derivata na svojoj koži, pa sam, pre nego što počnem bilo šta drugo, otišao do zadnjih vrata gde je bio mokri čvor da operem dobro svoje ruke. “Šta to radiš, srce?”, začuo se ljupki glas moje supruge sa ulaznih vrata garaže.

Nakratko sam bacio pogled prema Seli koja me je posmatrala. U istom času sam osetio kako moje telo (telesna priroda) želi

da se nametne i da izgovori reči: “Šta, šta radim? Zar ne vidiš? Perem ruke! Kakvo glupo pitanje?! U nekim prethodnim situacijama ove vrste rekao bih sve to i još mnogo više. Moj brak je trpeo zbog toga. Ali ovaj put, dok sam osećao kako se podiže zlo u meni, začuo sam Božji glas koji mi je govorio: “Ponašaj se nežno prema njoj, Džime!” Koji ću glas izabrati da slušam, onaj koji dolazi od moga tela i koji me goni da se žalim zbog bezveznog pitanja moje supruge, ili Božji glas? Zahvalan sam Bogu što mi je pomogao da kažem sledeće reči: “Perem ruke, srce.”

“Odlično, dušo. Baš sam se pitala kako ti je prošao dan,” odgovorila je moja supruga. Sklad među nama ostao je nenarušen.

Muškarci, zašto se događa da pošto se oženimo, tražimo od naših žena da sve čine i izgovaraju upravo onako kako mi to činimo? Treba da shvatimo da je preko naših žena Bog uneo divnu razliku i ravnotežu u naš život. Ja ne bih postavio pitanje na način na koji je to ona učinila. Ali razlog zbog kojeg me je moja žena privukla jeste taj što ona misli, postupa, izgleda, čak i miriše drugačije nego Džim Honberger. To je, gospodo, dobra vest.

Želim da znate, vi muškarci, da je moj brak – još važnije od toga, moj stav prema divnoj osobi kojom sam se oženio – bitno promenjen od trenutka kada sam shvatio i naučio da čuvam te razlike među nama kao nešto najdragocenije.

Ako želite da unapredite vaš brak, naučite da razvijate osećaj za Božje prisustvo sa vama i da odgovarate na Božje podsticaje. To svaki put deluje. Rob je tek bio na putu da to otkrije.

– Robe, pogledaj poslednji deo teksta,” nastavio sam. “Spor na gnjev,” znači da čak i kad nas naša supruga i deca isprovociraju, mi treba da izaberemo da ostanemo u Hristu i da dopustimo Njegovom slatkom Duhu da nas kontroliše pre nego što nas u trenutku obuzme strast, kao što se to dešavalo toliko puta u prošlosti. Izabiramo da Bogu predamo ova uznemiravajuća osećanja i da Mu dopustimo da ih ukloni iz naših života pre nego što nanesu štetu onima koje volimo.

Do ovog trenutka, Rob i ja smo već dugo bili u šetnji koju je propratilo i nekoliko suza. Te večeri on je otišao u krevet sa mnoštvom stvari o kojima je trebalo da razmišlja. Kada smo se sledećeg dana probudili, pitao sam se kako će se kriza razrešiti. Pred nama je bio postavljen divan doručak. Kad smo seli za sto, primetio sam veliku posudu sa ovsenom kašom ispred Roba. Samoposluživanje tipa, “ja sam sebi najpreči”, izbijalo je iz njega.

Sedeo sam na svom mestu i pitao se hoće li Rob “profiltrirati” svoje postupke propuštajući ih kroz Boga, a onda, odjednom, on je zastao za trenutak i isružio ruke sa posudom prema mom sinu. Nakon toga poslužio je i mog drugog sina, moju suprugu, mene, pa svoju suprugu i svoju decu. Kada je završio, na kratko sam bacio pogled prema njegovoj ženi. Ostala je otvorenih usta posmatrajući svog supruga. Verujem da je u celokupnom njihovom braku, ovo bio prvi put da je videla Roba kako služi nekoga pre sebe samog. Rob je počeo da uči lekciju “Brz da čuje”. Božji Duh otkrivao je sebe Robovoj savesti, a Rob je počeo da saraduje s Onim koji je nevidljiv.

Nešto kasnije u toku obroka, njegova petogodišnja ćerka koja je naučila da trči po kući i to vrlo nekulturno, prekinula je svog oca u pola rečenice. Setite se o čemu smo Rob i ja pričali noć pre ovoga – budi spor da govoriš i spor da se gneviš. Ovo svakako nije bila njegova prirodna sklonost, a on je to pokazao tako što je svojoj ćerki odgovorio strogo i u ljutini.

U sledećem trenutku naglo je začutao, a onda je uradio nešto što nisam video da je ikada neko drugi uradio. Za trenutak je pognuo svoju glavu, tu pred svima nama, i kada je ponovo podigao svoj pogled i upravio ga prema svojoj ćerki, bio je pod vlašću Božjeg Duha, tako da smo svi mogli da vidimo razliku. Ponovo sam pogledao u njegovu ženu i video da je zapanjena promenom koja se videla na njenom “beznadežnom” mužu. I sam sam jedva mogao da poverujem u kontrast koji se video u Robovom ponašanju.

Gledao sam kako se život ovog čoveka transformiše pred mojim očima. Nevidljivi Bog ga je vodio i ispravljao u njegovim greškama. Dopuštajući da se taj proces odvija, Rob je gradio svoje spasenje sa strahom i drhtanjem. “Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što mu je ugodno” (Filibljanima 2,12.13).

Njegov početak u preobražaju bio je takav da bih voleo da sam mogao s njim da provedem celu sedmicu. Bilo je to čudesno iskustvo. Na kraju, u toku razgovora na samom završetku vikenda i našeg druženja, Rob je imao priliku da svojoj ženi uputi jednu od onih zajedljivih doskočica. Znete već ono posle čega se svi drugi smeju, ali vaša supruga pati i plače u sebi jer joj je naneta uvreda.

Kada se to ponavlja godinu za godinom, na kraju ona ostane bez emocija, njeno srce toliko otvrdne da poželi razvod. U tišini koja je nastala posle Robove sarkastične primedbe, on je pogledao u svoju suprugu i u trenutku iskrenosti izgovorio: “Zašto ti to radim? Radio sam to sve vreme našeg braka. Možeš li da mi oprostiš?” Da ste samo mogli da vidite izraz kajanja i gnušanja na sebe koji se ogledao na njegovom licu. Bilo je i suza u njegovim očima, sve dok nije postao “sužanj koji se nada” (Zaharija 9,12).

U nedelju popodne nas četvoro bez dece bili smo zajedno. Želeo sam da znam šta će ona da uradi. Hoće li ga napustiti? Ne, odlučila je da ostane.

“Konačno vidim zračak nade, da bi ova stvar mogla da funkcioniše”, odgovorila je. Ostavili smo ih sa sjajnom nadom za budućnost, ali i sa znanjem kako lako sotona može da upropasti ovo novo iskustvo.

Nada, makar tračak nade da će stvari ići nabolje, je ono što mnogi od nas traže, bilo da je u pitanju brak koji je krenuo u lošem pravcu, ili se radi o samohranom roditelju, ili pak, nešto sasvim treće.

Mojsije je takođe imao problem. On je imao dužnost da u Obećanu Zemlju vodi ceo narod sačinjen od takvih kakav je Džim Honberger. Celu jednu naciju sazdanu od tvrdoglavih, samovoljnih pojedinaca. Takav posao ne bih nikome pozeleo! Ali

Mojsije je “izdržao jer je gledao Nevidljivoga.” Naučio je da na sve što je vidljivo – nedostatak hrane, manjak vode, pobunjenike, zmije, idolatriju – gleda očima nevidljivog Boga. Kada je to primenio, svi problemi su nestali. Ništa Bogu nije bilo teško! Kada bismo negovali ovu sposobnost i verovali Onom koji sve zna i sve vidi, videli bismo mnogo više Njegovu ruku kako kroz providenje radi u našem životu.

Nakon više od dve godine provedene u divljini, znao sam da ću na kraju morati da nađem neki plaćeni posao, ali do tog časa nije mi bilo jasno šta je to trebalo da radim. Verovao sam da je moj sveznajući nebeski Otac unapred video čime ću se nadalje baviti. Bili su to počeci stvaranja novih iskustava i još uvek mi je bilo teško da sledim Njegova uputstva. Bog je morao da bude strpljiv i uporan da bi zadobio moju pažnju.

Dok sam obavljao neke poslove u gradu, dogodilo se da uđem u lokalnu agenciju za nekretnine. Već smo sarađivali sa Polom dok smo razmišljali o preseljenju u Montanu. Iako tada nije mogao da nam pomogne, bio je prijateljski nastrojen tipičan zapadnjak. Pozdravio me je od srca kada sam ušao u njegovu agenciju. Ubrzo posle pozdrava rekao mi je: “Znaš, razmišljao sam o tebi nedavno. Planirao sam da proširim posao na nekretnine u ruralnim oblastima i u divljini, pa sam pomislio da bi ti mogao da radiš za mene.”

Zahvalio sam mu odbijajući njegov predlog. Najveći deo svog života proveo sam trgujući i znao sam da bi posao sa nekretninama zahtevao da provodim veliki deo vremena, što u kancelariji, što na terenu. Morao sam da obezbedim licencu i sve to ne bi išlo bez telefona. U to vreme jedini javni telefon u celom našem kraju bio je radio –telefon, toliko skup da je besmisleno bilo i pomišljati na njega.

Međutim, Polove reči nisu mi odlazile iz pameti. Činilo mi se da svaki put kad siđem do grada nalećem na Pola – u prodavnici, na ulici, i pri svakom od tih susreta on me je podsećao na

svoj predlog i hrabrio da ga prihvatim. Na kraju sam prihvatio poslovni sastanak s njim na kojem bi zajedno razmotrili uslove pod kojima bih eventualno prihvatio da radim za njega. Još uvek sam bio siguran da je sve to samo gubljenje vremena. Međutim, postalo je jasno da Pol neće odustati sve dok mu ne objasnim koliko je nepraktična njegova ideja.

Uskoro smo Seli i ja sedeli u njegovoj kancelariji.

– Dakle, Džime, šta treba da učinim da bih te dobio kao radnika u mojoj agenciji?

– Pa – počeo sam – nemam licencu. Morao bi da platiš sve troškove za moje licenciranje, uključujući knjige i ispite.

Pol je odobravao, a ja sam nastavio:

– Kada sam se preselio u planinu, mnogo truda i vremena uložio sam u to da steknem kontrolu nad svojim vremenom. Ako se desi da uskočim u tvoj posao, moraš mi obećati da neću biti u obavezi da posećujem nijedan od sastanaka. Moram imati slobodu da radim toliko koliko želim. Takođe, moraćeš da plaćaš sve takse kao i troškove reklamiranja.

– Jel to sve što tražiš, Džime? – pitao je Pol.

– Nije. Moraćeš da potrošiš na obezbeđivanje radio telefonske linije do moje kuće.

– I... to je to? – ponovo je upitao.

– Da – odgovorio sam.

– Sjajno – uzviknuo je Pol sa pobedničkim izrazom na licu koji nije mogao da sakrije. Otvorio je fioku svog stola i izvukao dve knjige, pruživši ih prema meni. Bila je to literatura za pripremu stručnog ispita, što je trebalo da mi obezbedi dobijanje licence.

– Ti si lud – otelo mi se iz usta.

Ponudio sam mu najgore uslove na svetu. Nijedan biznismen ne bi uložio tolike pare bez ikakve garancije da će mu se one vratiti.

Pol se samo smeškao i dodao: “Javi mi kad budeš bio spreman za polaganje tog ispita.” Tek kasnije sam saznao da se Pol raspitivao za mene kod nekih udruženja poslovnih ljudi u Viskonsinu.

Oni su mu rekli: “Džim Honberger je najbolji kad sam obavlja svoj posao. Samo ga ostavi na miru i sve će biti dobro.”

Napokon, shvativši da Bog upravlja događajima i da pokušava da mi skrene pažnju, odlučio sam da krenem jednim putem koji se otvarao preda mnom. Stvar o prihvatanju posla u agenciji za nekretnine izneo sam pred Boga kao što sam nastojao da isto činim u svakoj sličnoj situaciji u svom životu. “Gospode, šta hoćeš da radim?” I tako je krenulo. Prihvatio sam posao i isti princip pokušavao da primenim u svom novom poslu. Prilikom susreta s klijentom, tražio sam da me Gospod vodi u izboru poseda koji ću mu preporučiti i Bog je blagoslovio moje oslanjanje na njega.

Polu sam u jednom trenutku rekao da je lud. Ali da li je on zaista to bio? Uskoro sam postao prvi agent, a naša agencija prva u državi po prodaji. Kad samo pomislim da sam mogao sasvim da odbacim ideju o prodaji nekretnina. Nezavisnost u odnosu na Boga bio je u prošlosti stalan pravac života koji je vodio Džim Honberger. Iz dana u dan učim da sve manje poverenja imam u sebe i molim se Bogu da me učini osetljivijim za uticaje Njegovog Duha. Nažalost, tako sam loš učenik da ponekad zbog toga očajavam, jer mi se čini da nikad neću naučiti. Vidite, Bog želi da svakog od nas vodi stazom života, ali ponekad nam se čini da Njegovo vođstvo nema smisla i mi ga potiskujemo i previđamo.

– Džime, hoćeš li da se popneš do staklenika i da ga zatvoriš predveče, pre nego što pođeš u šetnju? – upitala me je Seli jedne večeri.

– Svakako – odgovorio sam uputivši se na brdo iznad kuće gde je bila naša staklena bašta. Inače, staklene bašte se moraju provetravati da ne bi došlo do pregrevanja. S druge strane, planinske noći mogu da budu veoma sveže čak i usred leta, tako da ventilacioni otvori moraju da budu zatvoreni, kako bi se zaštitile nežne biljke. Bilo je šest sati po podne kada sam završio sa zatvaranjem ventilacionih otvora na stakleniku. Obično uveče napravim jednu kratku šetnju pored reke. To mi pomaže da se

izduvam i da se opustim pre našeg porodičnog okupljanja u pola sedam. Te večeri sam promenio plan i rešio da prošetam duž zadnje granice našeg poseda, umesto pored reke.

Čim sam izašao napolje, osetio sam u svom umu podsticaj: “Džime, treba da kažeš svojoj ženi gde ideš. Mogao bi da te povredi grizli.” Zvučalo mi je malo blesavo. Na kraju, moji su mogli da me vide iz kuće. Tako sam odbacio ovo upozorenje. Ponovo je isto ubeđenje pokušalo da mi se nametne i ponovo sam ga odgurnuo u stranu. Međutim, osećao sam nelagodu i još uvek je trajala borba u mom umu.

Prešao sam oko dvesta metara i stigao do jedne oštre male padine na našem posedu, koje smo zvali “klupa”. Upravo sam se tuda spuštao kada sam osetio jezu koja nije imala veze sa svežim vremenom. Ugledao sam ženku grizlija sa njenim mladuncima. Stajala je uspravljena na zadnjim nogama, desetak metara s moje leve strane i buljila pravo u mene. Kad medved bulji u vas, on ne ostaje na tome. Zapravo, on ne vidi dobro, pa mora da se pomera napred i nazad kako bi fokusirao dioptriju. Sve zajedno, to je nešto najstrašnije što može da vas snađe i što možete da zamislite.

Dok sam gledao u medveda, u mom umu iskrsla je priča o Jelisiju i deci koja su ispoljila nepoštovanje prema proroku, zbog čega su ih napale dve medvedice. Ove dve zveri raskomadale su, tako reći, četrdeset dvojicu dečaka zato što nisu poštovala Boga. Nisam mogao da se ne zapitam jesam li i ja sada na redu zbog sličnog greha, jer sam odbio da slušam taj tih i tanak glas Božjeg Duha.

Bacio sam brz pogled na okolno drveće i rekao sam sebi: “Nema šanse da bih mogao to da uradim!” Pored toga, intuitivno sam znao da ovaj problem moram rešiti uz pomoć sile koja dolazi od Nevidljivoga.

Isus je rekao: “Moje ovce slušaju glas moj i ja poznajem njih, i za mnom idu” (Jovan 10,27). Shvatio sam da nije bilo dovoljno znati da mi je Bog govorio. Nije bilo dovoljno da prepoznam Njegovu želju da me vodi u mom životu. Trebalo je da Ga sledim

i u tome sam sada doživio neuspeh. Molio sam se: “Bože, oprosti mi! Šta hoćeš da činim sada?”

“Džime, sagni se ispod ivice ulegnuća, (“klupe”), tako da ne može da te vidi, a onda trči što brže možeš u kolibu za goste!” To je bila impresija koju sam imao, pa sam brzo zalegao na dno “klupe” i počeo da se trčeći krećem prema gostinskoj kolibi. Čak i u ovom slučaju nisam sasvim poslušao. Hvala Bogu što nas ne odbacuje zato što propuštamo da Ga potpuno poslušamo. Kako je strpljiv Bog kome služimo!

Majka mi je uvek govorila: “Džime, jednom će te ta tvoja radoznalost dovesti u veliku nevolju.” Dok sam trčao duž nizine, pitao sam se šta medved radi. Na kraju, niko mi nije baš za petama, pomislio sam. Trčeći prema gostinskoj kolibi, leđima sam bio okrenut grizliju, a to mrzim.

Bio sam na pola puta do cilja kada sam zapazio zgodno mesto odakle sam mogao da osmotrim medveda. Pogledao sam unazad i shvatio da on nije na mestu gde sam očekivao da će biti. Tu su bili samo njeni medvedići koje je majka poslala na drvo. Drali su se, iako sigurni da im se ništa neće desiti dok se njihova majka ne obračuna sa mnom.

Tragajući pogledom, zapazio sam je kako stoji na zadnjim nogama na mestu koje sam upravo napustio i gleda pravo u mene. Dobro sam poznao grizlije, i znao sam da me sada čeka kazna. Čula je kako njeni mladunci plaču na onom drvetu. Vatra u njenim očima mi je govorila da nije zadovoljna Džimom Honbergerom! Odmerio sam pogledom koliko mi još treba do gostinske kolibe. Rekoh sebi: “Nemaš nikakve šanse!”

Imate li predstavu koliko brzo može da trči jedan grizli? Verujte, oni trče mnogo brže od Džima Honbergera, čak i kad on ima mnogo adrenalina u sebi! Psalam 34,6 kaže “Ovaj stradalac zavika, i Gospod ga ču, i oprosti ga svijeh nevolja njegovijeh.” To je Bog kojem želim da služim! A vi? Hoću da služim Bogu koji spasava one koji plaču za Njim.

U svojoj mucu i samoprekoru obratio sam se Bogu: “Gospode, hoću li ikad naučiti?”

“Samo se drži, Džime. Sve će biti OK!”

Dok sam gledao oko sebe, zver se spustila na sve četiri noge i požurila da pokupi svoje mlade. Ona bar zna da poslušava svoga Tvorca i da otrči kad joj On kaže da trči. Bio je jun mesec i mladunci su bili sasvim mali, kao dve male paperjaste loptice. Ali do kraja leta oni će već biti uveliko na putu da postanu isto tako opasni predatori kao i njihova majka. Sa svojim medvedićima pored sebe, majka grizli se još jednom okrenula prema meni da izrazi svoj prezir pre nego što je nestala u šumi.

Slamanje navike ignorisanja nevidljivog Božjeg prisustva može se ostvariti jedino posredstvom vere. Svako od nas mora da nauči da razvija duhovnu svest, sve dok to ne postane ono najbitnije u našem životu, ono na šta se oslanjamo kada odlučujemo kojim putem da krenemo.

Nisam jedini koji srlja u nevolje kad izgubi iz vida uvek prisutnog Boga. Tada i moja porodica pati. To je oduvek bilo tako, od momenta kada je greh ušao u ovaj svet. Kada je Eva došla Adamu sa zabranjenim plodom, on je znao da je ona prekršila Božju zapovest. Ipak, Adam je mislio da voli Evu toliko da bi sama ideja o odvajanju od nje za njega bila nepodnošljiva. Izabrao je da pojede zabranjeni plod, kako bi ostao sa njom, čak i po cenu da smrt bude njihova zajednička sudbina. Zapazite kako se ovaj Adamov stav menja u situaciji kada njegova volja i putevi nisu pokoreni Bogu.

Suočen sa svojim postupkom, Adam baca krivicu na Evu, a onda okrivljuje Boga koji mu je stvorio ženu! “Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta te jedoh.” (1. Mojsijeva 3,12). Shvatio sam da glavni teret mojih frustracija najčešće pada na moju suprugu, i to se po pravilu dešava kada iz vida gubim Božje prisustvo u svakodnevnom životnom toku. Međutim, takođe sam dokučio da ništa toliko ne unapređuje moj brak kao naučena

i primenjena lekcija “filtriranja” onoga što se “vidi”, to jest mojih reči i dela, kroz sito uticaja koji dolaze od Boga koji se “ne vidi”.

Stvari su se tokom godina veoma promenile od kada sam prihvatio da prodajem nekretnine u divljini. Sada isključivo radim za Gospoda, govorim i pišem o onome što sam od Njega naučio. Naša porodica pozvana je da svedoči o sili Jevanđelja u mnogim mestima po celom svetu.

Posle šezdeset dana provedenih u Australiji i Novom Zelandu stigli smo kući. Na ovom putovanju upoznali smo mnogo divnih ljudi i poslužili njihovim potrebama. Često prihvatamo poziv da boravimo u domovima ljudi kojima prenosimo svoja iskustva. Za tih šezdeset dana nijedan obrok nismo sami pojeli, već smo ga redovno delili sa nekima od tamo prisutnih. Doleteni smo sasvim iscrpljeni u Kalispel, u Montani. Osećali smo se kao peškiri u nekoj starinskoj mašini za ceđenje rublja. Sva naša energija bila je isceđena i čeznuli smo za samoćom i običnim zadovoljstvom koje pruža jednostavan obrok u intimnom krugu naše porodice.

Napredujući putem za Nort Fork, naleteli smo na sneg debljine oko 60 centimetara. Morali smo da koristimo pogon na sva četiri točka na našem vozilu i tako smo prilaznim putem stigli do naše kuće. Do momenta kada smo ušli u dvorište sneg je toliko napadao da ga je naš kamionet prosto gurao ispred sebe. Čim smo stigli, zamolio sam Seli da uđe u kuću, naloži i spremi nam nešto za jelo.

“Metju”, rekoh, “izneću stvari iz kola i uneću ih u kuću.” On se složio a ja sam na kraju zamolio Endrjua da trkne do garaže i da dovuče čistač snega. Trebalo je da njime očisti staze po dvorištu i oko ulaza u garažu. Svako je pošao da obavlja svoj zadatak i uskoro nas je okupio za stolom prijatan miris hrane kojim sam bio dočekan kao dobrodošlicom, kad god bih se vraćao s nekog puta.

“Mnogo ručica je blagosloveno” i čini da posao bude lakši. To se i ovaj put pokazalo kao tačno. Auto je bio ispražnjen. Ja sam izašao iz njega da pogledam ima li nešto ispod sedišta i uverim

se da nisam ništa zaboravio. Ugledao sam Endrjua kako završava posao čišćenja snega oko garaže, spreman da odloži čistač na njegovo mesto. Naučio sam svoje dečake da alat ne sme da ostane prljav po završenom poslu, nego da ga treba ostaviti u takvom stanju da bude spreman za narednu upotrebu. To znači da posle svakog korišćenja obavezno dolivamo gorivo i ulje u mašine poput motorne testere. To dalje znači da metlom i krpom očistimo i obrišemo sav sneg sa čistača pre nego što ga vratimo u garažu.

Odan onom čemu sam ga učio, Endrju je uzeo vrlo skupu Fullerovu⁹ četku i počeo da njome čisti čistač snega dok je mašina još uvek radila. Činilo mu se da će moći da je na brzinu očisti i da je malo protrese kako bi sa nje spalo ono malo snega. To bi mu uštedelo trud oko gašenja mašine, pa ponovnog paljenja posle čišćenja, samo zato da bi je odgurao do garaže. Kao i svi ostali, on je bio iscrpljen od puta s kojeg smo upravo stigli i koji je trajao punih šezdeset dana.

Bio sam zauzet svojim poslom tražeći stvari ispod sedišta kada me je prekinuo užasan zvuk škrife koji nastaje onda kad se tare metal o metal. Nisam ni morao da podignem glavu i već sam znao šta se dogodilo. Kad sam pogledao video sam da su hvataljke čistača dohvatile četku i mlele je sve dok se metalna drška nije pretvorila u vadičep. Endrju je bio na kolenima pokušavajući da iščupa četku. Odmah sam potrčao prema sinu sa rečima ukora na vrhu svog jezika. Dok sam stajao tu, pored njega, nije se usuđio da me pogleda u oči. Verovatno se plašio kako ću reagovati.

Zamislite tu situaciju. Upravo smo se vratili sa puta na kojem smo propovedali o praktičnom Jevanđelju ljudima koji žive na drugom kraju sveta, a moj sin je bio zabrinut, i to s pravom, zbog toga kako će reagovati njegov otac. Tako sam mu zahvalan zbog toga što me nije odmah pogledao u oči. To mi je dalo nekoliko blagoslovenih trenutaka da čujem Božji glas koji mi je govorio:

⁹ Marka proizvoda.

- Džime, da li si me pitao šta bih Ja želeo da ti sada uradiš?
- Pa, nisam Gospode. Ja znam u čemu je pogrešio i mislio sam da treba da mu dam lekciju da bi izvukao pouku iz svoje greške.
- Samo mu se osmehni, Džime.
- Da mu se samo osmehnem! Mora da se šališ, Bože! Zašto? Pa to je bila moja skupa četka koju je on upravo uništio!
- Samo mu se nasmej, Džime. Prirodne posledice tog čina biće dovoljne.

Naravno, sve se to događalo u deliću sekunde. Potrebno je mnogo više vremena da se pročita tekst, nego da se sve izdešava. U tom trenutku Endrju je podigao svoj pogled, a ja sam mu se nasmejao, rekavši: “Hajde, dođi da jedemo.”

Kasnije za stolom, dok smo jeli, Endrju je progovorio:

- Tata?
- Da, sine.
- Žao mi je. Napravio sam glupost.

Znate, svi smo mi činili gluposti u svom životu. Bog je bio u pravu. Prirodne posledice ovog postupka bile su dovoljne da spreče bilo kakvo ponavljanje greške. Endrju nikad više neće pogrešiti na ovaj način. Da sam ga učio pameti onako kako je moje telo zahtevalo, pouka bi verovatno imala slab efekat. On bi se više usredsredio na to da brani sebe i da pruža otpor očevom gnevu, nego na potrebu da uvežba samokontrolu. Šta bi Endrju mislio o Jevanđelju koje ispovedam i koje sam poslednjih šezdeset dana tako intenzivno propovedao, da sam se pokazao nesposobnim da uzdržim žestoke reči zbog kojih bi kasnije žalio. Znam šta bi on zaključio i u tome bi bio u pravu. “Ako koji od vas misli da vjeruje, i ne zauzdava jezika svojega... njegova je vjera uzalud” (Jakov 1,26).

Ovo je danas veliki problem hrišćanstva. Većina omladine vidi da vera njihovih roditelja, u kući, iza zatvorenih vrata, nema nikakvo dejstvo. Kad dovoljno odrastu, oni napuštaju takvu beskorisnu religiju. Čuo sam da neke crkve gube i do 75% svoje

omladine. To ne treba da nas čudi jer još nismo naučili da primjećujemo Božje nevidljivo prisustvo u svom životu i da se potčinjavamo Njegovim očinskim savetima. Bog želi da ove principe primenimo u svim našim odnosima, bilo da se radi o drugovima ili nepoznatim osobama koje slučajno srećemo na ulici. Ali da li se to odnosi i na one koji nisu ljubazni prema nama? Ostaviću da to sami prosudite.

Kad neko s porodicom živi u planini, onda vozilo s pogonom na sva četiri točka nije luksuz. To više nije moderan auto za majke koje žive na periferiji grada, već apsolutna potreba, ako hoćete da budete mobilni u toku zime. Zavisim od tog vozila utoliko što ne želim da moja supruga i porodica preko zime ostanu okovani snegom i ledom usred divljine. Zato sam veoma osetljiv za svaku potrebu mog auta u pogledu mehanike.

Kad je došlo vreme da zamenim svoju Tojotu Lend Kruzer i kupim neki drugi auto, sišao sam do grada i isplatio novo terensko vozilo sportskog tipa. Nedugo posle toga začuo sam zvuk koji je dolazio iz jednog od prednjih točkova. To nije bio dobar znak kada se radi o 4W¹⁰ vozilu. Odvezao sam ga do prodavca od kojeg sam ga kupio, a oni su ljubazno zamenili deo koji je pravio problem, jer je auto bio pod garancijom. Kako se bližio datum isticanja garantnog roka, primetio sam isti zvuk kako sada dolazi s druge strane, iz drugog točka. Sada sam znao kakav je kvar po sredi, pa sam zakazao sastanak sa prodavcem, kako bi se napravio kompletan pregled auta.

Treba da razumete da je to slabost mog karaktera – kada stvari krenu loše ja postajem nervozan. Pošto znam za ovu moju slabost, pokušavam da do tančina predupredim takve situacije i osiguram da stvari idu glatko. Na ovaj način sam samo učinio da iskušenja postanu još veća, a moja sposobnost da održim samokontrolu manja, pa me je sve lakše savladavao bes. Takav kakav

¹⁰ Vozilo sa pogonom na sva četiri točka.

sam, zakazao sam prvi termin u 8 sati ujutro, u prodajnom salonu. Objasnio sam problem Brentu, menadžeru servisne podrške i pitao ga koliko će to potrajati.

– Oko jednog sata – odgovorio je on.

Odlučio sam da prošetam po gradu i obavim nekoliko poslića. Isplanirao sam jutro, tako da se ne vraćam u servis pre 9.15. Tako sam bio siguran da će auto biti gotov i da neću doći u situaciju da se isfrustriram zbog dodatnog čekanja.

Kada sam se vratio da pokupim auto, primetio sam da stoji na istom mestu gde sam ga i ostavio. Moguće je da se potrefilo da su ga parkirali baš na istom mestu posle obavljenog servisa, ali mi se odmah u srce uvuklo blago osećanje nelagodnosti i sa tim lošim predznakom ušao sam u zgradu servisa:

– Jel' sve sređeno? – upitao sam Brenta

– Nije bilo šanse da ga uteramo unutra – odgovorio je on.

Osećao sam kako se bes podiže i prožima moje telo.

– Kada ćete moći da ga pogledate?

– Nisam siguran. Zaista mislim da to nije neki veliki problem, Džime.

Ponovo sam mogao da osetim kako je bes narastao za još nekoliko stepeni. Želeo sam da ga urazumim i odbranim svoja prava. Hvala Bogu koji je uvek prisutan da pomogne u vreme krize. Ja sam sada bio u opasnosti, ne od menadžera, nego od moje sopstvene telesne prirode koja je htela da preuzme kontrolu nada mnom.

– Predaj to Meni – šaptao je Bog u mojim mislima.

– Dobro Gospode, možeš da uzmeš ovaj bes od mene.

– Brente – obratio sam mu se smirenim tonom – kako znaš da ne postoji problem ako ga nisi pogledao? Hoćeš li bar da pristaneš da sedneš u auto i da ga malo provozaš? Ta buka ne može biti slučajna.

Mrzovoljno je pristao da provoza moj auto i vratio se u vrlo kratkom roku.

- Ne mislim da postoji bilo kakav problem – zaključio je on.
- Zar nisi čuo buku – pitao sam.
- Da, čuo sam je. Mislim da je to samo zato što se ovakav auto sa 4W vozi po suvom asfaltu, a ne po snegu koji je klizav.
- Bilo je to najčudnije objašnjenje koje sam ikada čuo.
- Ali to je isti zvuk koji se čuo na drugoj strani kada je bio utvrđen kvar – zavapio sam.
- Ne, to je nešto drugo.
- *Gospode, to nije pošteno. On je unapred doneo odluku i ne popušta u svojoj ideji koja je potpuno nerazumna.*
- *Samo ostani u meni, Džime. Ne moraš da odlaziš od mene zbog lošeg postupanja drugih prema tebi.*
- Brente, kad bi pristao da promeniš taj deo točka i ako bi nestala ta buka, da li bi priznao da je upravo to bio problem?
- Ni na šta ne bih pristao i ništa ne bih priznao – odgovorio je Brent pokazujući vidne znakove nervoze.
- Brente, izgleda da ne mogu da te nateram da promeniš taj deo.
- Ne, ne možeš – složio se se on.
- Brente, planirao sam da sledeće nedelje krenem na put po Evropi. Moja žena će ovde ostati sama sa tim vozilom. Siguran sam da je isti problem kao što je bio sa onim drugim točkom. Pored toga, kad se vratim garancija za auto će već da istekne.
- To je tvoj problem – odgovorio je on.
- Nikako da se složimo, zar ne? – upitao sam.
- Nikako!
- Pretpostavljam da mi jedino preostaje da ga oteram kući i da ponovo dođem ako se stvar pogorša.
- Pretpostavljam da je tako – reče on. – Uplati tamo – naredjivački mi je pokazao u pravcu blagajne, uručivši mi račun.
- Krenuo sam teškim korakom ka šalteru za naplatu.
- *Gospode – tiho sam se molio – nikada u svom životu nisam doživeo da se neko ophodi prema meni tako nepravično i sad to još treba i da platim. To je zaista previše.*

– *Veruj mi, Džime. Sve predaj Meni.*

O, to je tako teško kad osećamo da su naša prava zgažena i naše telo želi da ispravi nepravdu koja nam je učinjena.

Nisam ni znao da je Sem, drugi servis menadžer, posmatrao ceo zaplet i u tom momentu mi prišao.

– Džime, nisi zadovoljan odlukom koja ti je saopštena?

– Kako bih bio? Rekao sam mu sve, objasnio celu situaciju.

– Ako ga ja uvezem u garažu, zamenim deo, i dalje bude buke, hoćeš li platiti troškove servisa?

– Naravno – odgovorio sam – ali ako taj zvuk nestane, hoćete li vi da prihvatite da je posredi bio kvar na koji sam vam ukazivao i da li ćete u tom slučaju da priznate garanciju?

Sem se složio i auto se ubrzo našao u garaži. Zamenjen je deo kod točka a buke više nije bilo. Bog je čvrsto držao situaciju u svojim rukama i sve vreme imao rešenje. Nije trebalo da se sam branim ako je Bog celog svemira na mojoj strani. Sve što sam imao da uradim bilo je da se jednostavno predam Njemu.

Da li vi, u ovom momentu, osećate Božje nevidljivo prisustvo koje se obraća vašem srcu? On želi da bude vaš uvek prisutan Pomoćnik. “I uši će tvoje slušati riječ iza tebe gdje govori: to je put, idite njim, ako biste svrnuli nadesno ili nalijevo” (Isaija 30,21). On hoće da vas osnaži za život iznad privlačnosti ovog sveta. Ljudi ovog sveta treba da nas vide kao osobe koje su spasene ne samo od grešne prošlosti, već kao spasene u sadašnjosti (u svakom trenutku koji živimo), jer će se tada u našem životu pokazati da imamo silu od Boga, a ne samo obličje pobožnosti. Današnje crkve su u najvećoj meri izgubile ovu silu, i to je razlog što se mnogi okreću od njih. Ljudi čeznu za silom koja može da ih spase od njih samih, za silom koja ovaj život boji radošću.

Ovo iskustvo je svakome na dohvat ruke. Moje lično iskustvo je procvetalo tek kada sam u svom srcu odlučio da svakodnevno, iz časa u čas, trenutak za trenutkom, saradujem s nevidljivim Bogom. Ono i danas cveta i donosi rodove dok se prema ovom

vidljivom svetu odnosim kroz nevidljivog Boga. Ne pišem kao neko ko je dostigao vrhunac, niti kao čovek koji je do kraja iskusio ono što nam stoji na raspolaganju, već kao neko ko se još uvek bori da ne gleda “na ovo što se vidi, nego na ono što se ne vidi; jer je ovo što se vidi, za vrijeme, a ono što se ne vidi, vječno” (2. Korinćanima 4,18).

Kada sam počeo da uviđam i razumevam kako u praksi funkcionišu ova živa pravila, svakoga dana sam Bogu upućivao molitvu: “Gospode, pomози mi da postanem tako osetljiv na Tvoje prisustvo da i najtiši šapat Isusov pokreće moje srce.” Sada mogu da pišem kao neko ko je stekao jedno dublje iskustvo i sazreo u njemu. Nisam jedini u tome. Dok sam putovao po svetu, tu i tamo, nailazio sam na manji broj osoba koje su pokazivale spremnost da ulože napore u pravljenju sličnog iskustva.

Mnogi su poželili ovo iskustvo, ali samo mali broj je došao do njega, jer ono podrazumeva samoodricanje. To mi slama srce, jer su svi oni bili tako blizu, saslušali su i ispitali ovo iskustvo, osetili su kako njihovo srce privlači sila i nagoni na jedinstvo s Bogom. Oni vide da je Bog bio u potrazi za njima u toku celog njihovog života, i shvataju kakve promene treba da nastanu u njihovoj svakidašnjici, kako bi im predanje Bogu bilo lakše. Svi oni razumeju da svi njihovi izbori moraju da budu potčinjeni Njemu; razumeju da je Bog uvek s nama da nas vodi i usmerava, ako smo voljni da ga sledimo. Međutim, oni se nikad ne menjaju. Za njih je to samo intelektualna vežba, pre nego delo koje proizilazi iz srca. Ne dozvolite da se to desi sa vama. Rob je imao snažnu motivaciju da ovo iskustvo oživi u svom slučaju. Pretila je opasnost da izgubi celu porodicu. Međutim, mnogo je još takvih kojima prete slične opasnosti a koji to ne vide. Šta je to što bi vas motivisalo?

Dve nedelje nakon posete Robovoj porodici, počeo sam da se pitam kako im ide. Da li je Rob posrnuo, vrativši se na stare staze, ili je održao budnom svest o tome da je Bog uvek prisutan?

A onda je upravo Rob nazvao:

– Džime, moja žena je postala moj najbolji prijatelj! Nećeš verovati, moja žena i ja smo svake noći ostajali u razgovorima do kasno tokom prethodne dve sedmice. Znaš, iznenadio sam se...i ona je imala toliko toga da kaže. Konačno sam joj dao priliku. Želim da ti zahvalim – rekao je Rob – i još želim da znaš da ti dajemo dozvolu da ovu našu priču iskoristiš kako bi pomogla drugima da se uvere i poveruju. Nisam znao da moja žena razmišlja o odlasku. Zaista to nisam znao, i ako se to meni dogodilo, sigurno da postoji još neko čija žena isto tako razmišlja da napusti muža.

Rob je govorio o privremenom gubitku, ali mnogo gora stvar je gubitak bračnog saputnika ili deteta za večnost. Da li zaista verujete da oni mogu da ustanu na jedan uzvišeniji život i budu uzdignuti na viši stepen duhovnog postojanja od onog koji vi sada praktikujete? Jesu li oni vredni vašeg truda? Hristos je verovao da smo mi vredni kada je rekao: “Ja posvećujem sebe za njih” (Jovan 17,19). Zar onda ne treba i mi da činimo isto za one koje volimo?

Rob je polako učio da u svakoj životnoj situaciji vidi Onog koji je nevidljiv i da Mu dopusti da ga On vodi. Vi i ja možemo steći isto iskustvo. Nažalost, toliko smo skloni da povlađujemo svojim sklonostima i impulsima i da reagujemo na vidljivi svet, da će biti neophodno da još treniramo slušanje glasa Božjeg, kao i osetljivost za Njegovo prisustvo, i to u svakoj situaciji. Iznad haosa koji vlada u ovom svetu, iza buke koju prave ljudske emocije, daleko iznad našeg intelektualnog poimanja, nalazi se Božje prisustvo koje čeka da ga priznamo i da s njim saradjujemo. Samo tako ćemo od Njegovog prisustva primiti vođstvo, utehu i smernice za život. To je ključ za život u kojem nema razloga za žaljenje.

7. poglavlje

SELEKTIVNO SLUŠANJE

“Govori Gospode, čuje sluga tvoj”

(1. Samuilova 3,9).

“Ruke su mi klizile niz konopac dok sam stopalima pravio lagane, probne korake. Bili su tako usporeni da je moj petogodišnji vodič mogao lako da me prestigne. Sa svakim korakom postajao sam sve svesniji da sam ušao u jedan svet gde vlada tama i gde je sluh najdragocenije od svih čula.” Uhvatio sam sebe kako i sam uranjam u to iskustvo dok mi je prijatelj pričao o jedinstvenoj stazi koju su on i njegova supruga prešli povezanih očiju.

“Ruke su mi bile ledene na pet stepeni”, govorio je, “ali sam odolevao potrebi da stavim rukavice iz straha da ću još više izgubiti oštrinu osećaja. Moje ruke, više nego stopala, govorile su o pređenom rastojanju dok je vodeće uže lagano klizilo kroz njih. Čvorovi koji su se nalazili na konopcu najavljivali su kraj jednog njegovog dela. Skretanja sam mogao da osetim jedino na osnovu promene uglova na konopcu.

Mirisi sirove zemlje, tek nedavno otkrivene usled topljenja snegova, pratili su me dok sam hodao, a ugodan miris kedra ukazivao je na njihovo prisustvo duž staze. Većina mirisa bila je topla i delovala prijateljski sve dok nisam uhvatio miris strvine. To je verovatno mrtav jelen, pomislih. Miris je bio tako snažan

da sam shvatio da se lešina nalazila sasvim blizu. Hvatala me je nervoza jer smo možda mogli da iznenadimo nekog medveda, koga je probudilo toplo vreme i privukao miris smrti.

Dok sam hodao, sve sam se više oslanjao na svoje uši. Škripa snega pod stopalama upozoravala me je na mogućnost da se okliznem. Žubor planinskog potoka koji je svakog trenutka bivao sve bliži navodio me je da se pitam da li ću slučajno ugaziti u ledenu vodu. Ali, daleko sigurniji od svih zvukova bio je glas moga sina, koji je sa svojih pet godina bio moj vodič: “Ovde ima više snega, tata”, ili “Pripazi na ovaj panj”, upozoravao je. Smešio sam se u sebi pomišljajući kako ne mogu da pripazim na bilo šta. Onda sam iznenada naleteo na njega. On se namerno postavio ispred panja da bi me zaštitio od opasnosti. Moja potpuna zavisnost od njega činila je da se osećam neugodno i delujem plašljivo.

Ponekad smo hodali bez reči, a posle izvesnog vremena uplašio bih se da je on otišao napred i ostavio me da se sam borim s nevidljivim preprekama. Pozvao bih ga samo da bih ustanovio da je tačno pored mene. “Molim te, ne ostavljaj me”, govorio sam molećivo. Bez njegovih očiju mogao bih samo da pipajući tražim put duž vodećeg konopca. Uz njegovo čulo vida mogao sam da hodam s puno poverenja da će me on upozoriti i zaštititi me od opasnosti. “O, tata, nikada te neću ostaviti!” – uzviknuo je s nevericom da sam uopšte mogao tako nešto da pomislim.

Na posletku sam došao do kraja užeta, do kraja svog putovanja. Uklonio sam povez sa očiju i bio zaslepljen dnevnom svetlošću. Pošto sam se prilagodio i slika se izoštrila, ugledao sam nasmejano lice svog vodiča koje je blistalo od sreće, jer je opravdao moje poverenje i uspešno me sproveo stazom.”

Bog želi da i tebe i mene vodi upravo na isti način. Možda imate malo poverenja u Njega. Mi se verovatno nismo u potpunosti uzdali u Njega tokom čitavog svog života. Možda lično i ne poznajemo nekog ko je ispoljavao savršeno pouzdanje u Boga. Ipak, On nije zbog toga uvređen. On zna da smo mi, po samoj

svojoj prirodi, skloni da odbijamo Njegovo vođstvo. A Bog ipak stoji spreman da pomogne, uveren baš kao i onaj mali dečak da On može da obavi posao.

Vidite, Bog zna sve probleme, sve bolove s kojima se suočavamo u ovom životu, i ima rešenje za svaki od njih. Još bolje, daleko bolje od samog rešenja naših problema, jeste činjenica da Bog univerzuma saoseća s nama u našim borbama. Biblija kaže: “Jer nemamo poglavara sveštениčkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svačemu iskušán kao i mi, osim greha” (Jevrejima 4,15).

To je dobra vest! Isus zna kroz šta sve prolazimo. On zna kako se osećamo, koliko se umaramo, i razume tuge koje ne možemo da podelimo čak ni sa najbližim prijateljem. Baš kao i onaj vodič petogodišnjak, On kaže: “Neću te ostaviti, niti ću te se odreći” (Jevrejima 13,5).

Osećaj zavisnosti od Boga je ključ koji Njemu daje odrešene ruke da radi za nas. Bez korišćenja čula vida, moj prijatelj je zavisio od uputstava nekog drugog, nekog ko je mogao da vidi! Ta pouka mi je snažno bila predočena tokom jednog od mojih mnogih letova na linijama širom sveta radi držanja predavanja ili seminara. Naučio sam da kontrolore vazdušnog saobraćaja cenim kao nikada ranije. Drago mi je što su oni u stanju da sagledaju širu sliku, sve probleme i prepreke na radarskim ekranima. Oni su zaduženi za bezbednost leta, a pilot samo sprovodi njihova uputstva. No to je više od tehnologije. Ja sam zahvalan za stvarnu brigu koju kontrolori osećaju za bezbednost onih za koje su zaduženi.

Na primer, dok smo se približavali međunarodnom aerodromu u Solt Lejk Sitiju, kontrolori su radili svoj posao i naš avion, zahvaljujući njihovim uputstvima i veštini pilota savršeno je usmeren na pistu za sletanje. Prilazio je sve bliže i bliže tlu sve dok se najzad nismo našli na manje od 100 metara iznad zemlje. Umesto sletanja, nevidljiva ruka zemljine teže pritisla me je na

jastuk sedišta, dok je avion ubrzavao i strmo se uspinjao. Šta se dogodilo? Pilot nas je izvestio da je kontrolor zapazio nešto što su instrumenti propustili da registruju. Stajni trip nije se pravilno otvorio. Uprkos zadržavanju zato što je posada morala da reši nastali problem, nijedan putnik nije stavio primedbu zbog kontrolorovog upozorenja. Njegovo upozorenje spaslo nas je od propasti.

Ali neka samo neko predloži da Bog treba da usmerava naš život, da treba da poslušamo Njegove opomene kako bismo izbegli propast, mi tad bivamo ozlojeđeni, opiremo se i ljutimo. Razlog je jasan. Mi ne osećamo svoju potrebu, opasnost, ili neophodnost da budemo usmeravani. Mi, doduše, ne govorimo otvoreno kako nam nije potrebno Božje vođstvo. Zapravo, mi obično priznajemo da nam je On potreban. Međutim, naši postupci govore da je naše priznanje lažno. U hrišćanskim krugovima sve je popularnije imati “obličje pobožnosti a odricati se njene sile” (Timotiju 3,5). Na primer, izraz “Šta bi Isus učinio?” postao je popularna hrišćanska kulturalna ikona, koja se svuda pojavljuje – od majica do igračaka. Olovke, značke i poster i – sve upućuje na tu vest. Ona je predmet propovedi i tema u omladinskim grupama. Ona tako dobro zvuči. Izgleda tako tačna, a ipak je najčešće samo humanističko zavaravanje, a ne hrišćanstvo. Od ljudskog bića se traži da u svojoj velikoj mudrosti odlučuje kako bi Isus reagovao u bilo kojoj datoj životnoj situaciji.

Sam Isus nam je rekao kako On odlučuje šta će uraditi a šta ne u sledećem stihu: “Ne tražim volje svoje, nego volju Oca koji Me je poslao” (Jovan 5,30). On se neprestano oslanjao na Očeva uputstva koja su Ga vodila.

Često sam pitao ljude šta bi učinili da su bili na Isusovom mestu kad je primio vest da Mu najbolji prijatelj Lazar umire. Vi i ja bismo odmah otrčali i izlečili svog prijatelja, ali Isus nije to učinio. On je ostao tu gde se nalazio i dozvolio da Mu najbolji prijatelj umre. Vidite, Bog je za Lazara isplanirao nešto veličanstveno,

daleko veličanstvenije od samog izlečenja od bolesti. Da smo mi bili na Isusovom mestu, mi bismo napravili čitavu zbrku od tih planova zato što nismo navikli da Bog upravlja celim našim životom. Mi nismo odnegovali duhovnu osetljivost kakvu je Isus imao. Bog kaže: “Prođite se čoveka, kome je dah u nosu” (Isaija 2,22). To znači ne uzdati se ni u jednog čoveka, uključujući naše veliko oholo rezonovanje i intelekt. To znači da prestanemo da sami upravljamo sobom, da se usaglasimo sa Bogom i negujemo svakodnevnu duhovnu osetljivost dok nam to ne postane način života. Često neka ideja koja izgleda razumno u teoriji, postaje besmislena kad je primenimo u stvarnom životu. Na primer, da li biste želeli da putujete s pilotom koji je odlučio da njegovi postupci budu zasnovani na onome što on misli da bi kontrolor rekao u datoj situaciji, umesto da pita samog kontrolora? Ukoliko smatrate da takav način letenja nije baš ohrabrujući, zašto prihvatate takvu praksu u religioznom životu? Verovatno zato što celokupnom našem religijskom iskustvu nedostaje ravnoteža.

Mi ljudska bića imamo ideju da se uravnotežen život ogleda u tome da Bog i ja zajedno upravljamo mojim životom, tako što Bog vuče nagore, a moje “Ja” nadole. To može delovati kao ravnoteža, ali nikuda ne vodi. Otuda, moramo razmotriti da li naša religija ima primenu u stvarnom životu. Da li nas ona neprestano vodi nagore? Ukoliko to nije slučaj, ono što mi nazivamo religijom predstavlja nesrećan život koji se stalno kreće napred-nazad. I što je još gore, to je vrsta religije koja omogućuje da naše mentalno pristajanje uz istinu umiri našu savest i opravda naša dela, dok u stvari stojimo na “ničijoj zemlji”. To je najgora vrsta prevare, jer mislimo da hodamo stazom prema nebu, dok stojimo tačno na istom mestu, u istom stanju, i isto tako spremni za uništenje kakvi smo bili pre nego što smo pronašli to što se zove religija!

Sećate se Roba koga smo upoznali u prethodnom poglavlju? Robovo versko iskustvo trebalo je da postane praktično. Čisto intelektualno znanje nije ga moglo učiniti novim stvorenjem u

Hristu. Prvi korak koji treba da učini neko ko želi da poseduje hrišćanstvo koje menja život jeste da bude "brz čuti" (Jakov 1,19). Spremnost da zaista čujemo je ključ koji otvara vrata za uspešnu komunikaciju u svim našim odnosima, a odsustvo takve spremnosti predstavlja veliku prepreku.

Harold je bio odgajan u nečemu što je on opisivao kao religija "kultnog tipa". S godinama, on je odbacio doktrinarne stavove grupe u kojoj je bio vaspitavan, izuzev jedne stvari: jednostavan seoski način života te grupe. U svojoj 45. godini, Harold je jedan od mnogih tipičnih Amerikanaca. On je u drugom braku i podiže troje dece iz dva braka. Sa svojom drugom ženom, tridesetogodišnjom Dženifer, živi u imućnom delu Konektikata, izvan Njujork Sitija. Oboje su stručnjaci i zajedno zarađuju mnogo novca, ali njihov način života donosi i mnogo izdataka.

Sada, u sredovečnom dobu, Harold je sve nezadovoljniji. On je uspeo u svetu, ali nije doživeo ispunjenje. Kao nominalni hrišćani, on i Dženifer su tokom poslednjih osam godina išli od crkve do crkve, pokušavajući da nađu ispunjenje. Dženifer, iako manje zabrinuta od svog muža, takođe traga za nečim, i isto je tako nezadovoljna životom. To jedva da može delovati iznenađujuće; s obzirom da je maćeha Haroldovoj deci iz prvog braka, život je često stresan. Ona i Harold prošli su kroz mučna prilagođavanja stvarajući svoju mešovitu porodicu. Verovatno bi budućnost mogla biti bolja. Zasada, s jednim svojim detetom, čežnja njenog srca je materinstvo. Kad bi samo mogla da ostane kod kuće. Kad bi mogla da ima više dece. Kad ekonomska situacija ne bi iziskivala da i ona radi, onda bi možda bila srećnija.

Imanje se nalazilo u susednoj državi, a sastojalo se od stotinak jutara zemlje, šume i jezera. Kuća je bila stara, i u celini delovala kao ambar. Bilo je to savršeno seosko imanje i samo je trebalo da se pojavi neko sa snovima koje bi pretvorio u stvarnost. Po standardima Konektikata to nije bilo skupo i kad se Harold odvezao da pogleda imanje, dao je pismenu ponudu na licu mesta.

Spolja gledano, činilo se da ovaj par ima podudarne snove. Mora da je ta podudarnost poticala s neba, ali nije bilo tako. Vrlo malo žena bi se radovalo da njihov muž odluči da kupi imanje bez njihove saglasnosti, a Dženifer čak nije ni videla tu zemlju. A onda su usledili Haroldovi veliki snovi, koji su podrazumevali i građenje nove kuće. Dženifer, uvek praktična, brzo je shvatila da nikada neće moći da ostane kod kuće sa svim tim dodatnim troškovima.

Trebalo je više od tri meseca da se završe svi poslovi oko kupovine. Dženifer je pokušala da Haroldu stavi do znanja svoju zabrinutost, ali on nije na to obraćao pažnju. Uopšte nije slušao svoju suprugu. Mislio je da je mudriji i iskusniji. Međusobna napetost porasla je do te mere da je Dženifer odbila da potpiše kupoprodajni ugovor. Dakle, po svemu sudeći, Harold je u tome mogao videti određenu poruku. Ali sve i da je video, odbio je da obrati pažnju na upozorenje, zanemarujući da bilo šta čuje. Mislio je da ima prava na ostvarenje svojih snova i ništa ga nije moglo zaustaviti; tako je kupio imanje bez nje. Mnoge žene iskusile su to selektivno slušanje. Možda njihovi muževi nisu kupili imanje bez njihovog pristanka, ali ima mnogo načina na koje mi muškarci možemo ispoljavati neosetljivost na njihove potrebe.

Lagano i postepeno dolazilo je do promena. Dženifer više nije dobro spavala. Na poslu je bila mrzovoljna i nezadovoljna. Njena sreća u domu sada je bila samo gorka uspomena. Prvi put od kad je u braku, počela je da se žali na svog supruga, otvoreno govoreći o razvodu. Sitnice koje je nekada previđala u svojoj ljubavi, sada su postajale nesavladive planine.

Harold je napokon shvatio da je njegova povređena žena postala neosetljiva prema njemu i uvideo da je nešto pogrešno. Zaključio je da je njen posao verovatno suviše stresan i podstakao je da potraži drugi. Njegova nesposobnost da sagleda sopstvenu sebičnost i neosetljivost, nespremnost da je sasluša, da stvarno čuje svoju ženu, potvrdilo je u njenom srcu ono najgore što je mislila o njemu i sada je to donelo plod u vidu neosetljivosti.

Harold nije odustajao od svog sna. Sada su plaćali dve hipoteke, jednu za dom u Konektikatu i jednu za Haroldov san, dok se san njegove žene da ostane kod kuće, pretvorio u pepeo na oltaru tvrdoglavog ponosa i samovoljne neosetljivosti. Koliko će još oni tavoriti ovako? Ostaje da o tome nagađamo. Tužno, zar ne? Sigurno je da ne bismo želeli da budemo tako neosetljivi. A da li smo?

Kad sam se udvarao Seli, bio sam vrlo osetljiv na njena mišljenja, njene primedbe, misli i želje. Stalno mi je ona bila u umu. Sedeo bih u razredu i svud po sveskama ispisivao njeno ime, ukrašavajući ga srcima. Ipak, nije prošlo mnogo vremena posle venčanja a ja sam počeo da je zanemarujem, da se ponašam prema njoj kao da je sasvim obična. Šta se dogodilo? Komunicirao sam s njom kad mi je odgovaralo ili kad bi naišla neka kriza i tako, malo-pomalo, brak je izgubio usrdnost i svežinu. Iščezli su upravo oni kvaliteti koji su doprinosili da brak bude živo i radosno iskustvo.

Uzimajući Hristovo ime, hrišćani u suštini tvrde da su venčani s Njim. Mnogi, zaista mnogi od nas, koji nosimo Njegovo ime, postupamo baš kao što smo postupali Harold i ja u svom braku. Mi ili odbacujemo Božje vođstvo i idemo za svojim ciljevima, ili tretiramo Boga onako kako nam odgovara. Nalazimo vremena za Njega kad nam je zgodno, kad nam se prohte, a onda trčimo k Njemu kad naiđe kriza.

Moj brak je postao bolji kad smo Seli i ja poboljšali kvalitet komunikacije ili, istini za volju, kad sam ja zaista naučio da čujem ono što ona govori. Taj princip važi za svaki odnos. Uspešna komunikacija uvek počinje tako što ćemo oslušniti onu drugu stranu. U mom odnosu sa Bogom taj princip je često dolazio do izražaja. Slušati Božji glas skoro da je izgubljena veština u današnjem društvu. Stoga, ispitajmo puteve komunikacije između Boga i čoveka.

Većina ljudi ima na umu Bibliju kad razmišlja o Bogu koji komunicira s ljudskim rodом. Izvesno, Biblija prenosi našem umu

shvatanje o Bogu i ukazuje na put ostvarivanja odnosa s Njim. "Sve je pismo od Boga dano, i korisno za učenje, za karanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi" (2. Timotiju 3,16).

Ipak, ta ista knjiga Biblija upozorava nas da tekstovi Pisma mogu biti pogrešno shvaćeni ili loše primenjivani. "Postaraj se da se pokažeš pošten pred Bogom, kao radin koji se nema šta stideti, i **pravo** upravlja rečju istine" (2. Timotiju 2,15). Čitavi tomovi su napisani o proučavanju Biblije i ponekad to može delovati zbunjujuće. Bez obzira na to što ste u prošlosti pokušali ili niste pokušali prilikom svog proučavanja, dopustite da vas ohrabrim da ostavite po strani druge knjige i ideje, i da jednostavno pridete Bibliji sa iskrenom željom da vam Bog obezbedi praktično vođstvo u danima koji predstoje. Pridite Svetom Pismu kao grešnik kome je potrebno spasenje i boravljenje u Božjem prisustvu. Budite tihi i spoznajte da je On Bog (Psalam 46,10). Ako to učinite, Biblija će postati više od svete istorije, više od saveta kako da živimo svetim životom. Često ćemo čuti Božji glas kako s njenih stranica govori lično nama.

Istinska religija je ona koja preobražava čitav život. To je neka vrsta eksperimentalne religije. Ona nije samo teorija, nego nešto što doživljavamo i praktično. Tu Biblija blista u svom punom sjaju. Ona nam pruža lenger, ona je nepogrešivi izvor u kome možemo proveriti svoja shvatanja. Priroda još uvek ukazuje na put do svog Tvorca. I ja sam upravo unutar sveta prirode naučio da prepoznajem Božji glas. Kad se ukloni ono u "civilizovanom" društvu što odvlači pažnju od bitnih stvari, ljudski um je skloniji da čuje Božji glas. I premda je ranjena i izopačena usled greha, priroda još uvek otkriva mudrost i red našeg Boga. Usred slave i veličanstva svega stvorenog, možemo osetiti ogromnu moć našeg Boga i sopstvenu nedovoljnost.

Međutim, ljudski um može čak i najuzvišenija iskustva izopaciti na našu sopstvenu propast. Čarls Darvin je putovao u divne krajeve i tamo, okružen najčudesnijim i najneobičnijim Božjim stvorenjima, osetio kako mu priroda govori. Ali poruke koje je

smatrao da čuje nisu bile proverene Svetim Pismom. Da je bio voljan da svoje teorije proveri prema Božjoj zapovesti: “Zakon i svedočanstvo tražite. Ako li ko ne govori tako, njemu nema zore” (Isaija 8,20), onda ne bi otišao u tamu i zabludu misleći da je pronašao novu i uzbuđljivu svetlost.

Bog nam u životu isto tako govori putem svog providenja. U veličanstvenom nastojanju da stekne našu naklonost, Bog tako uređuje okolnosti da nam one budu od koristi. Nije to neki proizvoljni postupak s Njegove strane da bi vladao nad nama, već pre kao svaki roditelj utiče na promenu okolnosti da bi Njegova deca, vi i ja, mogli načiniti pravilne izbore. Setite se kako sam išao da kupim zemlju, ali sam u poslednjem trenutku dozvolio da ona bude prodana drugom? Da li me je Bog vodio? Nisam u to vreme to tako osećao, ali On me je vodio i progovoriće i vama preko svog providenja.

Postoji još jedna strana vođstva po providenju. Ja bih to nazvao “runo”. U Sudijama 6 i 7, data nam je priča o Gedeonu koga je Bog podigao da oslobodi Njegov narod. Gedeon je saslušao uputstva koja mu je Bog dao, ali nije imao poverenja u sopstvene sposobnosti i talente, te je zatražio od Gospoda da potvrdi data uputstva upotrebom vune – runa.

“Tada reče Gedeon Bogu: Ako ćeš Ti izbaviti mojom rukom Izrailja, kao što si rekao, evo, ja ću metnuti runo na gumnu: Ako rosa bude samo na runu, a po svoj zemlji suho, onda ću znati da ćeš mojom rukom izbaviti Izrailja, kao što si rekao. I bi tako; jer kad usta sutradan, iscedi runo, i isteče rose iz runa puna zdela.

Opet reče Gedeon Bogu: Nemoj se gnjeviti na me, da progovorim još jednom, neka bude samo runo suho, a po svoj zemlji neka bude rosa. I Bog učini tako onu noć: i bi samo runo suho a po svoj zemlji bi rosa.” (Sudije 6,36-40)

I ja sam koristio “runo” u svom iskustvu. Ne, nisam stavljao vunu na tlo. Možda bi bilo bolje da sam to radio u izvesnim slučajevima, ali dozvolite mi da vam prenesem par priča o svom “runo”.

Išao sam u lov na jelene pomoću luka, ubrzo pošto sam postao hrišćanin ili, možda da kažem, kada sam mislio da sam postao hrišćanin. U svakom slučaju, dok sam lovio, čuo sam kako se Gospod obraća najskrivenijem kutku mog uma. Taj tihi glas je govorio: “Spusti svoj luk, Džime.”

Znao sam da je to Gospod, znao sam šta On želi da uradim, ali sam se opirao. Gotovo prkosno, kazao sam Gospodu: “Pa ako želiš da odustanem od lova lukom, pošalji mi nekog s kamerom od 35 mm i telefoto sočivima, jer ja još uvek hoću da izlazim u šume. I, Gospode, moraju mi to doneti u pola cene.”

Osetio sam se prilično bezbednim posle te molitve. Dao sam Gospodu prkosno “runo”, nemoguć zadatak, što je bila neverna molba mog nepotčinjenog srca. Danas se nikad ne bih molio takvom molitvom! Ali onda sam bio takav.

Nešto kasnije, pozvao me je telefonom jedan mladić koji je radio u našoj zajednici, prodajući hrišćanske knjige od vrata do vrata. Toplo sam ga pozdravio i on me je upitao da li bi mogao da svrati. “Svakako, samo dođi”, kazao sam.

Ubrzo je stigao, sa jednostavnom, braon kartonskom kutijom u rukama. Bio sam stvarno radoznao šta bi to moglo biti. Međutim, izgledalo je kao da mu se mnogo ne žuri da me izvesti o sadržaju kutije. Konačno, pošto se udobno smestio, mirno je izjavio:

- Imam nešto da ti ispričam.
- Samo ti pričaj! – izustio sam bez razmišljanja.
- Prodavao sam knjige i pri tom posetio jednu porodicu. Bili su veoma zainteresovani za ceo komplet knjiga sa biblijskim pričama koje ja prodajem, znaš, one za decu. Ali, stvarno nisu mogli to sebi da priušte. Te knjige su među najskupljim koje prodajem, oko trista dolara po kompletu. Ne mogu da ti predstavim koliko su ih silno želeli. Video sam to u njihovim očima. I ne samo deca, Džime. I roditeljima su se dopale. Zaista sam želeo da oni budu u stanju da kupe moje knjige, ali nisam znao kako da im pomognem. U tom trenutku, otac mi je dao jednu ponudu. Rekao je:

“Imam ovu kameru. Nedavno sam je kupio. Ona je od 35 mm i ima telefoto sočiva. Platilo sam je preko šesto dolara, ali bih vam je rado dao za knjige.”

Moj mladi prijatelj je zastao:

– Džime – kazao je potpuno ozbiljan – stajao sam ne znajući šta da im kažem i odjednom mi je palo na pamet tvoje ime. Kao da mi je govorio glas jasan kao dan: “Hajde, prihvati ponudu. Džim će uzeti kameru.” Tako sam prihvatio ponudu. Hoćeš li uzeti kameru?

Rečima ne mogu da izrazim kako sam se osećao. Suze su mi tekle niz obraze dok sam ispisivao ček, jer sam znao da nije trebalo da se molim takvom molitvom, a Gospod je ipak razumeo. Otarasio sam se luka i od tada nikada više nisam lovio.

To što nam Bog govori uticanjem na naš um verovatno je jedan od načina koji se najčešće pogrešno razume. Mnogi mi kažu: “Nikada ne čujem da mi Bog govori onako kako ti kažeš da govori tebi!”, a ja uvek odgovaram: “I ti čuješ! Samo ne prepoznaješ Božji glas “tih i tanak”, ili si navikao da se oglušuješ o Njegove podsticaje tako da ih na kraju više ne čuješ.”

Jeste li ikada приметили da ljudi koji žive u blizini železničke pruge kao da ne registruju prolazak vozova, dok posetioци bivaju skoro zaglušeni tim zvukom? Isto nam se može dogoditi i sa Bogom. Kad uporno ignorišemo njegove podsticaje, oni se jednostavno stapaju sa bukom u pozadini sve dok ne postanu gotovo neprepoznatljivi.

Imam jednog prijatelja koga ću nazvati Arnold da bih zaštitio njegovu privatnost. Prišao mi je posle jedne propovedi i rekao:

– Džime, kažeš da ti Bog govori, ali ja nikada nisam čuo da mi govori tako kako On govori tebi.

– On i tebi govori i čuo si Ga” – kazao sam.

– Jesam li? – sumnjičavo je upitao.

– Svakako jesi” – ohrabrio sam ga. – Kad si poslednji put bio u prodavnici i kad je tvoj pogled pao na časopise, petparačke i ogovaračke, ili na one sa razgolićenim ženama na naslovnoj stranici, šta ti je Gospod rekao u tom trenutku, naravno u tvom umu?

Prilično sam bio siguran da znam odgovor. Arnold možda nije razvio takav odnos sa Bogom koji podrazumeva “stvarnu” komunikaciju, ali znao sam da on za sebe tvrdi da je hrišćanin. A niko ko je ozbiljan hrišćanin ne može posmatrati bezvredne, trivijalne, uznemirujuće slike bogatih i slavnih, ili pak senzualne slike žena odevenih po poslednjoj modi, a da pri tom ne oseti kako Gospod utiče na njegove misli, pokušavajući da zaštiti njegov um od takvog šunda.

– On je kazao: “Ne gledaj to!” – odgovorio je Arnold.

– I šta si ti učinio?

Tišina.

– Šta si ti učinio? – ponovo sam pitao, ali on nije hteo da mi odgovori.

O, prijatelji moji, nije tačno da ne možemo čuti Božji glas, nego smo sebe istrenirali da na to ne reagujemo. Ja to nazivam selektivnim slušanjem. Upravo zbog toga mislimo da u našem životu nema Njegovog vođstva.

Međutim, nije sve što nam dođe u glavu podsticaj od Gospoda. Postoje tri oblasti odakle te ideje proizilaze. Prvo, na naše misli može delovati Duh Gospodnji. Drugo, naše sopstveno telo, satkano od naših strasti, prohteva i želja, takođe može biti njihov izvor. Najposle, mi živimo u jednom svetu koji je đavo iskušao i naveo na pobunu protiv Boga, a taj isti đavo nije ni danas manje aktivan da nas navede na greh nego što je to bio u prošlosti. Dakle, kako mi možemo isfiltrirati misli koje nam dolaze u um i kako da ih razlikujemo?

Razni podsticaji se mogu podvrgnuti testu Božje Reči. Ipak, dešava se da neki podsticaj u svojoj suštini nije ni ispravan ni pogrešan. Jedan primer u tom smislu: Gospod je zatražio da pređem na drugu stranu drveta koje sam sekao kako bi mi spasao život. Moralno gledano, nije bilo pogrešno seći ni s jedne ni s druge strane, i nije bilo biblijskog principa na osnovu kog sam mogao da proverim taj podsticaj. Ono što sam učinio predstavljalo je početak navikavanja da čujem Božji glas.

Kao u svakom prijateljstvu, što više slušamo Njegov glas, to će on biti prepoznatljiviji. Opšte načelo koje koristim kao test za podsticaje koje dobijam glasi: ako podsticaj od mene traži samoodricanje – ako stavlja potrebe i osećanja drugih ispred svojih sopstvenih – mogu komotno da ga sledim. Takve osobine su suprotne grešnoj prirodi, telu u kojem sam rođen i isto tako ne podsećaju na sotonine karakterne crte.

Potrebno je da razumemo da ljudski um, ma koliko slab i manjkav, ostaje jedino sredstvo preko kojeg Bog može da komunicira s bilo kim od nas. Oni koji teže komunikaciji sa suverenim vladarem svemira trebalo bi da izbegavaju sve što slabi funkcije uma. Izvesno je da upotreba halucinogenih sredstava za postizanje takozvanog višeg stanja bića, mora u nama izazvati sumnju u pogledu navodnih poruka koje pojedinci primaju dok su u takvom stanju. Bog je Bog razuma i poziva nas da koristimo moć razuma kojom nas je obdario, sledećim rečima: “Tada dođite, veli Gospod, pa ćemo se suditi¹¹” (Isaija 1,18).

Neki hrišćani s kojima razgovaram osećaju se neugodno u vezi s tim podsticajima, zato što ovi umnogome liče na poruke koje dobijaju osobe uključene u pokret njuejdž.

Pevač, pisac pesama i kompozitor Džon Denver jednom je to ovako objasnio: “I tako, slušam unutrašnje glasove, jer znam da su oni tu da bi me jednostavno vodili.”

Imam prijatelje koji su pripadnici njuejdža i njihov način života uveliko liči na moj. Oni su bez dugova. Žive u jednoj lepoj kući u divljini. Jedu zdravu hranu. I da, baš kao i ja, čuju u svojim mislima podsticaje koje će po svom izboru poslušati. Međutim, oni odbijaju da vode život u skladu sa Božjom Rečju, ne prave razliku između glasova, niti priznaju da podsticaji mogu eventualno dolaziti od đavola. Duhovi koji im daju poruke zahtevni su do te mere da čak insistiraju na tome koju bi košulju trebalo da

¹¹ U engleskom prevodu stoji: “Zajedno prosuditi.”

obuku. Oni nemaju slobode, već služe bogu svojih misli. To me toliko rastužuje jer su oni tako blizu istine, a ipak tako daleko od nje.

Ma koliko mi čeznuli za Božjim vođstvom u svom životu, postoji opasnost da Bogu pristupamo bez potčinjenog duha voljnog da poslušna ono na šta nam On ukazuje. Ako naša sopstvena volja nije neutralizovana, onda se javlja tendencija da svoje omiljene ideje i ciljeve koristimo kao merilo za prosuđivanje o utiscima i mislima. Kad imamo neku misao koja je u saglasnosti s našim unapred stvorenim idejama, nije nam teško da pretpostavimo da to mora biti poruka od Boga.

Možda je najveća prepreka da se oslobodi i otvori komunikacija sa Bogom nedostatak isključivosti. Bog želi da svakoga dana hoda s nama kao naš stalni pratilac. On hoće da s Njim razgovaramo tokom celoga dana, da se oslanjamo na Njegovu mudrost da nas vodi bez obzira da li smo sami, u poseti prijateljima, ili radimo. Možda i vi delite moju sklonost da Boga ostavim po strani kad imam neki zadatak. To je skoro kao da kažem: "U redu, Isuse, sedi ti ovde. Ja imam nešto da obavim."

I tačno se to dogodilo jednoga dana kada sam na stepenicama začuo odjek sinovljevog glasa. "Oče, majka hoće da opere veš u mašini, ali generator neće da se uključi!"

Tih kratkih trinaest reči bilo je dovoljno da pokrene krizu u mom životu. Sedeo sam za radnim stolom proučavajući Božju Reč kad sam začuo poziv. Verovatno nema boljeg trenutka za pojavu iskušenja nego kad čovek proučava Bibliju. Ili, da li bi moglo da bude da se naše Ja bori za prevlast dok proučavamo Sveto Pismo? Svakako da može! U meni je smesta narastao osećaj ljutnje, jer nisam želeo da me prekidaju. Sem toga, bilo je četrdeset stepeni ISPOD nule i nisam želeo da izađem do garaže kako bih se uhvatio u koštac s tim hladnim komadom gvožđa koji je odbijao da funkcioniše.

Sav sam se umotao i krenuo do generatora, pogledao ga i osetio kako u mom srcu besni rat. "Još nisi spreman da to savladaš",

čuo sam kako mi Gospod govori u mislima. Šta je moja kruta nemačka narav htela da učinim? Jeste li ikada šutnuli hladan komad gvožđa? Telo ne mari ko biva povređen sve dok može da da oduške svojim osećanjima i frustracijama.

Vratio sam se kući, uzeo pero i papir da bih zapisao sledeće: Nezavisnost od Boga – prokletstvo u životu Džima Honbergera.”

Zatim sam pao na kolena i molio se Gospodu sve dok nisam osetio potčinjenost u svom duhu. “Gospode, to je naš problem”, rekao sam. I sjajno sam se osetio što imam Njega da ponese moj teret! “Ja ne znam šta je s tom mašinom, ali Ti znaš i ja ću se osloniti na Tebe da me Ti vodiš.” To je već bilo bolje! Neću taj problem rešavati sam. Sada će Gospod univerzuma biti pokraj mene.

Vrativši se problematičnoj mašini, imao sam podsticaj da proverim svećice, pa sam pregledao karburator. Posle hladnih pet minuta bavljenja oko karburatora, nisam mogao da pronađem nikakav kvar. Još uvek je trajao onaj podsticaj u vezi sa svećicama, te sam proverio vazdušni regulator. Sve je bilo u redu pa sam prešao na električnu mrežu. Onaj podsticaj je još uvek bio prisutan i ja sam na kraju popustio i proverio svećice; ustanovio sam da je jedan šraf popustio, što je izazvalo kratak spoj u sistemu.

Otišao sam Gospodu za pomoć. Čak sam i verbalno potvrdio svoju zavisnost od Njega. A potom sam zanemario Njegovo vođstvo. Kakvog li selektivnog slušanja! Nisam se naučio isključivosti neophodnoj da Njegov glas, Njegov upliv, učinim najuzvišenijim, a da sve ostale glasove – čak i svoj sopstveni “sjajni” intelekt – podredim Njemu.

Pre nekoliko godina, Metju je napravio staromodnu, drvenu ljuljašku za Seli i mene. Bio je to prekrasan dar i mi smo ga koristili svakoga dana tokom “vremena za ljuljanje”, kako smo to nazvali. U podne, Seli i ja ostavljali smo svoj posao da bismo zajedno seli na ljuljašku. To je Selino vreme za posetu i razgovor. Ponekad su naši razgovori duboki i odišu iskrenom zaokupljenošću problemima. U drugim prilikama to može biti jednostavno pričavanje

dnevnih događanja. To je, međutim, planirano vreme koje provodim sa svojom kraljicom, vreme da je slušam, da je stvarno čujem. I to je vreme koje sam naučio uveliko da cenim.

Jedan prijatelj mi je došao u kuću baš kad je trebalo da iskoristim “vreme za ljuljanje” sa Seli. Pozdravili smo ga i on je objasnio razlog svog dolaska.

– Da li mnogo žuriš? – upitao sam.

– Pa treba da se vratim u grad, ali nisam u tako velikoj hitnji – odgovorio je.

– Sjajno – kazao sam mu – zašto ne bi ušao u kuću, popio čašu vode ako želiš i onda uzmi neku knjigu dok budeš čekao par minuta. Imam zakazan sastanak sa svojom ženom.

Posmatrao me je čitav minut a onda ušao u kuću.

Mojoj ženi je bilo potrebno da zna da mi je ona važnija od neočekivanog posetioca. Ovakvo davanje prioriteta je jedan od ključeva za uspostavljanje žive komunikacije sa Bogom kao i sa svojom suprugom. Sotona marljivo radi da prekine komunikaciju u našim brakovima, jer bez nje oni počinju da umiru. Zamislite koliko više sotona želi da prekine komunikaciju između duše i Boga! I on će upotrebiti sva moguća sredstva da to ostvari. On nam odvlači pažnju svim i svačim, od muzike do bilborda, zaglušujući naša osećanja na isti način na koji su komunističke zemlje onemogućavale emitovanje *Glasa Amerike*. Neophodni su usklađeni napori da bismo zadržali vezu sa Bogom usred nasrtaja buke i nepotrebnih informacija u našem modernom društvu.

Posle predavanja održanih u Tenesiju, putovao sam s porodicom ka aerodromu u Nešvilu da bismo odleteli u sledeće mesto gde sam imao zakazano. Kako smo stigli nekoliko minuta ranije, odlučio sam da porodicu i naš prtljag ostavim na ulazu za odlazak aviona i da se onda vratim da predam iznajmljena kola, umesto da se s prtljagom guramo u vozilu rentakara za kratke relacije. Zauzavili smo se u delu za poletanje i uspeali da se parkiramo tačno ispred ulaza. Obično je teško naći mesto za parkiranje u delovima

sa gustim saobraćajem, ali toga dana dobili smo najbolje mesto koje se može zamisliti.

Dok sam pristajao uz ivičnjak, bio sam podstaknut da ponesem ključeve, ali nisam video razlog da to učinim. Uostalom, mogao sam da otključam prtljažnik iznutra zahvaljujući maloj poluzi. Ali Bog nije dizao ruke od mene i ponovo sam, izlazeći iz kola, bio podstaknut da spustim prozor. Ali jutro je bilo hladno i znao sam da će mi pošto istovarim prtljag, prijati topla kola, pa sam ignorisao pomenuti podsticaj. Pošto smo uneli prtljag unutra, vratio sam se da bih predao kola agenciji rentakar i ustanovio da su sva vrata na Ševroletu 1998 zaključana, a jedini ključ nalazio se u bravi za paljenje motora. Odmah sam shvatio zašto me je Gospod podsticao da uzmem ključeve i kazao: “O, Gospode, oprosti!” Moja nezavisnost od Boga uvek se čita kao N-E-V-O-LJ-A.

Tako sam naučio nešto o avionskim kompanijama preko kojih sam putovao – one ne čekaju Džima Honbergera ukoliko kasni. Bio sam u velikoj nevolji zato što je moj avion prema redu letenja trebalo da pođe za manje od jednog sata. Takođe sam bio u nevolji zato što nisam mogao da ostavim kola na takvom mestu više od nekoliko minuta, jer će policija najpre ostaviti opomenu, a onda odvući kola. Otrčao sam unutra da bih Endrjua poveo sa sobom i ostavio kraj kola u slučaju da naiđe policija, a ja sam otrčao do *rent-a-kar* kompanije.

Red ispred šaltera bio je ogroman. Znao sam da će mi avion otići pre nego što stignem do šaltera. Sada kad sam se našao u nevolji, bio sam motivisan da saslušam Božja uputstva. Stoga sam se u sebi pomolio: “Gospode, šta da uradim?”

“Jednostavno idi na šalter i traži direktora. Da, ostalima se to neće dopasti i da, biće ti neprijatno, ali sve će biti u redu.”

Tako sam otišao do šaltera i potražio direktora. Rekao mi je da nema rezervnih ključeva, ali da ga oni mogu nabaviti ako imam serijski broj kola. Ponovo sam otrčao do kola i naleteo na policajca koji je ispisivao opomenu dok je moj sin stajao sa strane. Bilo mu

je veoma neugodno zbog čitave situacije i nije ništa govorio. Objasnio sam svoj problem policajcu koji je srećom imao toliko milosti da mi za nekoliko minuta produži rok za uklanjanje vozila.

Brzo sam naškrabao broj vozila i otrčao nazad u agenciju rentakar dok su minuti proticali i vreme mog odlaska se neumoljivo približavalo. Ali direktor je bio čudesan i ceo proces trajao je svega petnaest minuta, od početka do kraja. Uskoro sam ponovo išao prema kolima s novim ključem.

Kad smo Endrju i ja ponovo ušli u kola, hteo sam da mu kažem: “Zašto si zaključao kola?” I svakako bih i rekao da Gospod nije snažno progovorio mom umu da to prećutim. “Ali Gospode”, bunio sam se, “očigledno je on to uradio. Ja nisam, a on je bio poslednji u kolima. Verovatno je zaključao vrata iz navike.”

“Ćuti, Džime, usput ćeš saznati šta se dogodilo. Ne izgovaraj reči zbog kojih ćeš zažaliti”, odgovorio je Gospod. I tako, samo što sam krenuo putem, sva vrata su se automatski zaključala. Konačno sam shvatio da je taj Ševrolet 1998 imao neku vrstu vremenskog uređaja koji je zaključavao vrata. Vrativši iznajmljena kola, pun zahvalnosti ukrcao sam se na naš let, ne samo što smo stigli na vreme, nego i što me je Gospod sprečio da lažno optužim svoga sina. Ipak, mučila me je neka tuga, jer sam ceo vikend proveo propovedajući drugima da budu osetljivi na ono što nam Duh i Gospod govore, a ja sam ignorisao Njegovo vođstvo i izazvao čitav problem svojim selektivnim slušanjem.

Često ono što Bog traži od nas kao da nema nekog smisla. Bog mi nije rekao da treba da uzmem ključeve zato što će se kola zaključati iznutra, ako to ne učinim. Umesto toga, On se oslanja na naše pouzdanje da On zna šta radi i očekuje da verom u Njegovu ljubav i mudrost poslušamo Njegova uputstva. Ja to nazivam eksperimentalnom religijom iz jednostavnog razloga što sam u svakom od tih iskustava naučio neku pouku i uzrastao u razumevanju Boga, iako nisam bio savršen što se tiče slušanja. Kad vidim nevolju koju sam izazvao time što nisam pazio na Njegova uputstva, to u mom umu

jača prisnost sa Njegovim još uvek tihim glasom i odlučnost da ubuduće brzo poslušam Njegova uputstva. Taj proces koji se sastoji u učenju da slušamo Božji glas predstavlja suštinu eksperimentalne religije. To je saznavanje o tome šta funkcioniše, a šta ne.

Jednoga dana uklanjao sam sneg sa prilaznog puta, dok je moja porodica obavljala razne kućne poslove. Posle izvesnog vremena, Metjua je obuzela misao da sam se zadržao više nego što je bilo potrebno da se očisti sneg sa prilaza. “Možda bi trebalo da uzmem snegomobil i da proverim šta je s njim”, pomislio je. U stvari, Metju je voleo da vozi motorno vozilo za sneg i to tako silno da se uplašio da je taj “podsticaj” da ode i proveri gde mu je otac bio jednostavno izgovor da prestane s poslom i da radi ono u čemu je uživao. Više puta se javio taj utisak i više puta ga je on odagnao iz svojih misli. A onda sam ja ušao u kuću sav smrznut i pokriven snegom. Kamion se pokvario na kraju prilaznog puta i ja sam morao da se vratim preko ogromnih gomila snega.

Metju je tada shvatio da je podsticaj dolazio od Boga. Ali to iskustvo nije bilo beskorisno, zato što je on iz njega izvukao pouku. Kako to znam? Elem, drugom prilikom otišao sam na put sa Seli i Endrjuom. Metju je ostao kod kuće sam i ja sam ga pozvao da proverim šta se dešava.

– Kako je? – pitao sam ga.

– Učim da slušam, tata.

Potom mi je ispričao ovu priču. Morao je da odvede nekog klijenta da pogleda imanje gore preko planinskog prelaza. Dok je odlazio iz kuće, osetio je snažan podsticaj da ponese baterijsku lampu. To je besmisleno, pomislio je. Na kraju krajeva, vratiću se kući pre nego što padne noć. Ali podsticaj se ponovo javio i prepoznajući Božji glas, vratio se u kuću i poneo džepnu lampu.

– Kad si se vratio kući? – upitao sam ga.

– U ponoć.

Ogroman ekser – onakav kakav se koristi za spajanje elemenata brvnare – pronašao je put do jedne od guma njegovog kamiona.

Uzbudila me njegova priča, jer je on već kao tinejdžer učio pouke o oslanjanju na Boga i duhovnoj osetljivosti, što meni nije bilo poznato ni u tridesetoj godini života.

Da li bi nam bilo lakše da slušamo i poslušamo Gospoda, kada bi nam On rekao razlog svog uputstva? Moje lično iskustvo pokazuje da ne bi.

Kad dođe jesen i približe se niske temeprature koje dovode do smrzavanja, jedan posao – koji mi, priznajem, nije baš omiljen – uvek mora da se obavi, a to je ispuštanje vode u gostinskoj brvnari. Sam posao nije toliko odvratn, ali je uzani prostor ispod kućice mračan, vlažan i pun paučine. To je takvo mesto gde očekujete da na vas skoči pauk ili miš, i onda poželite da imate prijatelja koji bi dobrovoljno uradio taj posao umesto vas.

Tog hladnog jesenjeg dana, podigao sam vrata koja su vodila u uzani prostor i sišao da ispustim vodu iz cevi. Pošto mi je bila neophodna veća veština ruku nego da sam u rukavicama, ostavio sam ih na podu kraj sebe. Odmah sam osetio podsticaj da ih stavim u džep zato što bih mogao da ih zaboravim. Doduše, možete pitati svakoga ko me poznaje i reći će vam da imam čudesnu memoriju. Ja ne zaboravljam stvari. Tako sam zanemario pomenuti podsticaj i završio posao.

Dok sam se vraćao kući po hladnoći, posegao sam za rukavicama, a vi znate gde su ostale, zar ne? “O, ne! Zaboravio sam rukavice ispod kućice”, zacvileo sam. Nisam imao drugog izbora nego da se vratim istim putem i uzmem ih. U ovom slučaju, Gospod je uticao na moj um, čak me i opomenuo što bi moglo da se desi, ali to dodatno saznanje ipak nije uticalo na to kako ću reagovati na Njegovo uputstvo. Mislio sam da znam bolje.

Na kraju, mi ćemo biti suočeni sa izborom da li ćemo poslušati ono na šta nas Bog podstiče. Moramo doneti tu odluku zasnovanu na živoj veri kao i na znanju. Kad eksperimentišemo s praktičnom religijom, dozvoljavajući Bogu da sve više vlada u našem životu, onda ćemo zateći sebe kako sve više prepoznamo

Njegov glas i sve mu više verujemo. Baš kao ja, i vi ćete imati situacije kada ćete zanemariti Njegovo vođstvo i stvoriti pravi kaos. Ali Bog nas neće napustiti kad to učinimo, i ako smo voljni, On će nam pomoći da iz grešaka izvučemo dragocene pouke. Prema tome, eksperimentišite sa Bogom, oslanjajte se sve više na Njega, napravite skok u veri i uzdajte se u Njegovo vođstvo.

Ako to činite, ustanovićete da je On ne samo nepogrešivi vođič, već i najbolji prijatelj s kojim možete putovati životnim stazama, i na ovom svetu i u svetu koji će tek doći.

8. poglavlje

NAŠ NAJVEĆI NEPRIJATELJ

“On treba da raste, a ja da se umanjujem”
(Jovan 3,30).

Viljem Marfi bio je zanimljiv, moćan čovek. Sa samo četrdeset godina već je bio na visokom položaju u velikoj internacionalnoj korporaciji. Međutim, u poslednjih nedelju dana razmišljao je o sasvim drugim stvarima, a ne o integraciji i ugovoru. Bio je prisiljen da razmišlja o svojoj smrtnosti. Sve je počelo jedne večeri dosadnim bolom u vilici. Uskoro je usledila mučnina, koja ga je preplavljivala u talasima. Rekao je svojoj ženi da se ne oseća dobro, želeo je da napusti restoran i ode kući. Zatim se onesvestio.

Lekari su ga zatekli sa ubzanim pulsom, ali su uspeli da puls stabilizuju. Svest mu se vratila u šok sobi i naredne sedmice podvrgnut je mnoštvu testova i ispitivanja. Dijagnoza? Snažan srčani udar. Još gore: kataterizacijom srca utvrđena je slična blokada i u drugoj arteriji. Sada je čekao operaciju kojom je trebalo da mu uklone tu blokadu. To će sprečiti novi srčani udar, mislio je, ali će ga, kako se nadao, poštediti ugradnje bajpasa.

Na svu sreću, procedura je tekla normalno i on je prebačen u postoperativnu jedinicu, gde ga je njegova žena već čekala. Kardiolog im se uskoro pridružio sa nekoliko slika “pre i posle” u svojim rukama. Koristeći slike, lekar je objasnio da je 95% začepljenja

krvnih sudova svedeno na manje od 5% preostalih blokada. Koliko god da je to zvučalo dobro, lekar je imao i loše vesti.

Rekao je:

– Vaš holesterol, masnoća u vašoj krvi, još uvek je udvostručen u odnosu na normalne vrednosti. Loše je i to što je nivo dobrih masnoća nizak. Treba da uzimate lek za smanjenje holesterola. Zamolio sam nutricionistu da dođe, jer morate da budete na strogoj dijeti dok se nivo holesterola ne spusti. Za oko šest meseci propisaćemo dijetu, zasnovanu na novim rezultatima. Kad se oporavite, treba da idete na program kardiovaskularne rehabilitacije. Najzad, smatrajte da ste popušili svoju poslednju cigaretu. Uz malo sreće, možemo da sprečimo ponovnu blokadu.

Doktor je odgovorio na nekoliko pitanja bolesnika i izašao iz sobe, dodajući: “Vidimo se sutra.”

Vilijem je sačekao da kardiolog izađe, okrenuo se svojoj ženi i odlučno rekao:

– Ne želim tako da živim!

Narednih nedelju dana, on se, trezne glave, borio sa mišlju o mogućoj smrti. Sada kad je avet smrti ustuknula pred snažnom odbranom moderne medicine, ovaj inteligentan, racionalan čovek još uvek nije bio spreman da preduzme korake potrebne za savladavanje bolesti.

Svako će reći da su uzroci Viljemovog sadašnjeg stanja bili pušenje, pogrešan način ishrane, izuzetno stresan posao, te istorija njegove porodice. Na kraju, valja reći da sa svim tim faktorima rizika nije lako izaći na kraj. U stvari, Viljemov najveći neprijatelj izborio se i pobedio ga. Njegova samovolja nije želela da se žrtvuje, nije bila spremna da ustukne. Želja je bila jača od razuma, apetit jači od intelekta. Kad prerana smrt prekine Vilijemov život, na njegovoj umrljici pišaće “umro prirodnom smrću”. Ali, u stvari, Bilova volja bila je mrtva pre smrti, ubijena tvrdoglavom samovoljom.

Kad sam se preselio u divljinu, bio sam dosta sličan Vilijemu. Moj duhovni život bio je na intenzivnoj nezi, u potrebi za oživljavanjem.

Mislio sam da ću pobeći u planine od gomile neprijatelja – takozvanih faktora rizika. Mislio sam da je svetovni uticaj medija neprijatelj. Smatrao sam da propovednici propovedaju pogrešnu nauku – da su lažni pastiri, ili, kako ih Biblija naziva – neprijatelji. Uobražavao sam da su brige i prezaposlenost moji neprijatelji. Mislio sam da su sve te stvari neprijatelji i da me sprečavaju da živim kao hrišćanin.

I bio sam u pravu. Pomenute stvari jesu neprijatelji, i one sprečavaju razvoj pravog hrišćanina. Stoga one treba da budu što temeljitije potisnute iz našeg života, tako da se njihov uticaj sveđe na najmanju moguću meru.

Na nesreću, bio sam ubeđen da je suprotstavljanje uticajima tih neprijatelja ono od čega treba da se sastoji moj duhovni rat. Sve dok se nisam preselio u divljinu, nisam shvatao da sam, čak i u najidealnijem mogućem okruženju, još uvek isti kakav sam bio u Viskonsinu. Stigao sam, u stvari, do bitke sa samim sobom. Preselio sam se da bih okončao bitku sa svojim gresima, da bih shvatio da su ti gresi samo simptomi mojih realnih problema. To je bila gorka pilula koju sam morao da progutam, shvatajući da je pravi problem, pravi neprijatelj, pravi rizični faktor sa kojim se suočavam – moje Ja!

Ja sam, dakle, pravi problem! Moji lični gresi bili su samo neizbežni plodovi mog “Ja” koje kontroliše moj život. To je ispit na kome mnogi, koji se inače iskreno trude i žele da žive hrišćanski, padaju. Bog mora da ima celo moje srce, da svi moji izbori budu potčinjeni Njemu. On nije zainteresovan da ima samo neke od mojih izbora ili čak sve izbore, već On želi sve. Ključ za duhovni život je kad predamo svu kontrolu Isusu Hristu. “Niko ne može dva gospodara služiti”, rekao je Isus. Zašto? “Jer, ili će jednoga mrzeti a drugoga ljubiti, ili će jednome biti odan, a drugoga prezirati”.

Kad sam oženio Seli, odustao sam od svih prethodnih devojaka. Sve svoje naklonosti preneo sam na nju. Odrekao sam se svih svojih prethodnih interesa. Sahranio sam svoj stari život samca.

Ako bih sada pokušao da održavam brak sa Seli dok u isto vreme imam vezu i sa nekom prethodnom devojkom, šta bi se desilo s mojim odnosom sa Seli? Znaate, zar ne? Mi ne bismo, u tom slučaju, baš dugo ostali venčani, zar ne? Pretpostavimo da se izvinim zbog svog ponašanja i kažem: "Ali, ja sam još uvek oženjen njom. Ona je moja žena. Ja sam joj odan." To bi bilo prilično smešno.

Ipak, upravo to se dešava kod mnogih hrišćana. Oni se trude da zadrže svoje prethodne ljubavi, dok grle Hrista. U isto vreme, oni ogorčeno osuđuju svakog ko bi njihovu posvećenost Hristu ocenio kao odnos bez ljubavi i sa osuđivačkim duhom. Najposle, oni su dobri ljudi. Oni čine dobre stvari. Oni su nanovo rođeni, ili bar tako tvrde.

Primer mladog bogataša s razlogom se nalazi u Bibliji. On je bio dobar čovek i vođa. Danas će ga mnogi smatrati novorođenim. Međutim, on je želeo da bude venčan s Hristom, dok je u isto vreme imao vezu sa svojim "Ja". On nije želeo da napusti svoju prethodnu devojku radi Hrista. Mnogi propuštaju životnu pouku ove priče. Nije veliko bogatstvo bilo prepreka ovom mladiću ka Hristu, već je prava prepreka bilo to što je on više voleo da lično upravlja svojim životom, bogatstvom i samim sobom.

Sedam puta u Bibliji Hristos kaže da Njegov krst treba da bude naš. Uslovi koje Hristos nudi svojim sledbenicima veoma su jasni. "Ko hoće da ide za mnom neka se odreče sebe i svaki dan uzima krst svoj pa nek ide za mnom" (Luka 9,23). Umiranje sebi, nedovoljno su razumeli i crkva i hrišćani kao pojedinci.

To nije jednokratna smrt, već svakodnevno umiranje svojoj volji i svom putu. Ova smrt nastupa kad ja svojevoljno dozvolim da put bude zamenjen Nečijom (Božjom) voljom i putem, bez obzira na to što ta zamena razapinje moje želje i strasti. Mi smo istinski Božji tek kad dobrovoljno izaberemo da odustanemo od prava da upravljamo sobom.

To je bilo Hristovo iskustvo kad se molio: "Ne moja, nego tvoja volja neka bude." Da, od prvog dana kad je započeo svoju slavnu

potragu za mojim životom, Božji cilj bio je da Džim stekne ovo iskustvo. U tradicionalnom zapadnjačkom udvaranju, žena nije osvojena od strane muškarca sve dok ne ponese njegovo ime. U preuzimanju njegovog imena, ona zavetom objavljuje da je spremna da preda ne samo svoje finansije, svoje životne ciljeve, pa čak i svoju privatnost, već pre svega najdublju intimu svog bića. Ona predaje celu sebe onom koga voli.

Samo mali broj onih koji sebe nazivaju hrišćanima istinski čeznu za tako dubokom intimnošću i predanjem Bogu. Još manje njih to i ostvari. Zašto? Zato što je to proces, a moderna crkva je potpuno izgubila ovu činjenicu iz vida.

Kad počnete da se viđate s nekim, ne počnete od oltara. Umešto toga, vi počinjete da pridobijate njegovu naklonost. Bog radi to isto sa nama. Postepeno, osećanja se razvijaju prema nekoj osobi. U početku, ona ima malo mesta u vašem srcu; tada ste spremni da date tek deo sebe. Zatim vam ta posebna osoba postaje sve važnija i vaša spremnost da sebe dajete njoj raste, i nastavlja da raste dok se ne spojite u jedno telo nakon braka.

Naš odnos sa Bogom je isti. To je postepen proces koji nas vodi do braka koji označava spajanje dvoje u jedno.

Svetovan pogled na hrišćanstvo, koji je danas popularan, veoma remeti taj proces, jer onog momenta kad neko izrazi svoje interesovanje za Hrista, on se odmah smatra hrišćaninom. Biblija često govori o 'crkvi' udatoj za Hrista. U tom svetlu, upotrebimo udvaranje da bismo bolje razumeli proces postajanja pravim hrišćaninom.

U životu, pre braka imamo status samca. Zvaćemo to prvom etapom. Obično imamo i drugačiji status, ukoliko postoji neka osoba koja nas privlači. U hrišćanstvu, ova samačka faza bio bi život bez Boga. Čovek upravlja svojim životom i ne konsultuje Boga. Spremnost da se razmotri mogućnost da Hristos dobije ulogu u nečijem životu, razlikuje se od čoveka do čoveka.

Zatim, u drugoj etapi, neko se pojavi i ispolji interesovanje za nas. Nešto što ta osoba kaže ili uradi, probudi naše zanimanje za

nju i mi smo spremni da je pustimo u naš život, iako u početku ne širokih ruku. Tako je i sa Bogom. On nam pokazuje svoju ljubav i brigu. Njegovo interesovanje rađa želju u nama da Mu dopustimo da zauzme mali deo našeg života. Mnogi misle da su u toj etapi već postali hrišćani, ali to je tek početak.

Interesovanje pokazano u drugoj etapi rađa naklonost koja prerasta u udvaranje – treću etapu. U toj etapi rađa se želja da se ujedine dva života. Obično se objavi veridba. Ipak, pojedinac je još uvek samac. On još uvek može da se predomisli. Ništa nije zapisano na kamenu, da tako kažem.

Za osobu koja razmišlja o Hristu, iskustvo je slično. Bog nastavlja da nas privlači sebi. Čovek uči lekcije zavisnosti od Boga i poverenja u Njega. On počinje da uči kako da preda svoju volju Bogu. Postoji želja da se od Boga načini životni partner. Ipak, “Ja” još uvek ima kontrolu, a brak, potpuno predanje, još nije došao na red.

Četvrti i poslednji korak je venčanje. Kada su obe osobe spremne da se odreknu svih drugih i stave potrebe onog drugog iznad svojih, venčanje dolazi na red. Oni sjedinjuju svoje volje da bi postali jedno telo. To je svakodnevno predanje drugoj osobi.

Kada čovek, koga je Bog tražio i osvojio, svojevoljno izabere da se potpuno preda Bogu, u tom trenutku on ili ona postaje hrišćanin, i u suštini je “venčan”. U tom braku “Ja” mora da umre, i ne može biti ničega što bi u srcu stajalo iznad Boga. Preuzimanje Hristovog imena ima puno značenje samo nakon potpunog predanja.

Održati i produbiti ovo predanje izazov je za novog hrišćanina; ipak, sloboda izbora i dalje važi. Čovek u braku i dalje može da izabere da bude neveran. Razlika koja znači promenu uma i koja odvaja treću od četvrtre etape jeste to što u trećoj etapi još uvek nije došlo do predanja. Bog nikad ne ukida hrišćaninovo pravo da se predomisli. On nas nikad ne prisiljava da imamo zajednicu sa Njim. Umesto toga, On nas stalno poziva svojom ljubavlju.

– Džime, da li ti zaista govoriš da neko nije hrišćanin dok ne stigne do četvrte etape, mogli biste me upitati.

Moj odgovor je: Da, niko nije hrišćanin na osnovu profesije ili saznanja. Mi smo hrišćani kada postanemo zavisni od Boga.

– Ali, Džime, reći ćete, ceo hrišćanski svet ima drugačije standarde. Mislim, svi mi razumemo šta nam govoriš u teoriji, ali moraš da prihvatiš ljude onakvim kakvi jesu. Možda je to veoma dobro na intelektualnom nivou, ali da li je zaista praktično?

Vrlo je praktično. Provedite sa mnom jedan tipičan dan i videćete da li je ovo iskustvo ono za čim ste žudeli celog svog života.

Moj dan počinje u 21:00 prethodne večeri, jer ako nisam u krevetu do 21:00, neću ustati dovoljno rano da provedem vreme koje mi je potrebno s Bogom. Ovo vreme mi je značajno. Stalo mi je do toga jer sam shvatio da je i Bogu stalo do mene! To je predivno vreme ispunjeno Njegovom milošću za taj dan. Ja provedem dva i po sata svakog jutra u molitvi i tihom razmišljanju o Njegovoj Reči, moleći svog nebeskog Oca da me pripremi za borbe koje stoje preda mnom, a o kojima ništa ne znam. Ne samo da On zna šta me očekuje, već je isplanirao i moje izbavljenje. Božja spremnost da me izbavi predstavlja stalno otkrivenje mojim jadnim otupelim čulima o tome koliko me On voli.

U tom periodu ne bavim se informacijama ili doktrinama. Prilazim Božjoj Reči kao grešnik kome je očajnički potrebno spasenje. Dolazim da uhvatim pogled Onoga koji je daleko svetiji i moćniji od mene. Kad neko pogleda veličanstvene planine Grand kanjona, normalna reakcija je strahopoštovanje i začuđenost. Sve dok droge ili alkohol ne otupe naša čula, mi osećamo slabašnost i beznačajnost čoveka. To je slika koju želim da dobijem od Boga svakog jutra, slika koja mi pomaže da shvatim kako sam slab i nemoćan. Ako kroz zajednicu sa Bogom uspem da iz tog vremena provedenog s Njim izađem sa osećanjem svojih ličnih potreba, biću spreman da Ga vodim sa sobom tokom celog dana, jer znam da bez Njega ne mogu ništa da uradim.

O, prijatelju, ovi rani jutarnji sati su mnogo više od pukog izgovaranja molitve ili čitanja Biblije. To je vreme da se napravi životna veza sa Bogom. Da li ste ikada pokušali da upotrebite toster koji nije uključen? Svima nam se to desilo. Da li ste ga bacili zato što u tom momentu nije radio? Naravno da niste! Uključili ste ga u struju. Dali ste mu životnu vezu sa izvorom snage. To je ono što nam je potrebno u našem posvećenju. Da se priključimo!

Mnogo onih koji su isprobali vreme jutarnjeg posvećenja osećali su se kao isključen toster. Oni izgovore svoje molitve, možda i pročitaju nešto iz Biblije ili neke duhovne literature, ali nikad ne nađu životnu vezu sa Izvorom snage. Zadržite se u Božjem prisustvu. Tražite Ga kao što davljenik traži pomoć. Ne žudite za saznanjem o religiji ili Bibliji, već radije, tražite saznanje o Bogu lično; jer On kaže: “Tražićete me i naći ćete me, ako me tražite svim srcem svojim”.

Čim smo izašli iz tog tihog perioda zajednice s Bogom, ukazuje se mnoštvo prilika da naše “Ja” poraste. Jednog jutra nakon doručka, požurio sam da završim svoje kućne poslove, jer je trebalo da dođe prijatelj i poveze me. Podelili smo kućne poslove na takav način da moja žena nije morala da nosi ceo teret poslovanja po kući. Dečaci su nameštali krevete i pomagali u kuvanju i čišćenju.

Kako sam prošao pored sinovljeve sobe, primetio sam da još nije namestio krevet i učinilo mi se da ja to treba da uradim za njega. Bio sam u žurbi i pokušavao da odbacim taj utisak. Na kraju krajeva, to je bio njegov posao i želeo sam da bude odgovoran. Međutim, utisak mi se ponovo javio uz podsećanje da sam obećao Bogu da ću uraditi sve što mi tog dana kaže. Tako sam ipak otišao i namestio njegov krevet, a zatim nastavio da završavam svoje kućne poslove.

Među mojim dužnostima tog jutra bila je i obaveza da nasečem drva. Pošto živimo u divljini, mi kuvamo i grejemo se na drva. Volim da sečem drva i ne nalazim da je to teret. Međutim,

zbog prirode tog posla, lako je dopustiti mislima da odlutaju. Setio sam se prijatelja koji se nije slagao sa mnom. Setio sam se njegovih grešaka i nastojao da opravdam sebe. Onaj isti prisni glas s kojim sam bio u zajednici tog jutra, uputio je novi poziv mom srcu:

– Džime, ti treba da se moliš za svog brata, a ne da se prepustiš samoopravdavanju.

– Pa, Gospode, za šta da se molim?

Vidite, “Ja” se uzdiglo skoro neprimetno i sad sam bio neodlučan, nesiguran u to jesam li spreman.

– Džime, želim da se moliš da možeš da uradiš nešto za svog prijatelja koji se ne slaže s tobom. Želim da se moliš za to da uradiš nešto što će te koštati vremena, tvojih talenata ili tvog novca.

Nakon borbe, upravo tamo gde sam sekao drva, izabrao sam da se predam. Svoje “Ja” predao sam smrti i krenuo da se molim. I, zamislite, u roku od nekoliko sedmica, Bog je odgovorio na tu molitvu i dao mi priliku da uradim nešto za tog čoveka, nešto što me je koštalo vremena i talenata.

Tamo gde se borbe dobijaju ili gube, tamo su i misli, dragi moji prijatelji. Ja sam imao da se suočim s nekoliko borbi u svojim mislima toga dana.

Kad sam završio svoje obaveze, primetio sam svog prijatelja kako se upravo zaustavio ispred kuće i ja sam ga s vrata pozdravio. Ušao je u sobu za pranje veša gde je visila moja jakna, i šta mislite da sam video? Tu je bila hrpa veša koju je moja žena oprala. Samo ga je trebalo okačiti.

– Džime, želim da ti okačiš taj veš umesto svoje žene.

– Ali to nije na listi mojih dužnosti, Gospode, osim toga i moj prijatelj me čeka. Zatim, to su stvari moje žene.

– Džime, želim da okačiš taj veš na konopac umesto svoje žene... Džime, to su takođe i tvoje stvari.

Upravo tada došlo je do borbe u mojim mislima. Da li da poslušam? Ako uradim tako, šta će moj prijatelj misliti o meni, posebno

što je morao da me sačeka dok to uradim? Konflikt je brzo nastao. Potrebno je više vremena da se to opiše. Radujem se što mogu da kažem da sam izabrao da predam svoje misli i mudrost sveznajućem Bogu. Pozvao sam prijatelja unutra i ponudio ga čašom vode. “Biću tu za minut” rekao sam dok sam se kretao ka vratima sa korpom za veš.

Kod konopca za veš došlo je do nove borbe. Želeo sam da to obavim na brzinu. Da li sam bio spreman da uradim dobar posao i ispravim sve nabore kao što to moja žena radi? Biblijski princip je da ono što činiš, činiš svom snagom. Moje telo želelo je da ustane i kontroliše me. Bilo bi lako da se opravdam i kažem: “Ona treba da bude zahvalna što ja to uopšte radim.” Gospod je bio sa mnom u tom naizgled beznačajnom poslu, hrabreći me da se potčinim i poslušam. Duboko u sebi, znao sam, na osnovu gorkih ličnih iskustava, da je to bio jedini put ka istinskoj sreći.

Dok sam pažljivo kaćio svaki odevni predmet, postao sam svestan očiju koje su se mrštile iza mojih leđa. Moj letimičan pogled potvrdio je ono u šta sam sumnjao. Moj prijatelj je stajao kraj prozora, sa čašom vode, zureći u mene s nevericom. Bilo je potrebno samo još par minuta pa da budem spreman da uđem u njegova kola i da krenemo.

– Džime, zašto si TI kaćio veš tvoje žene – pitao me je.

– Prvo, odgovorio sam, to nije veš moje žene već naš zajednički veš. Drugo, Bog mi je rekao da to uradim. Smešno, ali isti taj razgovor sam imao sa Bogom.

– Kako to misliš da ti je Bog rekao da to uradiš? – pitao je.

– Mislim, Bog mi je govorio u mojim mislima i rekao mi da okaćim veš – odgovorio sam mu.

Moja borba otvorila je temu za razgovor, koja se nastavila celog jutra. Nameravao sam da poslušam Božja usmerenja, i da objasnim duhovne stvari mom prijatelju, što sam i učinio. Kasno tog jutra, do vremena povratka kući, moj prijatelj je odlučio da pokuša istu vrstu razgovora sa Bogom. Vidite, Bog zna šta je

potrebno svakoj osobi. Problem je naterati Džima da saraduje s Njim.

Pozdravljajući svog prijatelja, ušao sam u kuću misleći da ću moći da provedem neko vreme u proučavanju Biblije i u molitvi. Međutim, čim sam ušao, osetio sam da moju ženu nešto muči. Pripremala je dečake za školu. To je bio njen dan za kuvanje ručka, a sav onaj veš koji sam okačio već je bio suv i spreman za peglanje.

– Pomozi svojoj ženi, Džime, rekao mi je poznati glas.

– Ali, Gospode, planirao sam da proučavam.

Zar ljudsko “Ja” može da zloupotrebi čak i proučavanje Biblije? Svakako da može, posebno kad se nešto ispreči našim planovima. Svaki put kad treba da odlučim da umrem svome “Ja”, sve sam bliže kući. Za mene, peglanje je gore od smrti. Ne volim da peglam, baš nimalo. Ja, ipak, peglam, ali to radim iz ubeđenja.

Počevši s peglanjem veša, ispegla sam nekoliko košulja. Zatim su na red došle ženine bluze. Sa jednom sam imao dosta muke. Ona uopšte nije bila jednostavna za peglanje, jer je imala dosta nabora sa prednje strane. Oni su uvek teški za peglanje, a kamoli kad ih ja peglam, trudeći se da to uradim savršeno, onako kako bi to Seli uradila; zato sam zatražio pomoć od Boga. Kad sam završio bluzu, Seli je ostavila pripremu jela da bi došla i pogledala kako sam uradio svoj posao. Bila je zadovoljna! Nisam mogao da verujem! Hvala Bogu! Osećao sam ponos, i prvi put sam radosno peglao odeću.

Bio sam skoro gotov kad nas je Seli pozvala da jedemo. Napravila je moja omiljena jela: grašak, kukuruz, pirinač i domaći keks. Nisam ni slutio da će sledeća borba s mojim “Ja” uslediti vrlo brzo. Tek što smo seli da jedemo, primetio sam na stolu malu konzervu sa domaćim paradajzom. Možda vam to izgleda neobično, ali JA VOLIM konzervu sa domaćim paradajzom. Volim da ga stavim preko hrane kao što je pirinač ili čak kukuruz, ali tu je bio problem koji sam odmah shvatio. Naime, bila je to količina samo za jednu osobu, a do mene je sedeo moj najstariji sin, koji sadržaj te konzerve voli kao i ja, ako ne i više.

Pognuo sam svoju glavu u molitvi, ali dok sam se molio, moje telo je vrištalo: “Zgrabi je brzo! Pre nego što to Metju uradi. Zasluzio si je. Najposle, platio si je.” Da li ste ikada čuli svoje telo kako vam se obraća na taj način?

Nema potrebe da vam kažem šta mi je Gospod rekao da uradim, zar ne. I ponovo sam se suočio sa izborom. Sedeo sam tamo i gledao Metjua kako jede taj paradajz i, znate šta, preživeo sam. Nije li to zadivljujuće? Da ste čuli glas mog tela i žudnju mog apetita, pomislili biste da moj život zavisi od tog paradajza.

Posle jela, moji sinovi otišli su da peru sudove. Seli je krenula da pegla preostali veš, a ja sam konačno imao nešto slobodnog vremena, sedeći u fotelji sa svojom Biblijom. Čuo sam u međuvremenu da je pao neki plastični predmet. Bio je to poklopac za štirak u spreju koji je ispao Seli.

– Podigni taj poklopac i daj svojoj ženi, Džime – prošaputao mi je poznati glas mog Saputnika.

U prvom trenutku spopala me želja da se usprotivim i odgovorim: “Pa to je kraj njenih nogu. Samo treba da se sagne i podigne ga. Samo što sam se udobno namestio u fotelji. Zašto bih ja morao da podignem taj poklopac?”

Na svu sreću, Gospod se ne upušta u takve rasprave sa nama. On jednostavno naznači put dužnosti, a od nas zavisi da li ćemo ga slediti bez izgovora ili žalbe.

Odložio sam Bibliju, otišao do supruge, podigao poklopac, stavio ga na dasku za peglanje i vratio se u svoju fotelju. Dok sam sedao, primetio sam Selin pogled pun ljubavi. Taj pogled mi je rekao sve. Znao sam da ona razume samoodricanje koje je bilo potrebno da ustanem iz te fotelje. Moj napor se očigledno isplatio, pribavio mi je njene simpatije, a moja jednostavna ljubaznost produbila je njenu ljubav prema meni.

Pred kraj večeri, prišao mi je sin. Mogao sam da vidim da ga je nešto duboko potreslo, ali nisam znao šta. On je posle oklevanja najzad progovorio:

– Video sam da si mi namestio krevet ovog jutra, počeo je. Ce-
log dana sam čekao da mi to naplatiš ali ti to nisi učinio. Da li mo-
žemo da popričamo o hrišćanskom putu, onom kojim ti ideš?

Sada ste upoznali mog najgoreg neprijatelja – MENE! Svako
od nas ima neprijatelja protiv koga se bori. Šta ćete odlučiti kad
ste taj neprijatelj upravo vi? Lako je smejati se stvarima koje ura-
dimo sebi samima, ali u krajnjoj analizi to uopšte nije smešno.
Dopuštajući svom “Ja” da ostane i vlada našim životom, mi ubi-
jamo sebe isto kao što neko počinu samoubistvo.

Proveo sam veći deo svog života u potrazi za SVOJIM putem
i u nastojanju da usrećim SEBE. Da vam kažem nešto, to je bio
bedan život! Kad izaberemo da se ne predamo, da ne dozvolimo
toj staroj prirodi da umre, tada ceo konflikt i nezadovoljstvo ži-
votom ustane protiv nas, i ne samo da uništava naše uživanje već
uništava i radost svima oko nas.

U nama leži sposobnost da izaberemo kakav život želimo. Slo-
boda da biramo, sposobnost da vežbamo svoju volju, to je najveći
poklon koji je Bog dao ljudskom rodu. Ako pravilno koristimo
ljudsku moć izbora, koja nas povezuje sa Bogom Univerzuma,
tada ćemo kroz Njegovu moć i usmerenja postati blagoslov sve-
tu. Ako se koristi nepravilno, ta ista moć izbora vodiće čoveka u
aktivnosti koje ceo svet čine jezivim. Pogledajte nazad u istoriju,
analizirajte diktatore, one čija su imena postala sinonimi zla i
shvatićete da je, u svakom slučaju, sve to počelo malim, naizgled
beznačajnim izborom pri traganju za sopstvenim putem.

Prema rečima Džejmisa Rasela Lavela:

Jednom svakom čoveku i naciji
Dolazi trenutak odluke,
U neslozi istine i laži,
Za dobro ili zlo;...
A izbor je zauvek
između te tame i te svetlosti.

9. poglavlje

DA LI ZAISTA VERUJEŠ?

“Verujem! Pomozi mi ti u mojemu neverju.”
(Marko 9,24).

Jedan od blagoslova života u divljini je voda izuzetnog kvaliteta. Smatrao sam da mogu da nam olakšam život ako instaliram sistem dobijanja vode prirodnim padom. Taj sistem ne može da funkcioniše na svakom imanju, ali ako je visinska razlika dovoljna, nema ničeg boljeg. Za to nije potrebna električna struja, i nema delova koji mogu da se pokvare.

Naše imanje je jedno od srećnijih, jer imamo potok na pet metara iznad nivoa imanja, oko pet stotina metara od naše kuće. Da bismo dobijali vodu slobodnim padom, treba samo da nabavimo ašov, napravimo duboki rov ispod linije zamrzavanja i postavimo petsto metara duge cevi. Na nesreću, kada smo stavljali cevi debljine pet centimetara, shvatio sam da treba da odem do grada i nabavim još neke dodatne delove. Ako bih krenuo u grad rano ujutru, uspeo bih da kupim te delove, vratim se i namestim ih pre nego što se oko 9 sati pre podne pojavi radnik sa ašovom da bi zatrpao rov.

Budeći se u svoje normalno vreme, oko 4:30, osetio sam pritisak zbog trosatnog puta do grada i nazad, i pomislio da možda samo protrčim kroz svoje rezervisano vreme za Gospoda, da bih stigao u grad.

– Ti razumeš, Gospode, ja uglavnom provodim vreme s Tobom, ali ovog jutra imam neke obaveze.

Zahvalan sam što mi je Bog dao sledeći savet:

– Džime, treba da provedeš vreme sa mnom i budeš siguran da je to životna, a ne samo usputna veza. Ostani sa mnom dok se tvoje telo ne potčini.

Predajući svoj plan Gospodu, ostao sam i proveo svoje lično vreme s Njim. Otišao sam od kuće razmišljajući o glavnoj misli mog jutarnjeg bogoslužjenja koja je zapisana u Jovanu 15:5: “Ja sam čokot a vi ste loze.” Dok sam se vozio prema gradu, pustinjским Nort Fork putem, razmišljao sam o bliskoj i životnoj vezi koju loze imaju sa čokotom. Iznenada, veliki mužjak jelena iskočio je iz jarka tačno ispred mene. Nije bilo vremena ni da pritisnem kočnice pre nego što sam ga udario bočnom stranom pri brzini od 80 kilometara na sat. Bio je to neugodan tup udarac praćen zvucima lomljenja stakla i plastike. Hauba se zgužvala, a prednja rešetka otpala. Para je izlazila iz hladnjaka. Ventilator je kloparao i pridružio se šištanju hladnjaka, a hladnjak se pomerio do motora. Ostavljajući iza sebe trag od izlomljenih delova, stigao sam do proširenja puta i tu se parkirao.

Poslednja stvar koju bih radio u takvom trenutku je da ostanem na “Čokotu”. Ipak, dok sam sedeo tamo držeći volan, mogao sam da čujem taj tihi mirni glas koji nikad ne odustaje od pokušaja da privuče našu pažnju.

– Džime, potreban sam ti sada. Da li veruješ da sam još uvek sa tobom i da mogu da rešim ovaj tvoj problem?

– Gospode, ne osećam se tako. Mislim da moji planovi da nabavim delove izgleda propadaju. Radnik treba da dođe, a ja neću biti tamo da ga dočekam. Moj kamion je uništen. Ventilator klopara. Para i dalje izlazi. Ne samo da se neću vratiti do 9 sati, nego ću biti srećan ako uopšte do uveče dođem kući. Ne, Gospode, ne izgleda kao da si sa mnom sada.

Želeo sam da izađem i ispitam oštećenja, ali, kao i obično, Bog je imao drugačije planove za mene:

– Džime, da li se sećaš onog doručka koji je tvoja žena spakovala za tebe?

– Mora biti da se šališ! Moj kamion je slupan, a ti želiš da sedim i jedem!

– Džime, ako ne jedeš sada, kasnije nećeš imati vremena. Nivo šećera u tvojoj krvi će pasti. Bićeš slab i iznerviran. Treba da nađeš sendvič i jedeš polako i mirno.

– Da jedem polako?! Zašto Gospode? Ja to ne uspevam ni kod kuće, a kamoli ovde kraj slupanog kamiona!

– Samo mi veruj, Džime.

– Ali, Gospode.

– Žvaći polako, Džime.

I tako sam seo i jeo polako, ili sam se bar trudio da tako činim. Pri kraju dvadesetog minuta, pojeo sam svoj sendvič. Pitao sam se da li će se pojaviti anđeo, ali nije.

– Džime, sećaš se da ti je žena spakovala i jabuku?

– Gospode – uzviknuo sam – zar i jabuku?

I tako sam sedeo tamo, polako jedući jabuku. Kad sam završio, video sam kamion američke šumske službe kako se približava putem iz drugog smera. Kad se kamion zaustavio kraj mene na proširenju, utvrdio sam da poznajem vozača.

– Pa, rekao je dok se približavao mom prozoru, ti si baš nadrljao.

– Da znaš da jesam – složio sam se.

– Slušaj – rekao je – imam dispečerski radio telefon ovde u kamionu. Da li želiš da pozovem šleper po tebe?

– Da, molim te.

Nakon što je obavio razgovor, otišao je svojim putem, a ja sam ostao zamišljen nad činjenicom da je neko došao tim pustim putem i da je imao radio telefon u kamionu. To je bilo dosta pre pojave mobilnih telefona, a i radio telefoni bili su retki.

Odlučio sam da izađem iz kamiona i pokupim sve razbijeno staklo i deliće koji su se prosuli po putu. Kad sam podigao i poslednji deo, došao je šleper iz grada i prikačio moj kamion.

– Gde želiš da ga odvezem – pitao je vozač.

Setio sam se da sam prodao jedno imanje nekom finom čoveku koji je bio vlasnik prodavnice autolimarije, tako da sam rekao vozaču da me odveze tamo. Dok sam se tako vozio u šleperu, shvatio sam da ću morati da iznajmim neka kola i ponovo sam bio u iskušenju da brinem oko detalja. Neobično je za jednog bivšeg agenta osiguranja, da nema osiguranje za iznajmljivanje i osetio sam kako raste bes u mom srcu. To će me koštati dosta novca!

– Šta se desilo, Džime? – pitao je vlasnik prodavnice autolimarije koji me je prepoznao čim sam ušao.

– Udario sam jelena – odgovorio sam.

– Pa, moram da kažem da si ga dobro udario – rekao je – dok je sagledavao štetu iskusnim okom. Pitao me je:

– Kako ćeš se snaći u međuvremenu?

– Ne znam, rekao sam.

– Ja znam – odgovorio je. – Agent jedne rentakar firme je pre neki dan bio ovde i ostavio gomilu besplatnih kupona za iznajmljivanje. Daću ih tebi!

“*Hvala Ti, Gospode*”, bilo je sve što sam mogao da kažem u sebi. Upravo tad je vozač šlepera došao do kancelarije i ponudio mi vožnju do te rentakar agencije, što sam radosno prihvatio. Tako sam nabavio auto i delove, i čak stigao kući na vreme da se posao završi.

Svako ko tvrdi da veruje u Gospoda mora sebi da postavi pitanje – *Da li zaista verujem?* Da li sam ja zaista verovao da sam loza na Čokotu tog jutra? Loza se ne brine da li će se čokot postarati za njene potrebe. Ona se jednostavno koncentriše na sopstveni rast. Nijedna od mojih briga tog jutra nije postigla ništa. Gospod se pobrinuo oko svih detalja, i to bez moje pomoći.

Hristos je govorio svojim savremenicima o nepotrebnim brigama sledećim rečima: “Ne uznemiravajte se dakle i ne recite: Šta ćemo jesti? Šta ćemo piti? Čime ćemo se odenuti? Jer sve

to neznabošci traže. Otac vaš nebeski zna da vam sve to treba. Starajte se najpre za carstvo Božje i za pravdu Njegovu, a ono će vam se sve dodati.” (Matej 6,31-33, engl. prev).

Da li zaista verujemo? – pitam se.

Kao što sam vam ranije rekao, ima puno medveda u našoj oblasti. Odbacio sam ideju da se nekako zaštitim od njih. Uместo toga, odlučio sam da se oslonim na Gospoda da me brani i upozori na dolazeću opasnost. Mnogi ljudi smatraju ovakav stav zavisnosti od Boga drskošću, a čak sam i ja znao da će u nekom momentu ovaj moj plan biti na ispitu. Tada i samo tada imaću priliku da potvrdim da li ja zaista verujem u Boga.

Prilika se pojavila, ali ne baš na način i u vreme kako sam očekivao. Želeo bih da sam mogao da kažem Gospodu: “Sutra ujutru u 11 sati, biću spreman da proveriš moje strpljenje.” Ali to ne funkcioniše na taj način. Mi uvek moramo da budemo spremni da damo odgovor za veru koja je u nama.

Jednog dana video sam gavranove kako se okupljaju kod šume. To obično znači da je neka životinja uginula. Moji dečaci plašili su se da nije jelen koga smo hranili iz ruke možda uginuo, pa su me pitali da li mogu da odu tamo da to provere. Ne samo da sam pristao, već sam i sam krenuo sa njima. Inače, dečaci ne vole uvek da idu sa svojim ocem, tako da sam ih pustio da idu ispred mene prema gavranovima koji su kreštalili. Krenuli smo dvema različitim stazama – dečaci jednom, a ja drugom.

Ni slutio nisam da bi kraj leša mogao biti i grizli. Ali, grizli je bio tamo. Na svu sreću, moja dva dečaka bila su mlada i uzbuđena. Napravili su dovoljno buke da ih medved čuje kako se približavaju, pa je odlučio da užurbano ode odatle, i to baš putem kojim sam ja dolazio. Medved i ja smo se našli oči u oči. Medved se uzdigao na zadnje noge, režeći i frkćući.

Oduvek sam verovao da će jednog dana doći do ovoga. Pitao sam se kako bih reagovao u tom momentu. Da li bih mu okrenuo leđa i potrčao, ili bih pao i sklupčao se i pokrio svoju glavu, kao

što savetuju stručnjaci za napade medveda. Možda da pokušam da se popnem na drvo ili da padnem na kolena u očaju. Nijedna od tih misli nije mi padala na pamet.

Dok sam tako stajao oči u oči sa najstrašnijom zveri divljine, osetio sam ne strah već Nekog jačeg koji stoji pored mene. Kao da to radim svaki dan, dohvatio sam i slomio grančicu sa drveta ispred sebe i rekao:

– Gospode, on je tvoj!

Prijatelji mi ne veruju da se moj puls nije ubrzao, ali to je istina. Nije bilo panične navale adrenalina ili znoja na mojim obrvama, samo tiho uverenje da sam u rukama mog stalnog Prijatelja i Saputnika. Znao sam da je Vladar univerzuma moj Zaštitnik.

Jedno od meni najdražih obećanja u Bibliji glasi: “Neću te ostaviti i neću te napustiti” – tako da **smemo** govoriti: “Gospod je **pomoć moja, ničega se neću bojati.**”

Još uvek zureći u medveda – koji kao da se pojavio ni od kud – brinuo sam da me moji dečaci ne potraže i dođu ovamo. Želeo sam da viknem i da ih upozorim da ostanu tamo gde su. Međutim, ako bih viknuo to bi moglo da bude pogubno. Vikati pred crnim medvedom značilo je izazivati ga da me napadne. Moj izbor bio je lak – kao roditelj morao sam da zaštitim svoju decu.

“Dečaci! Ostanite gde ste!” povikao sam. Grizli se kao i uvek u takvoj situaciji, spustio na sve četiri šape i krenuo ka meni. Odjednom počeo je da se okreće i da gleda iza sebe. Moji dečaci su navikli da dođu čim ih pozovem. Tako, kad sam povikao “Dečaci”, nisu ni sačekali da čuju ostalo, već su jednostavno potrčali.

Njihovi glasovi i šum lomljenja grančica dok su se kretali ka nama bili su dovoljni da odvrte medveda od napada. Uskoro su se moji dečaci pojavili iza medveda, koji je bio zbunjen i očajnički želeo da pobege od ovih čudnih stvorenja, koja se nisu ponašala po uobičajenim pravilima. Krenuo je da me zaobiđe u luku od desetak metara da bi stigao do šume, sve vreme režeći. Zatim se konačno okrenuo i odjurio stazom daleko od nas.

Pričajte sa bilo kim ko živi u zemlji medveda i reći će vam da smo učinili sve kako medved nije očekivao, pa ipak smo bili zaštićeni milošću živog Boga, koji ne samo da ima kontrolu nad svim stvorenjima ovog sveta već i hoda sa nama.

Nedavno je trebalo da odletim do Akrona u Ohaju. Sa mog lokalnog aerodroma u Kalispelu u Montani, nema direktnog leta. Svi letovi idu preko Solt Lejk Sitija. Moj let do Solt Lejk Sitija bio je miran i kad sam se ukrcao za Sinsinati u Ohaju i našao svoje mesto, nisam ni pomislio da bi stvari mogle da krenu loše.

Kapetan nam je saopštio da imaju izvestan mehanički problem i da će let kasniti. Odmah sam se pomolio:

– Gospode, Ti znaš da imam vezan let za Akron. Molim te da pomogneš tim ljudima da brzo reše problem.

Odmah sam osetio da će ovo biti iskušenje. Imao sam samo četrdeset pet minuta između mog dolaska u Sinsinati i leta za Akron. Imao sam ugovoreno predavanje te večeri i ako propustim ovaj let, svi ti ljudi će morati da čekaju. Zato sam se molio:

– Gospode, Ti znaš potrebe tih ljudi. Ne dozvoli da đavo trijumfuje. Znam da Ti možeš da učiniš da ovaj avion ipak stigne na vreme. Molim Te da učiniš da ovi ljudi osposobe avion na vreme!

Prošlo je dvadeset minuta, zatim trideset, konačno i četrdeset, i kapetan nas je obavestio da ćemo poleteti za pet minuta.

– Gospode, četrdeset pet minuta. Propustiću moj let. Avion će već uzletati kad mi stignemo. Nema više nijednog minuta na raspolaganju.

Dok sam izlivao svoje srce pred Bogom, On mi je ulio ovakve misli:

– Džime, da li veruješ da sam ja sa tobom?

– Pa, da, ja tako propovedam.

– Da li veruješ, Džime? Da li **zaista veruješ** da ja mogu radi tebe da zadržim taj let?

– Daaaaa, rekao sam, verujem da možeš.

– Da li veruješ da ću tako i da uradim?

E sada je to već dublje pitanje, zar ne?

– Da, verujem.

– Da li ćeš sa svoje strane da učiniš sve da stigneš na taj let?

– Da, Gospode.

– Onda ću zadržati taj let tebe radi.

Zapitao sam stjuardesu:

– Da li možete da kontaktirate kontrolu leta i zadržite jedan let zbog mene?

– Gospodine, rekla je nežno, imamo više od četiri stotine ljudi u ovom avionu. Mi to ne možemo da radimo za svakog od četiri stotine putnika.

– Ali – objasnio sam – ne čekaju me baka i deka na aerodromu, već brojan auditorijum, a ja sam govornik.

– Žao mi je, gospodine.

Mislio sam da je ona teška za saradnju ili sam joj pogrešno pristupio, pa sam probao sa drugom stjuardesom, ali dobio sam isti odgovor. Zatim sam promenio taktiku i zatražio nešto što je izgledalo jako sebično, ali nisam to tražio za sebe, već radi ljudi koji su me očekivali.

– Gospođo, da li mogu da budem prvi pri izlasku iz aviona kad sletimo?

Pogledala me je kao da mi kaže: “O, vi ste prilično samoživi, zar ne?” Nakon što sam svoju dilemu podelio sa njom, bila je vrlo predusretljiva.

– Da, čim avion stigne do terminala, izaći ćete na ova vrata, a ja ću stajati tu radi vas. Kad se ta vrata otvore, IDITE!

“Sjajno”, rekao sam sebi, Bog je sa mnom, a osoblje aviona je spremno da saraduje. Bog će zadržati taj avion. Sinsinati je veliki aerodrom sa mnogo terminalskih zgrada i beskrajnim nizom vrata. Pitao sam tu istu stjuardesu na koja tačno vrata da odem da bih uhvatio svoj let. Bio je to treći terminal od našeg! Zato sam skinuo džemper i stavio ga preko ruke. Znao sam da će ovo

biti prilično vruće iskustvo. Sa džemperom i tašnom, već sam stajao na vratima kad su se otvorila.

Pre nekoliko godina, gledao sam reklamu sa fudbalerom koji trči preko aerodroma, preskačući prtljag i praveći slalom između putnika. Sećate se? E pa sad sam se ja ponašao tako! Preskakao sam, provlačio se i trčao. Oznojio sam se dok sam stigao na svoju kapiju i pitao:

– Gde je avion?

Nije bilo nikoga osim zemaljske stjuardese koja je rekla:

– Gospodine, otišao je pre pet minuta.

– Ali, Bog je rekao da će ga zadržati radi mene, izletelo mi je. Dobro me je pogledala. Voleo bih da ste videli taj izraz lica.

– Gospodine? – rekla je upitno.

– Gospodo, morate da pozovete pilota i kažete mu da vrati avion jer ja moram da budem u njemu. Bog me je uverio da će zadržati taj let.

Mogao sam da vidim avion kako rula po pisti.

– Zar ne možete da mi pošaljete neki kombi da me odveze do njega. Pa, eno ga tamo! Morate to da mi učinite!

Ali nije htela. Pogledala me je kao da se pita šta li je sa ovim čovekom! Znao sam da je Bog Vladar svih ljudi i da Mu ništa nije teško da učini. Verovao sam to! Da li sam zaista čuo da mi Bog govori? Da li je On zaista Bog svih ljudi kao što Biblija to tvrdi? Da li Mu je zaista stalo da stignem na to predavanje? Otišao sam od pulta sa stjuardesom i seo na jednu stolicu u odeljenju za odlaske, pognuo svoju glavi i pomolio se:

– Ali Gospode, rekao si...

– Džime, da li **zaista** veruješ da sam ja Bog svih ljudi? Da li zaista veruješ da mogu da ti dovedem taj avion čak i sada ako tako hoću?

Rekao sam:

– Gospode, ja... ne znam. Nisam siguran. Zaista ne znam,... a mislio sam da znam. Uradio sam sve što sam mogao, upravo kao što si mi tražio. Verovao sam Gospode. Ja zaista verujem, ali sumnja je pred mojim očima... Da, verujem Gospode, pomози mom neverju.

Dok sam sedeo tamo u toj stolici boreći se da prihvatim ono što se upravo desilo, stjuardesa mi je dotakla rame. Rekla je:

– Gospodine...

Pogledao sam je, a ona je nastavila:

– Ne razumem šta se dešava, ali avion se vraća ka terminalu.

– Hvala Bogu! – rekao sam skočivši na noge. – Šta se desilo?

– Ne znam – rekla je. – Ne znam.

– Saznajte! – preklinjao sam je.

– Hoću, hoću. I ja bih baš volela da znam!

Otišla je do telefona, razgovarala, a zatim me je pozvala da mi objasni. Izgleda da je čovek koji na pisti usmerava avion primetio da je guma na prednjem točku iskrzana, pa je zatražio da se zameni. To se dešavalo dok sam sedeo pognute glave i dok me je Bog pitao: *“Da li zaista veruješ, Džime?!”*

Nadam se da ću jednog dana sresti tu stjuardesu, jer želim da joj postavim neka pitanja. Bio sam toliko uzbuđen da sam ušao u taj avion, a da joj ništa nisam rekao, ali želeo sam da je pitam: *“Da li verujete u mog Boga?”* Želim to da je pitam jer sam iz njenog pogleda video da me smatra *“čudakom”*. Jednog dana želim to da je pitam, ali možda nikad neću imati prilike. Zato želim da pitam vas. Da li zaista verujete u mog Boga?

Prijatelji, Bog me je izbavio od medveda – grizlija. Obezbedio mi je sve što mi je bilo potrebno kad mi je kamion bio uništen. Učinio je da se avion vrati po mene. Da li verujete da je On baš toliko ličan u odnosu na vas? Da li mislite da On može da vas izbavi iz vaših problema? Da li zaista verujete da Bog ima rešenje za svaku poteškoću ili komplikaciju s kojom se suočavate?

Ne, ne verujete! I zato imamo probleme u našim domovima, sa našom decom, našim suprugama i u crkvama. Zašto ne vidimo Božju ruku u našem životu, kao u navedenim primerima? Gde je problem? Da li mislite da je problem u Bogu? Problem smo mi! Toliko smo zauzeti da nađemo sopstveno rešenje pomoću sopstvene mudrosti, da ne tražimo od Boga celog univerzuma da reši

naš problem. Mi Mu ne prilazimo govoreći: “Gospode, potreban si mi. Molim te da me, korak po korak, izvedeš iz mojih nevolja.”

– Zašto avion – pitao sam Gospoda – nije mogao da bude već na terminalu? Tada bih verovao.

– Zato što u najvećoj tami ja najviše sjajim, Džime. Zar nisi imao svoju ulogu? Da, jesi, ali seti se Zaharije 4:6 koji kaže: “Ne silom, ni snagom, nego duhom mojim, govori Gospod nad vojskama.” Džime, to je zato da bi razumeo da uspeh nisu doneli ni tvoje ubeđivanje stjuardesa u avionu, ni tvoje fantastično trčanje po aerodromu, ni tvoje ubeđivanje zemaljske stjuardese da ti nađe prevoz do aviona. Pustio sam te da uradiš sve to da vidim da li ćeš me poslušati i saradivati sa mnom, jer nema snage ni u čemu što ti uradiš. Sve zavisi od mene.

Bog nam često dopušta da upadnemo u najcrnju tamu da bi mogao da nas izbavi, da nas podseti da je On taj veliki Bog univerzuma. Kada stalno tražimo Boga u svemu kroz šta prolazimo, tada možemo da iskusimo i Njegovo staranje za nas. Hrišćanski život je sačinjen ne samo od predavanja Njegovom vođstvu, već takođe i od prihvatanja Njegove moći. “...Ali svima koji je primiše, koji veruju u ime njezino, dade ona moć da postanu sinovi Božji.” (Jovan 1,12 – prev. Lujo Bakotić).

Bog želi da svojoj deci da snagu da ih izbavi iz svih njihovih poteškoća, iskušenja i zamršenih situacija. Isaija 58:11 kaže: “Jer će te Gospod voditi vazda,” Zar ne želite to? Bog hoće da upravlja vašim životom, vašim poslovima. Da li se slažete da budete vođeni? Tada ćete steći lično iskustvo s Bogom. Imaćete šta da ispričate. To ne mora biti priča o avionu, ali vam garantujem da ćete imati šta da kažete o tome kako vas je Bog izbavio iz vaših nevolja. Tada ćete moći i drugima da svedočite kako vam je Bog pomogao, da bi i oni mogli da Mu veruju. Zato Bog i dozvoljava da stičem takva iskustva, kako bi ne samo ja, nego i ostali mogli da poveruju.

Dakle, ponovo vas pitam: “Da li zaista verujete u mog Boga?”

10. poglavlje

BOG SVE U SVEMU

“Ne kao da smo sami od sebe kadri da o nečemu rasuđujemo – kao sami od sebe, nego je naša sposobnost od Boga” (2.Korinćanima 3,5 – E. Čarnić).

– Džime, da li možeš da dođeš na sastanak agenata za nekretnine sledećeg meseca i da sa ostalim agentima поделиš tajnu svog uspeha – pitao me je vlasnik agencije za nekretnine.

Oduševio sam se predlogom.

– Hoću, naravno – odgovorio sam i veselo nastavio svojim putem.

Bio sam polaskan. Nakon svega, kad sam započeo svoj rad sa nekretninama u divljini, neki od agenata su smatrali da ću umreti od gladi tamo u planinama. Sada sam bio na prvom mestu po prodaji, delimično zahvaljujući tome što niko nije radio sa ljudima iz moje doline. To je značilo da imam sve spiskove i vršim sve prodaje. Bio sam u prodaji celog života i osećao sam da shvatam ponešto o odnosu između kupca i prodavca. Svakako da bih mogao da podelim sa drugima svoje metode i tehnike koje su mi pomogle da napredujem.

Sve je bilo dobro do mog ličnog vremena s Bogom sledećeg jutra. Gospod mi je postavio pitanje na koje nisam imao odgovora:

– Džime, da li ćeš reći tim agentima PRAVI razlog svog uspeha? Ili ćeš im objasniti samo svoj ljudski udeo u uspehu?

– Ali, Gospode – protestovao sam nastojeći da izbegnem takav razgovor – oni ne žele da upoznaju Tebe, Onog ko stoji iza mojih metoda. Oni su zainteresovani samo za moje metode.

Znao sam da ti agenti ne očekuju nikakvu vrstu duhovnih poruka i priču o borbi u mom umu. Šta bi se desilo kada bih ustao i ispričao im pravu tajnu svog uspeha? Mogao sam da pretpostavim kako me mole da prekinem svoj govor. U najmanju ruku, čak i da me ne izbace, znao sam da neće razumeti od Koga dolazi sve to što je njima bitno i izgledalo mi je izvesno da će me moji saradnici odbaciti i okrenuti mi leđa.

– Ne, Gospode. Ja to jednostavno ne mogu da uradim!

Ali tog zadatka nisam mogao da se oslobodim. Morao sam da se suočim s njim, i konačno sam rekao Gospodu da ću reći svojim kolegama koja je prava tajna mog uspeha.

Taj dan je došao. I dok sam stajao na podijumu i gledao ih spremne da čuju moje tajne, tresao sam se. Pitao sam se kako će moja poruka biti prihvaćena. Osećao sam da moram da se oslostim na Boga.

Ovo nije prvi put u mom životu da se borim sa strahom i da se oslanjam na Boga u svom srcu. Pre nego što nastavim, ispričaću vam sledeću priču.

Konstantno usisavanje vazduha zvučalo je čudno i prigušeno ispod vode u akvarijumu. Seli, moja partnerka u ronjenju, izgledala je spremno i profesionalno, iako joj je nedostajao kompenzator za plovnost. Njen izgled prikriivao je naše ograničeno iskustvo. Naši kompenzatori, koje smo naručili, još nisu stigli. Sa nedavno stečnom diplomom za ronjenje, vratili smo se u akvarijum da vežbamo svoje veštine. Tog ronilačkog dana nosili smo neke starinske prsluke i imali cev u ustima kroz koju smo mogli povremeno da udahnemo vazduh. Oboje smo imali pojas sa tegovima, peraja, maske i boce koji su, naravno, imali regulatore koji sadrže merače i cev za usta.

Seli i ja smo položili ispit iz ronjenja u istom ovom akvarijumu. Puno časova imali smo baš o upotrebi regulatora za ovaj kompenzator. Kad su pluća ispunjena vazduhom, telo prirodno pluta. To znači da će telo, kad uroni u vodu, težiti da izroni na površinu. Da bi ronilac ostao ispod vode, mora da koristi jednu od dve metode. Prva je neka vrsta pogona – na primer, ronilac koristi svoje lične napore da bi zadržao svoje telo pod vodom, na isti način kako to rade deca u bazenu kad zarone ispod površine vode da bi uzela neki predmet sa dna bazena.

Ronionci često imaju nameru da provedu samo neko vreme pod vodom. Zato koriste drugu opciju – nose tegove koji, savlađujući njihovu prirodnu plovnost, omogućuju da se lako kreću kroz vodu. Međutim, nije svejedno koja se težina tegova upotrebljava. Ronilac naporno radi na uspostavljanju ravnoteže između težnje tegova da vuku nadole i prirodnog potiska koji ih gura nagore. Kompenzatori za plovnost dozvoljavaju da ronilac pojača ili smanji svoju plovnost, dodajući prsluku onoliko vazduha koliko je potrebno. Teoretski, starinski, vazdušni prsluci koje smo Seli i ja koristili, funkcionisali su na isti način.

Proučavao sam principe ronjenja i znao njihovu suštinu. Stižući do dna akvarijuma na dubini od petnaestak metara, osetio sam da nisam dovoljno plovao i da se odižem od dna, podižući mulj koji mi je maglio vidik i ronjenje činio neprijatnim.

Setite se da sam znao principe ronjenja. Prema njima, ako dodam vazduh svom prsluku, ostaću iznad dna. I tako sam izbacio regulator, stavio cev za usta u prsluk i duvao, duvao. Ali, iz nekog razloga, u prsluk nije ulazilo vazduha koliko sam želeo.

Kako sam kasnije shvatio, bilo je to zbog dubine. Što dublje idete u vodu, više pritiska se sabije po svakom kubnom centimetru vašeg tela. Dakle, nisam mogao da upotrebim jaču silu iz svojih pluća da savladam pritisak koji je okružavao prsluk, tako da vazduh u prsluk nije ulazio. Druga komplikacija nastaje kad svoj dah uduvavate na toj dubini, čime izbacujete vazduh napolje! Otuda,

kad sam odustao od prsluka, posegao sam za regulatorom, jer mi je bio potreban vazduh.

Ali, nisam uspevao da nađem svoj regulator. Kao amater, smetnuo sam s uma da je on otplovio iza mene. Još jedna amaterska greška ogledala se u tome što sam previsoko postavio svoj rezervoar, što me je sprečavalo da pogledam iza sebe i nađem regulator. Bio sam na ivici panike.

Imao sam samo nekoliko mogućnosti. Mogao sam da skinem svoju opremu i nađem regulator, ali nisam bio dovoljno vešt za takav manevar. Mogao sam da odem da nađem Seli ili bilo kog od ronilaca. Svi oni podelili bi svoju rezervu vazduha sa mnom. I na kraju, mogao sam da jednostavno izronim na površinu. Odlučio sam se za ovo poslednje.

Ova opcija imala je jednu nezgodu. Ronilac ne sme da se podiže brže od svojih mehurića, ako ne želi da doživi takozvanu kesonsku bolest¹², veoma bolno, ponekad po život opasno stanje sa previše azota u krvi. U mojim plućima nije ostalo vazduha da bih ispuštao mehuriće, pa sam preduzeo korak koji mi je izgledao ispravan i počeo da pravim plan za “šta ako...”

Šta ako ne mogu da se izvučem do površine pre nego što se onesvestim usled nedostatka vazduha? To je bila realna mogućnost! Moje telo je vapilo za kiseonikom u tom trenutku. Jednu ruku sam stavio na kopču svog pojasa, a drugu na kontrolu regulatora ugljen dioksida. Moj prsluk imao je kontrolu za naduvavanje kada je u funkciji pojasa za spasavanje. Znao sam, ako se prsluk potpuno naduva, da će me to dovesti do površine i da će me držati iznad vode čak i ako se onesvestim. Odbacivanje pojasa sa tegovima pomoglo bi prsluku da me brže dobaci do površine, ali

¹² Dekompresiona bolest, aeroembolizam, disbarizam (lat. *Morbus capsicus*) je oboljenje koje nastaje posle nagle promene pritiska – dekompresije u atmosferi sniženog ili povišenog pritiska sredine, za vreme boravka u kesonima (zatvorenim podvodnim strukturama) u toku ronjenja i boravka na visini u avijaciji i astronautici.

nisam hteo da rizikujem da dobijem kesonsku bolest, sem ako to ne bude neizbežno.

Otprilike na pola puta, to se i desilo! Nehotično, pokušao sam da udahnem, iako opkoljen vodom. Osećao sam se kao davljenik. Zamahivao sam rukama i kako se prsluk punio, a pojas spao, naglo sam krenuo ka površini, kašljući, šišteći i gušeći se. Izbivši na površinu, bio sam srećan što konačno imam puno vazduha oko sebe. Bio sam, čas ranije, u neprijateljskom okruženju, u kome čovek nikad nije planirao da živi. Dok sam bio u toj negostoljubivoj sredini, potpuno sam zavisio od aparata za disanje. Kad sam izgubio kontakt sa njim, okruženje u kom sam bio, hladno i nemilosrdno, okrenulo se protiv mene u nameri da me uništi.

Tako je i sa vama, moji prijatelji. Svi mi živimo u svetu ispunjenim grehom, u okruženju u kome Bog nikad nije planirao da živimo. Zato u potpunosti zavisimo od Boga – našeg aparata za disanje. Kad zaboravimo na tu zavisnost, nađemo se usred mora greha, u okeanu prepunom opasnosti, a mi zarobljeni u njemu.

Tu postoji problem. I vi i ja to znamo. Celo naše iskustvo kao da namerno sprečava ovu vrstu oslanjanja na Boga “iz časa u čas”. Život je bezobziran! Sve vrste misli i osećanja jurišaju sa svih strana i traže našu pažnju. Zavodljiva lepota reklamnih modela privlači naše interesovanje. Decibeli i hipnotički ritam moderne muzike nameću se našem sluhu. Težnja našeg tela, njegovi zahtevi i želje napastvuju nas skoro neodoljivim intenzitetom. Dakle, ako ostanemo u stanju zavisnosti, lako nam je da napustimo Boga.

Mnogi od nas imaju urođenu želju za prijateljskom komunikacijom sa Bogom – oči u oči. Ali, u stvarnosti, bez obzira šta želimo, na kraju završimo u komunikaciji sa samim sobom. Prebiramo po mislima i brinemo o tome šta bi moglo da nam se desi u budućnosti. Ova sklonost ka analizi sopstvene situacije, često slabi naša nastojanja da uspemo u bilo kojoj vrsti značajne zavisnosti od Boga. Zaokupljeni sobom, često se dešava da ignorišemo tihi

Božji glas koji nam govori kroz savest. Mnogi od nas ličimo na Džojisa iz priče koja sledi.

– Džojis, kako si? – čuo se Sarin glas u pošti.

– O – rekla je Džojis – zdravo, Saro. Da ti kažem istinu, jedva se vučem.

Dve žene bile su prijateljice, članovi iste crkve, ali uvek u raskoraku. Džojis je bila zaposlena i samohrana majka svojoj deci nakon nekoliko neuspešnih brakova. Sara je bila nezaposlena majka, ali u srećnom braku. Dok je Džojis pričala o svom uzbudljivom životu, Sara je sa simpatijama gledala svoju prijateljicu. Bilo je jasno da je život gazio Džojis, umesto da ona njega gaji. Sara je već bila u takvom položaju, pa je znala da tek dobrim rasporedom obaveza mogu da se kontrolišu svi zahtevi života. Ona je nežno predložila svojoj prijateljici Džojis, da unese malo reda u svoju svakodnevnicu, kako bi joj život bio mirniji i sređeniji.

Džojis je znala da Sara ima striktan raspored obaveza i mada je to možda bilo dobro za Sarinu porodicu, uvredila ju je poruka da je njen život bez kontrole. Zauzimajući stav “mudre” žene, mudre po merilima ovog sveta, obratila se Sari kao detetu sa kojim već gubi strpljenje:

– Ti jednostavno ne razumeš kako je biti samohrana majka – rekla je Džojis. – Osim toga, ja imam raspored, ali je čitava stvar u tome što je on spontaniji od tvoga.

Rekavši ovo, otišla je, a Sara ju je ispratila tužnim pogledom, dok joj je u glavi odzvanjao Džojisin izraz “spontanog rasporeda”. Bila je prilično uvređena stavom svoje prijateljice.

– Da je samo bila spremna da sluša – objasnila je kasnije – mogla sam da joj pomognem, ali jednostavno nije htela.

Zašto pominjem ovu priču? Zato što vi i ja ličimo na Džojis. Mi smo dobro analizirali svoje situacije, isplanirali ih i uverili se da nemamo drugog rešenja. Kad Isus predloži drugačiji način i mi, kao Džojis, ostavljamo Isusa tužnog, povređenog, jer smo Ga sprečili da preuzme naš teret, da nam pomogne. Ispada da mi to odbijamo.

Biblijska istorija Božjeg naroda, u manjoj ili većoj meri, odvija se i u našem životu. Jevrejski narod odbijao je Božje vođstvo i ubijao one koje im je On slao. Mi odbijamo Njegovo vođstvo, a zatim krivimo one koji nas ukoravaju. Koliko često se Hristove reči upućene Jerusalimu mogu primeniti na nas? “Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslane k sebi! Koliko puta htjeh da skupim čeda tvoja kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila i ne htjeste! Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta.” (Mat. 23, 37.38).

Dok sam putovao po svetu, odsedao sam u domovima ljudi koji iskreno veruju da su hrišćani. Sreo sam puno ljudi koji su zatočenici svojih misli. Oni uglavnom žive u prošlosti, dok ih uništavaju jučerašnje greške. Oni svoje dane provode u samoopravljanju.

Ovi ljudi najčešće su spremni da priznaju greške, ali ne uviđaju da ništa nisu naučili iz njih. Njihove greške iz prošlosti rezultat su oslanjanja na samog sebe, te se isti šablon ponavlja i dalje, dok njihove misli nastavljaju da upravljaju njihovim životom.

Žena koja je došla kod mene živi je primer ovoga. Držao sam seriju predavanja i posmatrao njenu tužnu priliku kako se teško kreće između sedišta. Utučenog pogleda, delovala je kao da nosi sav teret ovog sveta:

– Brate Honberger – počela je – želim da razgovaram sa vama o svom suprugu.

Došla je sama. Nisam primetio nijednog muškarca u njenoj blizini koji bi mogao da joj bude muž. Ali, odmah sam znao da, bez obzira koje probleme ima ta žena, njen muž nije njihov izvor.

– Mogu li da vas pitam nešto? – rekao sam.

Klimnula je glavom, iako je izgledala zbunjena ovim neočekivanim pitanjem.

– Gospođo, koliko dugo već gajite loše misli o svom suprugu?

– Samo je zurila u mene, a ja sam nastavio:

– Vidim to na vašem licu. Ubeđen sam da nikad niste velikodušno razmišljali o svom mužu. Da li sam u pravu?

– Nisam, priznala je.

– Sada želite da govorite sa mnom o svom mužu, a on čak nije tu. Ako želite da razgovaramo o njemu, dovedite ga ovamo. Međutim, ja želim da vam kažem kako možete da velikodušno razmišljate o svom mužu, kako možete da imate ispravan stav prema njemu prvi put u vašem braku. Ako želite da govorimo o tome, drage volje vam stojim na raspolaganju.

Ova žena negovala je negativne misli, dok se one konačno nisu utisnule u izraz njenog lica. Izgledala je mrzovoljno i nesrećno zato što je istinski bila mrzovoljna i nesrećna. Želela je da govori o greškama svoga muža i načinu kako da se on promeni. Najbolji način da zainteresujete supružnika za promenu jeste da tu promenu izvršite u sopstvenom životu. Zašto bi vašem mužu bila interesantna vaša religija, kad ste vi kao ljudsko biće očigledno očajni?

Ako misli nisu pod Hristovom kontrolom, zavaravamo se misleći da smo hrišćani. Naše misli i naša osećanja grade karakter koji imamo i zato je od životnog značaja da Hristos ima kontrolu nad njima. Ako smo voljni da svoje misli potčinimo Njemu, onda one neće kontrolisati nas. Ali nije dovoljno samo potčiniti misli. Potrebna je odlučna spremnost da prihvatimo rasuđivanje našeg Gospoda kad nas On pozove da Mu predamo BILO KOJU svoju misao.

Ranije sam mislio da će me ovakav način razmišljanja učiniti očajnim, da će me svesti na nivo robota. Ipak, kad sam to proverio, otkrio sam posebnu slobodu koja izvire iz tog stalnog oslanjanja na Boga. Stvari odjednom kao da funkcionišu na način o kome nismo ni sanjali i mi se radujemo baš zato što neko drugi ima kontrolu nad našim životom. Dozvolite mi da vam ovo ilustrujem.

Nakon vikenda, kada smo razgovarali o veridbi, našli smo se samo na jedan dan vožnje do Seline majke. Razmišljajući o tome

na vreme, planirali smo put tako da iznajmimo kola i posetimo je. Firme za iznajmljivanje kola na aerodromima obično preteruju i u pogledu udaljenosti i u pogledu cene, zato sam morao da pregovaram o ceni da bih postigao isplativu kilometražu.

Stigavši do šaltera za iznajmljivanje, stao sam u red iza tri klijenta koji su već čekali. Sirota žena za šalterom kao da je bila nova na poslu i borila se s kompjuterskim sistemom, a klijenti su se žalili na njeno nesnalaženje. Konačno, moji saputnici bili su usluženi i došao je red na mene. Bio sam poslednji, nikoga nije bilo iza mene i mogao sam da uočim da je službenica iza šaltera umorna. Prethodni klijenti bili su grubi. Kad je uradila moju rezervaciju, video sam da je u toj rezervaciji sve bilo pogrešno!

– Džime, izvini se ovoj ženi što je ometaš – stigla je misao od Gospoda.

– Da se izvinim? Gospode, zašto? Ništa joj neprikladno nisam učinio.

Ovakva vrsta samoopravdanja, koju sebi dozvoljavamo, često odgurne Boga u stranu. Mogao sam da objasnim svoja osećanja. I ja sam bio umoran. Imao sam dugu vožnju pred sobom, a moje telo je samo želelo da se ova žena sabere i usluži me kako valja.

– Džime, želim da joj se izviniš, ne zbog nečeg što si ti uradio, već za njeno dobro.

Još uvek nisam bio potpuno uveren, ali sam se okrenuo ka ženi i rekao:

– Žao mi je ako sam vam bio na smetnji.

Pogledala me je u šoku za trenutak, a zatim odgovorila:

– Gospodine, ja... mislim, vi mi niste na smetnji. Ovo je bio samo jedan od onih dana kad čoveku ništa ne ide za rukom.

– Da li mislite da možemo da rešimo ovaj problem? – pažljivo sam pitao.

– Gospodine, sigurna sam da možemo!

I svojski se potrudila, iako je to zahtevalo da zove službu za međunarodne rezervacije i dva puta pozove šefa kod kuće, i to u

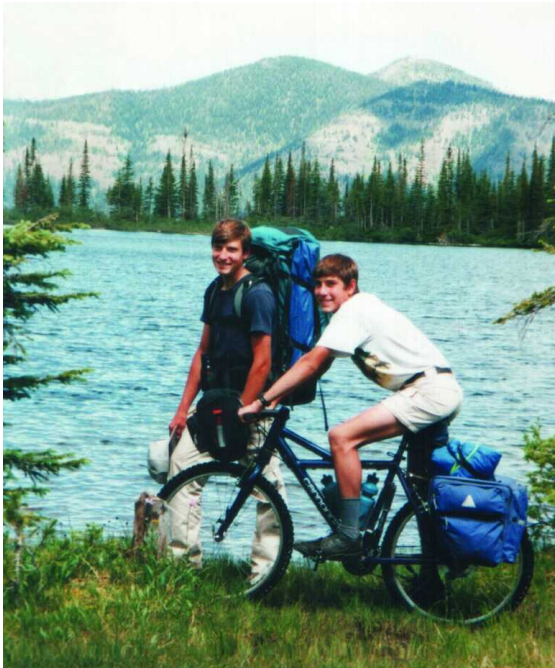

nedelju. Otišao sam sa zakašnjenjem od sat vremena, s pravim kolima i odgovarajućom cenom.

– Znam da je bio težak dan, ali držite se Isusa – rekao sam dok sam napuštao šalter. – On može da vam da snagu.

Nikad neću zaboraviti njen odgovor. Nasmejala se i milo rekla:

– Puno vam hvala što ste imali toliko razumevanja!

Bio je potreban čitav sat da bih mogao da krenem prema svom odredištu, ali znao sam da me je Bog upotrebio da dotaknem srce jedne osobe i ohrabrim je!

Ja, po prirodi, nemam mudrosti da bih znao šta da kažem u situaciji kakva je bila ova, ali učim da se oslanjam na Boga, kako bih dotakao živote ljudi. U tom procesu i ja se menjam. Raste moje strahopoštovanje prema Bogu, koji je tako prepun mudrosti i milosti i koji je toliko bio pažljiv prema ovoj ženi. Kada je imala naporan dan, On je želeo da me iskoristi da joj uputim reči saosećanja.

Vratimo se za trenutak malo u prošlost, do jedne zimske večeri pre deset godina, kada sam prvi put učio kako da se oslanjam na Božju mudrost. Bilo je oko pet sati uveče i slabo zimsko sunce već je zašlo. Mrak se nadvio nad divljinom, a jedina svetlost poticala je od meseca.

– Tata, hajde da se skijamo! – uzviknuo je Metju, dok sam se odmarao u stolici za ljuljanje.

Sećate se šta sam ranije rekao o iznenadnim životnim problemima koji prete da unište vaše oslanjanje na Boga? E, pa, moje telo želelo je da odgovorim ovako: “Kako to misliš? Već sam se istuširao i poslednja stvar na svetu koju želim jeste da izađem napolje i oznojim se od skijanja. Meni je ovako baš prijatno i ne želim ništa drugo!”

– Metju, već sam se istuširao... – počeo sam.

– Džime, da li si me pitao šta da uradiš?

– Pa, nisam, Gospode, ali...

– Džime, treba da ideš na skijanje sa svojim sinom.

Naučio sam da se hrišćanski život sastoji od izbora i napravio sam svoj.

– Idemo! – rekao sam Metjuu.

Voleo bih da ste videli njegov izraz lica. Moj prethodni komentar o tuširanju govorio mu je o mom već napravljenom izboru, i on se okrenuo od mene sa stavom “znao sam da neće”. Sada se njegovo lice ozarilo i požurio je da se pripremi.

Hrišćanski život se oslanja na principe, a ne na osećanja, što je dobro, jer su moja osećanja bila uznemirena dok sam išao za Metjuom. Trudio sam se i znojio, a udobnost tople, suve brvnare, nogu podignutih na sto, sada su bili samo sećanje.

– Gospode, da li sve ovo treba da me učini poniznim? – molio sam se. Nije bilo odgovora.

Konačno smo krenuli nazad. Kad smo ušli u deo sa gustim drvećem, nestalo je mesečine, i okružio nas je potpuni mrak. Stekao sam utisak da treba da se zaustavim na ovom jezivom mestu i sačekam Metjua. Kad me je stigao, osetio sam da treba da ga pitam sledeće:

– Sine, da ja nisam sad sa tobom, kako bi se osećao?

Svetlost je bila jako slaba, ali dovoljna da vidim izraz na njegovom licu i pre nego što je odgovorio. “Hvala ti, Gospode”, odahnuo sam. Vidite, ja to nisam znao, nije mi bilo ni na kraj pameti, ali Metjuove reči potvrdile su moj utisak:

– Tata, bio bih preplašen na smrt!

Moj stariji sin, Metju, plašio se mraka! Bog je to znao sve vreme, ali ja nisam. Upravo to što sam poslušao Boga i otišao na skijanje sa svojim sinom, pomoglo mi je da shvatim da on ima problem i da treba da mu pomognem da prevaziđe strah uz Božju milost. Taj osećaj mi nije bio potpuno stran. Mogao sam da ga razumem. Plašio sam se mraka ceo svoj život, dok nisam postao hrišćanin.

Veoma mnogo ljudi se, kao Metju, plaši nekakvih nepoznatih napasti koje bi mogle da ih spopadnu. Hrišćanin ne mora da ima

takve strahove. Strah je posledica zla i kad smo u iskušenju da se plašimo, treba da zatražimo od Gospoda da nas oslobodi tog osećaja straha na isti način na koji hrišćanin mora da preda i sva ostala osećanja Gospodu, kao što su bol, ljutnja ili gorčina.

Pričao sam s Metjuom o ovome i ispričao mu kako sam ja pobedio svoje strahove. Nakon što sam ih predao Bogu, tražio sam priliku da se suočim sa ovim sotoninim lažima i pokažem da su varljive. Metju je shvatio poentu i najiskrenije zaželeo oslobođenje od svojih pogrešnih osećanja. Ubrzo sam primetio kako vežba principijelnost.

Na primer, jedne večeri ga je njegova majka zamolila da odnese nešto u garažu i dok je on oklevao, složio sam se da to uradi sa ručnom lampom. Pri povratku kući, čuo je tihi Božji glas:

– Zašto ne bi probao bez lampe!

I probao je, a njegovo ushićenje nije znalo za granice kad je shvatio da može da hoda po mraku, a da se ne plaši.

Bilo je potrebno nekoliko meseci sa puno sitnih događanja i prakse kao što je bila ova. Korak po korak, i njegov strah od mraka bio je savladan. Molim vas da ne shvatite poentu pogrešno. Nije Metju svojom ili našom snagom prevazišao ovaj strah. On je Božjom milošću izvojevao pobeđu nad sotonom koji ga je uznemiravao razmišljanjem o strahovima. Naučio je da svoj osećaj straha preda Isusu i ostavi ga kod Njega.

Otprilike u to vreme, imao sam let od Montane do Srednjeg zapada, sa presedanjem u Solt Lejk Sitiju. Sleteo sam u Solt Lejk Siti kasno uveče, a avion u koji je trebalo da presednem upravo je odleteo. Preostalo mi je prilično vremena pre nego što uhvatim sledeći let. Molio sam Boga da svojim providenjem učini nešto da stignem na vreme i ne ometem one koji treba da me odvezu do mesta predavanja, ali to se nije desilo. Bacio sam pogled i primetio štand za prijavu vanrednih letova avio kompanije baš na toj avionskoj liniji. Gospod me je iznenadio idejom:

– Idi i prijavi se za program vanrednih putovanja.

Nije mi bilo do toga. Propustio sam svoj let, a ono na šta me je Bog uputio činilo se neisplativo. Bog često ovako postupa. Traži od nas da uradimo nešto što našoj ljudskoj mudrosti i rezonovanju izgleda kao nedovoljno smisljeno. Njegov pravi razlog ne biva nam otkriven. U svakom slučaju, ustao sam sa sedišta i uputio se ka štandu, jer sam učio da Bog treba da vodi, a ne ja.

Nakon što sam službenici rekao da želim da se prijavim za program vanrednih letova, zatražila mi je kartu. To je bilo malo neuobičajeno, ali sam je ipak predao.

– Kad imate let? – pitala je.

Ispričao sam joj sve što se tiče propuštenog leta i sledećeg na koji čekam, a ona mi je odgovorila:

– Gospodine, imamo avion koji treba da krene upravo sad i mogu da vas ubacim na taj let. Ne samo da sam stigao na vreme nego i dosta ranije!

I sad se pitamo, zašto je Bog iskoristio celu ovu situaciju sa prijavom za program vanrednih letova da bi mi pomogao da stignem na vreme. Pomislite kakva bi moja reakcija bila da je On rekao: “Džime, idi do štanda za prijavu na vanredne letove i službenica će ti pomoći da uhvatiš čak i raniji let.” Znae, zar ne? Tako je. Raspravljao bih se sa Bogom. Konačno, čudno je da službenica za prijavu na vanredne letove ima bolje informacije od službenice na šalteru za prodaju karata.

Bog je tako dobar da nas često spasava od nas samih, zadržavajući od nas saznanja koja bi mogla da nas ometu. Zato Bog ponekad traži od nas da uradimo nešto na osnovu onoga što donekle razumemo da bismo Ga poslušali. U stvari, On, koji unapred zna kraj od samog početka, u svojoj mudrosti ređa događaje u našu korist.

Kakvom divnom Bogu mi služimo! Sramota je da samo mali broj onih koji se izjašnjavaju kao hrišćani zaista poznaju Boga. Začudo, većina crkava danas ne promovise Hrista već sebe. Crkve, religiozne škole i fakulteti sami sebe izgrađuju u ogromne birokratske institucije, zaboravljajući samu svrhu svog postojanja.

Novčana sredstva postaju životna snaga svih takvih imperija i svi koji ometaju njihov slobodan tok, bivaju potisnuti. I tako, mi sedimo, zadovoljni što smo ostale članove uverili da su obraćeni i spaseni, umesto da ih učimo da im Bog bude sve u životu. To je strašno zanemarivanje dužnosti s kojim će hrišćanska crkva morati jednog dana da se suoči. Ovo podizanje institucija, povezivanje ljudi sa crkvom pre nego sa Bogom, Hristos je jasno ukorio svojim životom i službom. On nije ustajao protiv jevrejske crkve svog vremena, ali Ga je više zanimalo da pojedinac održi živu vezu sa Njim nego sa crkvom.

Na razne načine, današnji pastori imaju istu dilemu koju sam i ja imao, stojeći pred trgovcima nekretninama. Da li mi našim slušaocima prenosimo popularnu, očekivanu poruku, ili im pak dajemo ono što menja njihov život, rizikujući da budemo nepopularni ili iskritikovani?

Počeo sam svoju prezentaciju o tehnikama dobre prodaje i vezi između kupaca i prodavaca. Zatim sam rekao:

– Ako sledite korake koje sam vam ovog popodneva naznačio, imaćete uspeha u svom radu, ali ne vrstu uspeha koju sam ja imao. To je nešto kao recept za kolač mog sina. Svako voli taj kolač, a on daje osnovni recept svakom ko mu traži. Ali, kad odu kući i naprave taj kolač, žale se kako im nije ispalo kao njemu. To je zato što moj sin koristi tajni sastojak. Prijatelji, u mom uspehu kao agenta za nekretnine postoji tajni sastojak.

Tajna je živa veza sa Gospodom Isusom Hristom, svakog trenutka, svakog dana. To mi pomaže da pitam Gospoda koja je najbolja nekretnina za mog klijenta. To mi pomaže da svoju ambiciju i želju za profitom ostavim po strani i otvoreno kažem klijentima ako neka nekretnina nije za njih: “Mislim da vaša žena ne bi želela da živi tako daleko od grada.” Ponekad kažem drugim klijentima da se ne zadužuju: “Svakako će vam banka dati kredit, ali njih ne zanima vaša sreća u budućnosti. Mene zanima. Prodajte neku nekretninu pre nego što kupite drugu.”

Prijatelji, tajna mog uspeha je što nisam ja njihov agent za nekretnine već Bog! On jednostavno dozvoljava meni da radim kao Njegov predstavnik. To je tajna uspeha koji i vama stoji na raspolaganju, ako to želite.

Sećate li se koliko sam se brinuo kakva će biti njihova reakcija? Pa, oko 90 posto prisutnih došlo je do mene i zahvalilo mi se na prezentaciji. Rekli su da ih je to podsetilo na vaspitanje iz detinjstva i više njih je primetilo:

– Zašto se baviš prodajom nekretnina? Ti treba da budeš proповедnik!

Tada nisam shvatao koliko su njihove reči bile proročke.

A šta je sa vama? Znam da ne uživate u dosadašnjem životu. Teško je disati bez aparata za disanje. Da li želite da probate da u svemu zavisite od Boga, da se oslanjate na Njega? Da li ćete Mu dopustiti da bude vaše “sve” a zatim da učinite da On bude “sve u svemu” u onome što radite ili mislite? On nas poziva: “Hodite k meni svi vi koji ste umorni i natovareni.”

Dođite izvoru vazduha. Načinite od Njega sve. Pavle kaže: “Ali se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista.” (Rimljanima 13,14). On je vaš regulator disanja. On je Jedini koji vam može omogućiti da preživite u ovom svetu punom greha. A kad se obučete u Njega, nikad Ga ne ostavljajte!

11. poglavlje

ČETVRTA TAČKA OBRTA

“Dokle ćete hramati na obe strane? Ako je Gospod Bog, idite za njim; ako li je Val, idite za njim. Narod mu ne odgovori ni reč.” (1. Carevima 18,21)

Suze su se nekontrolisano slivale iz mojih očiju. Kapi su napravile sebi put niz moje obraze i kapljale na krevet, dok su neke sledile liniju nosa pre nego što su završile na Bibliji. Nisam siguran koliko sam dugo ovako sedeo kad se Seli probudila i pitala me: “Dušo, zašto plačeš?”

Razmišljao sam odakle da počnem. Da li od predavanja koja su me očekivala narednog vikenda? Ili da se vratim unazad i pričam o samom pozivu? Kako da joj objasnim kada je Seli mimo svoje volje bila uključena u to od samog početka? Odlučio sam konačno da pođem od tog mesta – od početka! Duboko sam udahnuo i počeo priču o četvrtoj tački obrta.

Rečnici definišu tačku obrta kao ono na čemu se nešto okreće, kao centralnu, presudnu ili kritičnu tačku. Tog jutra konačno sam, zajedno sa Seli, odlučio da oživotvorim ovaj opis. Bila je to, u stvari, jedna od nekoliko tački obrta u mom životu, a četvrta po redu u mom odnosu sa Bogom, uzimajući u obzir ono čega sam bio svestan.

Kad sam prvi put krenuo da proučavam Reč Božju i shvatio da je ona više od priča i molitvi, brzo sam dostigao prvu tačku

obrta u mom odnosu sa Bogom. Da sam Njegovu Reč prihvatio kao jedinog vodiča u svom životu i da sam bio ozbiljan u primeni njenih istina u životu, desile bi se značajne promene. Da li sam bio voljan da dopustim Bogu da ima toliko veliku ulogu u mom životu?

Odlučio sam da izvršim te promene i prihvatim Njegovu otkrivenu volju za moj život. Smatram da je ovo izmenilo način na koji posmatram i sebe i svoju porodicu. Prestao sam da pušim i pijem, jer sam video da je moje telo Božji hram. Hristos je umro za mene i otkupio me po cenu svog života, tako da nisam bio samo svoj i nisam mogao da radim sve što poželim. Što sam više saznavao iz Biblije, nastojao sam da to delim s drugima, a moja revnost podigla je zid predrasuda između mene i moje porodice. Moj izbor da pokušam da sledim Božju Reč dramatično je promenio pravac mog života. Dakle, moja prva tačka obrta bila je prihvatanje Božje Reči kao apsolutnog autoriteta u životu.

Moja druga tačka obrta usledila je kad me je razumevanje Božje Reči dovelo do pridruživanja crkvi, drugačijoj od one u kojoj sam odgajan. Neki ljudi menjaju opredeljenja tako lako kao što menjaju košulje, ali za mene je to bio ogroman korak. Znao sam da pravoj religiji ne sme da se pristupi površno. Bilo mi je teško da shvatim da, iako sam odgajan sa određenim verovanjima i vaspitavan od strane religioznih roditelja, same te činjenice ne obezbeđuju praktičnu religiju koja menja život.

Treća tačka obrta bila je kad me je Bog uverio da nam je potrebno preseljenje u divljinu i potpuno obraćenje. To je bila borba, jer su se mnogi koje smo smatrali pravim hrišćanima suprotstavili našim planovima i izuzetno se trudili da nas ubede da grešimo. Sada ne sumnjamo da smo napravili pravi izbor.

Svaki put kad se vi i ja suočimo sa nekim značajnim izborom, možemo reći da se nalazimo na tački obrta, a u nekoj meri to i jeste tako. Ali tačka obrta o kojoj ja govorim predstavlja daleko-sežne izbore koji menjaju život i pravac naše lične istorije.

Kad je Mojsije poslao dvanaest uhoda u Hanansku zemlju, deset od njih je izabralo da ljudima iznese obeshrabrujući izveštaj. Samo dvojica su davali nadu. Narod je bio na tački obrta! Njihov izbor da se vrate i predaju obeshrabrenju, koštao je celu generaciju mogućnosti uživanja u obećanoj zemlji.

Nakon nekoliko godina u divljini, iznenada sam se našao pred odlukom koja je prava tačka obrta. Našli smo skoro sve zbog čega smo i otišli u divljinu. Istinski smo upoznali Boga i bivali sve bliži Njemu. Učeci da podredimo svoju volju i ostanemo potčinjeni Bogu postigli smo izvanredne rezultate. Naš brak postao je zaista pravi BRAK! Porodica je postala prava PORODICA! Moj posao sa prodajom nekretnina u divljini dobio je pravi zalet i obezbedio nam dobar prihod. Izašli smo iz dugova, a radio sam samo tri dana sedmično. Uticaj spoljašnjeg sveta bio je sveden na minimum, čak i na mom poslu. Do grada išli smo ne više od dva puta mesečno.

Živeli smo svoj san!

U trenutku uspeha Gospod je rekao:

– Džime, želim da prestaneš da se baviš nekretninama. Želim da radiš za mene puno radno vreme u misionstvu. Radićeš za mene na obnovi života, obnovi brakova i obnovi porodica.

Sećam se da sam Bogu rekao:

– Gospode, ne mogu!

To je bilo tačno. U svojoj sopstvenoj sili nisam mogao da misioniram za Gospoda, ali to nije bilo ono na šta sam mislio. Moj sledeći komentar je otkrio moja prava osećanja:

– Konačno imam lep život, Gospode – mislio sam. – Tražiš previše od mene!

Pre ovoga, govorio sam tu i tamo, kad bi me pozvali ljudi koje sam poznavao. Bio sam uspešan sa nekretninama. Imao sam prihod, a vreme provedeno u propovedanju bilo je uzgredno zanimanje. Sad mi je izgledalo da Gospod traži previše od mene.

Razmišljajući o tome, borio sam se oko odluke. Gledao sam Mojsijev život, on je trebalo da bude car, faraon, kada ga je Bog

pozvao da sve to ostavi iza sebe. Zatim, tu je bio i Petar i drugi ribari koje je Isus pozvao da Ga slede. Oni su pozvani da slede tog siromašnog i nepoznatog Propovednika. Njihovi izbori bili su tačke obrta u njihovom životu. **Šta god da odluče, ništa više neće biti kao pre.** I ja sam brzo shvatio da je poziv da postanem misionar za mene tačka obrta.

Dragi čitaocē, i ti takođe imaš tačke obrta u svom životu. Ne znam šta Bog traži od tebe, ali ti to znaš, i Sveti Duh zna.

Do problema dolazi kad Bog od nas traži nešto za šta nismo sigurni da to želimo. Tada ulazimo u neizvesnu situaciju sa Bogom. Neke ljude ta situacija ozlojedi, kod nekih čak i ubije ljubav prema Bogu. Svako ima bar jednu ovakvu tačku obrta u svom životu. Sa sigurnošću mogu da tvrdim da je i sa vama isti slučaj. Postoji nešto sa čime Bog želi da se suočite. On želi da se odlučite na dublji odnos sa Njim. Molim se Bogu da Sveti Duh pomogne da takva odluka ispliva na površinu vaših misli dok ovo čitate. Molim se da vam Bog ne da mira i odmora dok Mu se potpuno ne predate. Ni ja nisam imao mira dok Mu nisam odgovorio na Njegov neočekivani poziv za službu.

I tako, nalazio sam se u divljini, uživajući plodove života na koji nas je Bog pozvao; međutim, morao sam da odlučim šta da radim sa tom neizvesnošću koja je nastala u odnosu između mene i Boga. Mladi bogataš iz Biblije zauzeo je neodređeni stav u odnosu na Boga, i to ga je koštalo svega. Sada je trebalo da ja izaberem da li ću raditi za Boga, ili ću jednostavno ostati zadovoljan svojim novim životom.

Ako bih krenuo u misionstvo puno radno vreme, kako bih izdržavao porodicu? Odakle bi dolazio novac? Znao sam da Bog to može da omogućiti, ali da li će? Da li je ovo zaista nešto što On želi od mene? Da li sam zaista spreman da sebe predam u Njegove ruke, bez saznanja odakle će stizati novac za moju porodicu? Bila mi je potrebna neka vrsta potvrde. Setio sam se Gedeona iz Biblije i kako je koristio runo da dobije potvrdu od Boga. Zato sam se molio:

– Gospode, potrebno mi je “runo” za ovaj poziv u Tvoju službu, ali ne znam šta da te pitam.

U to vreme, jedna žena koju sam poznavao, pozvala me je da govorim u njenoj crkvi.

– Džime – rekla je ubeđujući me – mi zaista želimo da dođete, ali jedini termin koji imamo na raspolaganju je vikend, 4. jul. Zbog praznika, verovatno neće biti prisutno više od dvadesetak ljudi. Razumećemo ako odbijete da dođete zbog tako male poysete.

Dok je to govorila, stigla mi je misao od Boga:

– Ovo je tvoje “runo”, Džime, ako ga već hoćeš.

Zato sam rekao:

– Naravno da ću doći.

Zatim sam kazao Bogu u molitvi:

– Gospode, ako si me zaista pozvao da puno radno vreme govorim ljudima, želim da tamo bude dosta ljudi kojima ću se obratiti. Mislim da trideset, pa čak i četrdeset ljudi nije dovoljno za čudo pa te molim da dovedeš pedeset ljudi – dva i po puta više od broja koji mi je najavljen.

Prvi sam stigao u crkvu tog dana. Bio sam motivisan. Želeo sam da vidim kako će Gospod da odgovori na moju molitvu. Da li me je Bog zaista pozvao da postanem misionar? Seli i ja sedeli smo u prednjem delu dok su ljudi ulazili. Do trenutka kad je trebalo da počnem da govorim bilo je osmoro ljudi u crkvi.

– Pa, Gospode – rekao sam u sebi – pretpostavljam da sam dobio odgovor.

Baš tad su se otvorila vrata i četvoročlana porodica je ušla.

– To je samo dvanaest, Gospode.

Još troje ljudi je ušlo.

– To je petnaest.

Zatim još dvoje i još jedna četvoročlana porodica, te se broj povećao na dvadeset i jedan. Uskoro ih je bilo dvadeset osam, zatim trideset četiri, pa četrdeset i uskoro četrdeset tri. Pokušavao

sam da propovedam, ali u meni je bio pravi nemir. Pokušao sam da se koncentrišem na propoved, ali nije mi bilo jednostavno da istovremeno i brojim. Ljudi su se sigurno pitali da li je sve u redu sa mnom kad sam tako rastrojen. Stalno sam mislio: “Nije moguće da se ovo dešava”, a ipak se dešavalo.

Broj je nastavio da se povećava – četrdeset osam, zatim pedeset jedan, pa šezdeset. Još uvek sam propovedao i brojao, ali to još nije bio kraj. Stigao sam do broja sedamdeset tri, pa i do sedamdeset osam. Konačno sam odustao. Zavapio sam u svom srcu:

– Gospode, prestajem da brojim! Imam odgovor koji sam tražio! Ljudi su i dalje dolazili dok se crkva nije napunila.

Izlivao sam im svoje srce u propovedi. Moje reči bile su vatrene, jer znao sam da je to posao na koji me je Bog pozvao. Nakon propovedi, svakog sam pitao:

– Zašto ste došli danas?

– Uopšte nismo imali nameru – rekao mi je jedan čovek. – Jednostavno nam se nije išlo na kampovanje.

– Ne znam – rekao je drugi. – Samo smo osetili da treba da budemo ovde danas.

– Imali smo drugačije planove – rekao je jedan par – ali neko nas je pozvao i rekao: “U crkvu nam ovog vikenda dolazi jedan govornik. Čuli smo ga na snimcima i svideo nam se! On će preći dve i po hiljade kilometara i ostaće samo jedan dan. Promenite planove. Morate da dođete.” I tako smo promenili planove i došli.

Čuo sam i ostale priče o iznenadnim telefonskim pozivima i otkazivanju planova u poslednjem trenutku. Samo sam ja znao pravi razlog njihovog dolaska. Bog mi je govorio preko njih:

– Džime, tražio si pedeset, ali dajem ti više od pedeset. Želim da radiš za mene!

Dok sam sa tim dragim ljudima pričao o njihovom dolasku u crkvu, sve vreme sam u sebi ponavljao: “*Kakvom Bogu ja služim!*”

– Gospode, Ti tražiš od mene da budem lovac na ljude i evo sad stojim pred Tobom. Nisam se obrazovao ni u jednoj instituciji

ovog sveta, već samo uz pomoć Tvog Duha u divljini. Gospode, čemu želiš da ih učim?

– Džime, želim da ih učiš praktičnom Jevanđelju – kako da žive verom. Uči ih kako da budu u Meni, kako da žive od Moje milosti i kako da to primene u svom životu – u svojim brakovima, porodicama, crkvama i kontaktima sa svetom. Nauči ih osnovama Jevanđelja, a to je živo iskustvo sa Mnom. Pomozi im da shvate da je to iskustvo koje se stiče iz časa u čas, iz sata u sat, iz dana u dan.

Dalje Džime, kao što je napisano u Otkrivenju 12:11: “Oni ga pobediše krvlju jagnjetovom i rečju svedočanstva svoga, i ne ljubiše život svoj toliko da bi se smrti plašili”, tvoje propovedanje ne treba da bude nalik popularnim propovedima koje se mogu obično čuti u današnjim crkvama. Ti treba da propovedaš iz svog ličnog iskustva – da im pokažeš Hristovu snagu u sebi, nadu na Božju slavu u svakoj prilici. Tako će krv Jagnjetova uvek biti pred očima ljudi u svakoj tvojoj propovedi.

Džime, ti ne treba da obožavaš taj lepi život koji si, uz Moju pomoć, otkrio u planinama. Naprotiv, ja želim da se odrekneš života koji imaš, radi dobra drugih. Pozivam te da svoje vreme provodiš daleko od usamljenosti planine, da bi svoje svedočanstvo objavljivao drugima, kako bi i oni našli praktično Jevanđelje – Jevanđelje koje će promeniti i njihov život kao što je promenilo tvoj.

Te noći sam otišao u krevet shvatajući da Gospod traži da se odreknem unosnog posla sa nekretninama u kojem me je On toliko blagoslovio. Međutim, kad sam se probudio sledećeg jutra u 4.30, sedeo sam u svom krevetu sa Biblijom u rukama i drhtao. Čudesno emotivno iskustvo odgovora na moju molitvu bilo je iza mene, i sad sam bio suočen sa realnošću. Da li ću ja to stvarno da radim?

Konačno, rekao sam:

– Gospode, Gedeon je pripremio i drugo runo. I ja, Gospode, da ne bih nikada zažalio zbog svoje odluke koju sad treba da donesem,

tražim dokaz drugog “runa”. Moraš da mi potvrdiš poziv na misionski rad u Tvojim Rečima. Gospode, znam da sam kazao da ću Te poslušati ako mi dovedeš ljude, ali i Gedeon je rekao da će Te poslušati nakon prvog runa, pa ipak je tražio i drugi znak za potvrdu.

Gospode, ovo je težak poziv. Mislim, to je odluka nakon koje nema vraćanja nazad. To je odluka do kraja mog života – da nikad ne radim ništa drugo osim ovog što tražiš. Nikad ranije nisam radio tako nešto – rekao sam Mu. – Želim da mi kroz Tvoju Reč potvrdiš ovaj poziv za misionstvo.

Ovo je bilo zaista teško zatražiti, jer nigde u Bibliji ne piše: “Džime Honbergeru, ti treba da postaneš misionar Jevanđelja.”

Sedeo sam sa svojom Biblijom. Molio sam se i ispitivao svoje srce da bih bio siguran da ništa ne stoji između mene i Boga. Nakon toga, počeo sam da prelistavam Bibliju, stranicu po stranicu skoro čitav sat dok nisam došao do trećeg poglavlja Poslanice Efescima. To je bilo kao da me je Sveti Duh prodrmao i rekao: “*To je pravo mesto.*”

– Gospode, osećam da treba ovo da čitam.

– Počni sa desnom kolonom, Džime.

Moj pogled pao je na sedmi stih. “ Čiji sam služitelj (Jevanđelja) postao po daru Božije blagodati, koja mi je dana njegovim silnim dejstvom.” (Čarnić).

Drhtao sam od glave do pete! Oooo! Kakva potvrda! Sad sam znao da me je Bog pozvao i da će me Njegova blagodat održati. Sedeo sam tako u krevetu sa suzama koje su lile iz mojih očiju sve dok se Seli nije probudila. Ispričao sam joj sve što se desilo i kako je i ona bila deo čitavog plana, iako nije znala.

Božji poziv našem srcu često nije poznat onima oko nas. Vi ste možda jedini koji znate šta Bog traži od vas u datom trenutku. Čak ni vaš bračni drug ne mora da zna šta je tačka obrta u vašem životu, ali vi to znate. Šta god da je u pitanju, morate da se suočite s tim. Danas, dok čitate ove redove, vi birate – čak i ako je vaš izbor pokušaj da odložite donošenje odluke. Svi mi moramo da

shvatimo da, i kad izaberemo da ne donesemo odluku, naš izbor je, u suštini, odbijanje onoga na šta nas Bog poziva.

– Seli – rekao sam – kad dođemo kući, neću više raditi sa nekretninama. Bog mi je tražio da to predam drugom čoveku.

Taj hrišćanin se sa svojom porodicom preselio u našu oblast iz Kalifornije. Oni nisu imali mnogo, a on je pokušavao da stane na svoje noge. Mogao sam da prodam svoj posao sa nekretninama, uključujući spiskove vredne desetine hiljada dolara. Ali, Bog mi je rekao da to predam ovoj porodici i godinu dana, jednom sedmično, da se sastajem sa tim čovekom i pomažem mu, da bi njegova porodica imala istu mogućnost koju je meni dao Bog.

Protivio sam se:

– Gospode, neko bi mi dao 50 ili 60 hiljada dolara za taj posao. Mislim, to bi mogla da mi bude ušteđevina. Od tog novca bih mogao da se izdržavam narednih nekoliko godina dok sam u ovoj novoj misiji.

Ali Gospod je rekao:

– Ne, Džime. Ti treba da se osloniš na Mene, a ne na ušteđevinu u banci.

I tako sam otišao kući i članovima te porodice javio šta sam odlučio. Oni su se molili u vezi s tim, a nedelju dana kasnije počeo sam sa obukom čoveka koji je trebalo da preuzme prodaju nekretnina. Bilo je potrebno oko dva meseca pre nego što se osposobio za rad, i ja sam mogao nadalje da se susrećem s njim samo jednom sedmično. Do septembra sam bio spreman za novi posao. Pitao sam Boga:

– Gospode, šta da radim? Evo me.

Stigao je poziv iz Kalifornije da odem tamo i radim sa pet ili šest porodica koje su imale problema.

– Ovo je tvoj prvi poziv, Džime – rekao mi je Gospod.

Rado sam otišao tamo i radili smo sa tim porodicama. Došao sam kući kao na krilima jer su te porodice prvi put uspele da razumeju praktično Jevanđelje i počele to da primenjuju u svom

životu. Čim su krenuli s malim promenama, počeli su da žanju rodove života po principima saradnje sa Bogom.

Bio sam pozvan u kuću prijatelja da razgovaram sa čovekom koji im je bio u poseti. Taj posetilac je bio sveštenik a ja to tada nisam znao. Trebalo je uskoro da organizuje skup više od pedeset sveštenika iz celog sveta. Pričali su sa mnom o crkvenim problemima i rešenjima koja bi po njihovom mišljenju bila dobra. Nisam mogao da se složim sa njima. Dao sam im svoje mišljenje, naime, da su problemi doktrine i prakse samo simptomi mnogo dubljih uzroka. Crkve su izgubile usredsređenost na praktično Jevanđelje koje je u stanju da menja naš život. Nisam to očekivao, ali ovaj sveštenik mi je spomenuo predstojeći sastanak i zamolio me da ga otvorim i zatvorim obraćanjem prisutnim sveštenicima.

Nikad neću zaboraviti tu propoved, pod nazivom "Ko sam ja?" Rekao sam prisutnim sveštenicima da su nespremni za posao na koji su pozvani i da im je potrebno konstantno oslanjanje na Boga. Kad sam završio otvaranje skupa, oni su bili u suzama i moja propoved je promenila težište cele konferencije.

Nakon ovoga su usledili pozivi iz cele Evrope, sa Novog Zelanda, iz Engleske i iz Sjedinjenih Američkih Država. A ja sam se pitao da li će poziva uopšte biti. Bog zna najbolje. Nakon ove konferencije, pozivi su me preplavili, jer su ti sveštenici na sve strane pričali o meni, dok ja mogu da prihvatim tek mali deo poziva. Od tog dana, dogovorili smo propovedi u četrnaest različitih zemalja kao i u svim državama SAD-a, osim pet. Usledili su tekstovi u časopisima. Bio sam privilegovan, jer sam imao priliku da širim Jevanđelje putem satelitskih prenosa. I tako je počeo moj rad, od kojeg do dana današnjeg nisam odustao.

A šta je s vama, moji prijatelji? Da li ste vi odustali? Da li sada postoji nešto u vašem životu što Bog traži od vas da Mu predate, neka tačka obrta u kojoj pružate otpor Bogu? Ne odlazite to. S tim morate neizbežno da se suočite jednoga dana. Zašto ne biste doneli odluku upravo sada?

Često završim seriju predavanja postavljanjem pitanja slušaocima – šta nameravaju da učine sa porukom koju su upravo čuli. To je mnogo dublje pitanje od onog da li veruju u to. Dela su uvek rezultat istinskog verovanja. Moje srce bilo je uzbuđeno, a suze su mi često navirale na oči dok su bezbrojne porodice donosile odluku da Jevanđelje učine praktičnom realnošću svog života. Ja ih zamolim da to čine javno, jer takva izjava ohrabruje i druge, a i u njima samima učvršćuje se odluka koju su već doneli u svom srcu.

Želim da i vi opišete tačku obrta u svom životu, kad je Bog zatražio da Mu se predate. Napišite to ovde ako želite, ili napišite na posebnom listu papira. U svakom slučaju, odlučite danas, jer sada je čas, i nikada glas Duha neće biti glasniji.

Moja tačka obrta u odnosu na Boga

Gospode, ja shvatam da zauzimam neodlučan stav u odnosu na Tebe u ovom delu svog života. Danas ovo predajem Tebi!

Tvoje dete,

12. poglavlje

OKLEVANJE

“Još malo pa ćeš me uveriti.”
(Dela apostola 26,28)

Znao sam da bi Polovo ostrvo trebalo da bude predivno mesto. Pa ipak, pogled na njega ubrzao mi je puls od ushićenja. Ritmički udarci vesala o vodu i tihi zvuci jezerske vode koja je sa njih kapala bili su u harmoniji sa mirnim okruženjem.

Od jezera, strmo se uzdizala planina u obliku vulkana. Lišće je povremeno nagrađivalo naše zainteresovane poglede na jezersku kuću, produbljujući naša očekivanja. Već neko vreme, unapred smo se radovali ovom izletu. To ostrvo trebalo je da bude naš dom do sledećeg ponedeljka.

Mojoj porodici bilo je neophodno da provede izvesno vreme na ostrvu. Pritisci od putovanja i misionstva podsticali su me da mislim o našoj potrebi za odmorom i opuštanjem, za šta nije bilo prilike kod kuće. Mogli smo, svakako, da isključimo telefon kad nam je bila potrebna pauza. Međutim, čak iako bismo to učinili, kućni poslovi i prepiska u vezi sa misionstvom uspevali su da nas dovoljno iscrpe.

Zbog toga sam konačno prišao Polu da ga pitam za njegovo ostrvo. Pol je bio moj prijatelj i mentor u poslu sa nekretninama, ali do tada ga nisam pitao ništa slično.

– Pol, moja porodica je pod stresom! Potrebno nam je mesto gde ćemo se jednostavno odmoriti i opustiti, mesto gde niko neće moći da nas uznemirava. Da li možemo da dobijemo tvoje ostrvo na korišćenje? O, Pol, dok smo tamo, da li imaš neki posao koji treba uraditi i u čemu bismo ti rado pomogli? Na taj način možemo i da dajemo, a ne samo da uzimamo.

Videlo se da je Pol bio zadovoljan:

– Od dosadašnjih posetilaca niko nije bio voljan da mi u bilo čemu pomogne. Svi su samo želeli da koriste ostrvo. Džime, biću oduševljen da tvoja porodica provede neko vreme tamo, i siguran sam da ćemo naći nešto i da uradite.

Razmišljanje o uspomenama prekinulo se naglo kad je kanu stao u pristaništu. Nakon što smo preneli prtljag uzbrdo do predivne jezerske kućice, Seli i ja krenuli smo nazad ka pristaništu.

– Momci – počeo sam sa davanjem uputstava. – Vi spremite jelo i kad bude gotovo, dođite do pristaništa da nas pozovete. Mi idemo da se sunčamo.

Ovo možda izgleda čudno da otac kaže tako nešto svom desetogodišnjem i dvanaestogodišnjem sinu, ali navikli smo da kuhinjske poslove obavljaju oni. U mnogim porodicama, majka je praktično sluga deci. Nijedan muž ne sme da dozvoli da dođe do toga. Cela porodica mora da pomogne oko raspodele majčinih tereta kad su u pitanju kućni poslovi. Ako se tako radi, porodica će otkriti da ne samo što deca uče važne lekcije o održavanju kuće, već time dobijaju majku, a muž ženu koja ima vremena i energije da se igra sa njima i učestvuje u njihovom životu.

Potrudite se da svoju majku ili suprugu oslobodite obaveza koje i drugi članovi porodice mogu da obave, i otkrićete da se vaš trud vraća kroz ljubav i pažnju koju majka može da posveti vama i ostalim članovima porodice. Ako porodica podeli vreme i snagu koja je odlazila na kućne poslove, time svako dobija.

Veoma sam svestan da je supruga i majka srce kuće, a siguran recept za sreću u domu jeste da žena koja igra tako važnu ulogu ima energiju i entuzijazam da ispuni svoju Bogom danu misiju.

Moji dečaci su, kao i obično, pripremili divno jelo. Zatim su imali malo slobodnog vremena pre početka ručka i otišli u šetnju po ostrvu.

Opuštanje na pristaništu bilo je ugodno u ovakvim okolnostima. U malenom morskom zalivu, čista, nemirna voda odbijala je sunčeve zrake, dok je svaki talasić bio kao ukrašen sjajnim blještavim dijamantom. Mir, zadovoljstvo i tihi razgovor došli su sasvim prirodno, dok smo uživali u prilici da ponovo uspostavimo dobar međusobni kontakt. Iznenađni bat koraka zatutnjao je strnim stepenicama koje su vodile od pristaništa ka ostatku ostrva. Metju i Endrju trkali su se niz stepenište, neprestano brbljajući o raznim stvarima koje mogu zanimati dečake njihovog uzrasta.

– Tata, mama, morate da ih vidite!

– Šta da vidimo?

– Daske za skokove u vodu!

Malo-pomalo uspeli smo da uočimo da na zapadnom delu ostrva postoje visoke stene. Na tim stenama montirane su daske za skokove. Jedna je bila u visini jednospratne kuće, a druga u visini dvospratnice. Dečaci su bili uzbuđeni zbog tih dasaka. Oni su žarko želeli da skaču sa njih. Ali, još uvek mali i nesigurni, oni su za svaku takvu stvar najpre pitali oca:

– Tata, da li ti možeš da skačeš sa njih?

– Naravno da mogu – odgovorio sam bez razmišljanja.

– Hajdemo! – uzviknuli su.

– Sačekajte malo! – prekinuo sam ih. – Mislim da najpre treba da ručamo, a onda ćemo, možda, otići do druge strane ostrva da vidimo te daske.

Iskreno, oklevao sam. Znao sam da mogu da skočim sa tih dasaka. I ranije sam to već radio. Znao sam da se neću povrediti. Znao sam da je Pol stavio tamo te daske baš za skakanje, i da su

mnogi već skakali sa njih. Dakle, nije bilo mesta strahu da voda nije dovoljno duboka. Moji dečaci želeli su da me vide tamo na delu. Hteo sam da im ispunim želju, ali ipak sam oklevao. Nisam bio sasvim siguran da želim da prođem kroz sve to.

Nakon ručka, dečaci su brzo oprali sudove. Bili su uzbuđeni. Predstojala nam je velika avantura. Prišli su mi i rekli:

– Da li si spreman da skačeš sa onih dasaka, tata?

Još uvek sam oklevao, tako da sam zastao za trenutak.

– Dok sam još bio mali – počeo sam – čuo sam da treba da sačekam bar sat vremena nakon jela, pre nego što zaplivam, da bih sprečio pojavu grčeva. Dakle, krenućemo za sat vremena.

Moram priznati da nisam znao da li je ta priča istinita, i ne verujem da bi me to zadržalo da sam i sam želeo da skačem. U tim okolnostima, bio je to samo izgovor, opravdanje da odložim donošenje odluke. Moji dečaci bili su razočarani još jednim pomeranjem, ali kad je prošlo sat vremena, vratili su se sa istim pitanjem:

– Da li sad možeš da kreneš, tata?

– U redu – rekao sam – Hajdemo.

Stvorili su se začas na drugoj strani ostrva. Seli i ja smo išli sporije od naših oduševljenih dečaka. Kad smo stigli tamo, šta mislite gde su dečaci stajali? Na najnižoj dasci? Nikako! Na najvišoj.

– Ovde, tata! – pozvali su me.

– U redu, stižem.

Popeo sam se do najviše daske, otišao do njenog kraja i još jednom pogledao na uzburkane vode ovog predivnog planinskog jezera. Kad stojite na kraju ovakve daske, odozgo sve izgleda duplo dalje nego odozdo. Dok sam tako stajao gledajući dole, moji dečaci su mi davali instrukcije:

– Skoč! Skoč! Skoč! Zašto ne skočiš?

– Dajte mi samo minut da procenim situaciju. Brojaću do deset – rekao sam im – a zatim ću da skočim.

Dečaci su počeli da me požuruju, brojeći brzo:

– Jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam...

– Polako! – povikao sam. – Sam ću da brojim. U svakom slučaju, hvala vam.

Stajao sam tako, rastrzan između dve suprotne želje, dve suprotne ljubavi. S jedne strane, voleo sam svoje dečake i želeo sam da im ispunim očekivanja, da u njihovim očima budem heroj. Ali nije me napuštao strah. I tako sam stajao, između neba i zelenih voda.

Razumski gledano, znao sam da su, bez ikakvih nezgoda, i drugi skakali odatle, a verovatno ću i ja uraditi isto. Želeo sam da skočim, ne samo radi sebe, već i da ohrabrim svoje dečake. Borba se vodila u meni, jer trebalo je da sam odlučim da li da skočim sa daske. A to je konflikt s kojim se suočavamo i kad smo pozvani da svoju volju potčinimo Bogu.

Kad god smo u situaciji da biramo između sopstvene volje i onoga za šta znamo da je Božja volja, dolazi do konflikta. A uobičajena reakcija na to jeste oklevanje. Mi znamo da nas Bog poziva na iskustvo potpune predaje, pa ipak, oklevamo. Znamo da Bog nikad ne izneverava one koji Mu veruju, a ipak smo još uvek uzdržani.

Na puno načina, mi smo kao deca Izraela nakon što su napustili ropstvo u Egiptu. Ostavili su za sobom jedan život, ali još uvek nisu ušli u Obećanu zemlju. I pred nama je dug put u našoj potrazi za Bogom. Možda smo ostavili loše navike ili loše društvo iza nas. Možda su iza nas ostale doktrinarne greške ili tradicionalno shvatanje. Možda smo napustili svetovni vid zabave, muziku i modu, ali samo da bismo najzad shvatili da, iako smo ostavili prošlost, nismo uspeli da uđemo u budućnost – život skriven sa Hristom u Bogu (vidi Kološanima 3:3).

Gledajući unazad na svoj život, vidim da se moje putovanje prema ovom cilju potpune predaje sastojalo od malih koraka, a ne od nekih velikih skokova. To je u mom životu bilo tako ne

zato što je Bog tako želeo, već zbog načina na koji sam ja odgovarao na Njegove pozive. Moj život je često bio kao što to stoji u stihovima Teodora Monroa:

O, gorka patnja i tugo,
Zašto je ikada postojalo vreme
Kad sam ponosno govorio Isusu:
“Samo moje i ništa Tvoje.”

Ipak, Ti si me našao: Posmatrao sam Ga
Kako krvari na prokletom drvetu;
A moje čežnjivo srce reklo je bojažljivo:
“Ponešto moje i ponešto Tvoje.”

Iz dana u dan Njegova nežna milost,
Isceľjujuća, uslužna, potpuna i slobodna
Spustila me je dok sam šaputao:
“Manje moje, a više Tvoje.”

Više od najviših nebesa,
Dublje od najdubljeg mora,
Gospode, Tvoja ljubav me je konačno osvojila:
“Ništa moje, a sve Tvoje.”

Ne bih želeo da steknete utisak da je ovaj poslednji korak potpuno ostvaren u mom životu, ali rekao bih da vidim napredak i da sam zarobljenik nade. Uveren sam da će Onaj koji je započeo dobro delo u meni, dovršiti to delo do dana Isusa Hrista.

Šta vam Bog govori upravo sada dok ste na dasci za skakanje? Znam da zbog nečega oklevate. Najverovatnije to ima veze sa obećanjem koje ste dali u prethodnom poglavlju. Ili je reč o osetljivom području na koje vas je Bog podsetio kad ste pogledali obećanje, ali ste se bojali da to obećate Bogu ili da čak priznate sebi.

Vi želite da predate to osetljivo pitanje, ali vam je teško da poverujete da ćete biti srećni kad to uradite. To je sotonina najveća laž. On je prevario mnoge od nas da verujemo da možemo biti srećni samo kad idemo svojim putem. Ne verujte tim osećanjima. Umesto toga, upravljajte se prema principima. Vaš um mora da odluči da osećanja ne treba više da imaju kontrolu.

Ako tako postupite, otkrićete da ste našli ključ za sreću u hrišćanskom životu. Shvatićete, kao i ja, da je ono od čega ste se plašili u stvari put ka miru i sreći.

To je ono što sam shvatio kad sam skočio sa one daske za skakanje! Bilo je sjajno. Vrištao sam i vikao i radovao se za sve vreme skoka. Kad sam dotakao tu osvežavajuće hladnu vodu, osećao sam se življim više nego ikada ranije. Popeo sam se i skočio ponovo i ponovo.

Moj sin Metju došao je do mene i oprezno me pitao:

– Da li misliš da i ja mogu da skočim, tata?

– Naravno da možeš, odgovorio sam.

Tako se i on popeo na tu dasku i prošao kroz svoj proces oklevanja. Konačno, skočio je. Mogao sam da vidim da se uplašio, ali se držao hrabro i ušao u vodu pravo kao strela.

Zatim mi je i Endrju prišao i rekao:

– Tata, hteo bih da skočim sa te daske, ali se plašim. Jel' možeš da skočiš sa mnom?

– Naravno da mogu, sine. Daj mi ruku. Biću s tobom sve vreme.

On je bio preplašen na smrt! Nisam ga gurnuo već sam tamo stajao sa njim jedno vreme dok je on prolazio kroz svoje oklevanje, a zatim sam pustio da on broji i konačno smo skočili zajedno. Voleo bih da ste mogli da vidite osmeh na njegovom licu. Pomislili biste da je osvojio svet!

Zatim smo se sva trojica vratili Seli. Ona nam je dala pravu lekciju iz hrabrosti:

– Ako vi idete, idem i ja!

I uradila je tako!

Svi smo naučili da prevaziđemo oklevanje i postignemo pobjedu nad osećanjima koja nas zadržavaju. Pravi hrišćanski život je kao ta daska. Često se zahteva skok vere, odluka da nećemo da se vratimo, kao što i ne možemo nakon što skočimo sa te daske. Mi smo obećali! Tome se Bog nada za svakog od nas.

Krenite napred!

Skočite i napravite taj poslednji veliki korak!

13. poglavlje

POSLEDNJI VELIKI KORAK

“A kad mu sve pokori, onda će se i sam Sin pokoriti onome koji mu sve pokori, da Bog bude sve u svima.” (1. Korinćanima 15,28)

Dok sam razgledao stenu ispred nas, planirao sam sledeću fazu našeg uspona. Metjuov tihi poziv me je prekinuo u razmišljanju. Bacio sam pogled na njega i odmah shvatio da je u nevolji. Peli smo se uz Ajsberg Pik u nacionalnom parku Glejšeru. Ovo je bio jedan od onih izleta karakterističnih za oca i sina.

Pravim ovakve izlete sa svakim od mojih sinova ponaosob, verujući da je vrlo važno da otac bude nasamo sa svakim od svoje dece, provodeći neko vreme u zajedničkim aktivnostima po njihovom izboru. To veže naša srca i otvara puteve komunikacije. Metju je izabrao planinarenje i evo nas u slobodnom penjanju u oblasti koja je odista zahtevala konopce.

Metju se zaglavio! Išao je za mnom dok se nije zaglavio kod jedne izbočine ispod mene. Ja sam bio dovoljno visoko da dosegнем sledeće izbočenje i krenem dalje, ali Metju, koji je u to vreme još uvek bio niži od mene, nije mogao. Brzo sam se spustio i pružio mu ruku.

– Uhvati me, sine. Izvući ću te.

Na njegovom licu video sam borbu sa strahom i sumnjom. Da li tata stvarno to može? Da li ima snage? Šta će biti sa mnom ako ne uspe?

– Uhvati moju ruku, Metju! Ja imam snage. Mogu da te držim da ne padneš – ohrabrio sam ga.

Pogledao je dole. Bio je to dug put i po njegovom držanju videlo se da se koleba. Da li je spreman da učini taj skok vere, uzdajući se da ću ja učiniti ono što sam obećao?

Njegova ruka je dosegla do moje i stisnula je. Sve je bilo gotovo za trenutak, i on je stajao pored mene na izbočini. Trebalo nam je nekoliko trenutaka da stabilizujemo disanje, a zatim smo krenuli dalje. Peli smo se uz Ajsberg Pik tog dana, ali uspeh ne bi bio moguć da Metju nije izabrao da načini taj korak apsolutnog oslanjanja na svog oca.

Taj korak apsolutnog oslanjanja je ono na šta smo i mi pozvani. Vi to dobro znate u svom srcu, baš kao i ja. Znaete da vas Gospod zove da se oslonimo na Njega i da Mu se predamo, pa ipak svi oklevamo. Verovatno bi nam bilo teško da objasnimo zašto se povlačimo i propuštamo da steknemo to iskustvo.

Totalno oslanjanje na Boga, spremnost da iskoračimo iz sigurnosti svoga “Ja”, to je ono što hrišćanski život čini praktičnim i zauvek promenjenim. Oslanjanje na Boga, potpuno i savršeno, trebalo bi da bude prva lekcija u hrišćanskom životu. Samo ako istinski imamo poverenje u Hrista, ako se istinski predamo Njemu, tada zaista možemo da se zovemo hrišćani. Za mnoge od nas – čak i one koji tvrde da su hrišćani – ovo je samo san, neostvareno iskustvo.

Umesto tog iskustva, mi koji želimo da budemo hrišćani činimo sve, ali odbacujemo oslanjanje na Boga. Uz skoro natčovečanske napore, mi proučavamo doktrine i poučavamo druge. Pomažemo ljudima i širimo Jevanđelje. Isto tako, prisustvujemo bogosluženjima, idemo na letnje biblijske seminare, učestvujemo u seminarima za bračne parove i u crkvenim obavezama.

Mi odvajamo vreme i za ličnu pobožnost, posvećenje i misioniranje drugima. Izgledamo dobro i obavljamo razne dobre aktivnosti, tako da nam je teško da poverujemo – ali to je istina. Uradili

smo sve osim jedine stvari koja je zaista bitna. Propustili smo da napravimo taj poslednji veliki korak, jedinu aktivnost koja bi nas istinski preobrazila iznutra, a odrazila se i na naše spoljašnje postupke.

Poslednji veliki korak da bi čovek postao pravi hrišćanin jeste nemati poverenje u sebe, a potpuno se osloniti na Boga. Mi možemo imati celokupnu hrišćansku opremu, ali kada nas niko ne vidi, mi znamo da ne posedujemo snagu vladanja sobom koju podstiče predan i potčinjen duh.

Hvala Bogu što još nije kasno za bilo koga od nas da načini taj korak ka potpunom oslanjanju na Boga. Prošlo je sedam godina mog hrišćanskog (tako sam bar mislio) života, kad je Bog počeo intenzivno da me savetuje:

– Džime, ako želiš da budeš hrišćanin, moraš da učiniš ovaj korak.

Iskreno sam razmotrio šta je pravo hrišćanstvo i moram da priznam da sam se povukao:

– Ne, Gospode, ne mogu to da uradim – molio sam se. – Mislim, da pristanem da ti predam potpunu kontrolu nad svojim ponašanjem, da nikad ne gajim telesne misli, da nikad ne izgovorim telesne reči. Gospode, biću očajan!

Da li verujete da sam to rekao Bogu? Želite li da znate šta mi je On kazao na to?

– Zar tako, Džime? Da li zaista misliš da su svi anđeli na nebu očajni? Oni imaju isti odnos sa Mnom na koji i tebe pozivam. Oni ispunjavaju moju volju, a ne njihovu sopstvenu, pa ipak su i dalje moji zastupnici, i dalje su sa slobodnom voljom. Oni su mi poslušni jer su tako izabrali, a ta poslušnost im daje radost i sreću daleko veću od bilo kog zadovoljstva koje vaše zemaljske misli ili reči mogu da vam pričine.

– Bila je to luda pomisao, zar ne, Gospode?

– Jeste, Džime. To je bilo od đjavola. To je bila ona vrsta misli koja je vodila najomiljenijeg anđela na celom nebu da odluči da se pobuni protiv mene.

I tako sam se suočio sa potpunim predanjem, potpunim oslanjanjem na Boga. Bog me je zvao da preduzmem taj poslednji veliki korak ka pravom hrišćanstvu. Nikad neću zaboraviti tu borbu sa svojom voljom. Jednog dana, sedeo sam kod kuće i pročitao više od stotinak biblijskih stihova. Svi su oni praktično govorili istu stvar, a to je da mi je Božja sila na raspolaganju upravo sada, danas! Trebalo je samo da se predam i oslonim na Boga da bih dobio tu silu.

Nije mi više bilo potrebno doktrinarno znanje. Nisu mi više bila potrebna dobra dela. Nije mi bila potrebna veća spremnost da bih dobio tu silu. Naime, nisam više mogao da rastem kao hrišćanin dok ne preduzmem taj “poslednji veliki korak”.

– U redu, Gospode– zaključio sam– sutra ću početi da se potpuno oslanjam na Tebe. Sutra ujutru, moj život će biti drugačiji. Ujutru počinje moj novi život!

Ne znam kako Bog to radi, ali ja često već rano ujutro imam čulo za Njegovo prisustvo. To nije vidljivo, niti čujno prisustvo. Osećam kako mi Njegov Duh govori da se probudim i počnem da komuniciram s Njim. Ne mogu da objasnim kako Bog može da bude tako ličan sa mnom u isto vreme kad i sa mnogim drugima – ali On to može i On to čini! I ako ste spremni, On želi da ima upravo tu vrstu bliske komunikacije i sa vama.

Tog prvog jutra mog novog života, probudio sam se nekoliko minuta posle četiri ujutru. Seo sam i osetio kako me Bog poziva, podsećajući me na moje obećanje da ću danas biti Njegov, pa sam se molio:

– Dobro jutro, Gospode!

Tako je počelo dragoceno vreme koje sam tog jutra proveo sa Bogom. On je želeo da me pripremi za taj dan, i moje molitve su se nastavile sve dok se sanjiva glava pored mene nije podigla i pogledala me. Seli je upitala:

– Zbog čega tako blistaš, dragi?

– Dušo – rekao sam– danas ću hodati ceo dan sa Bogom. Želim da se potpuno predam Njemu i danas ću ceo dan živeti pod Njegovom kontrolom.

– Zaista?

– Da.

– Ma hajde, molim te! – uzviknula je prezrivo.

To je bilo prvo iskušenje tog dana. Moja žena se podsmevala mom obećanju. Objektivno, nisam mogao da joj zamerim. Ona je znala za kakvog se tvrdoglavog i temperamentnog Nemca udala. Moje prethodne odluke i obećanja vernosti Bogu bili su kao loše poređane domine, padajući onog minuta kad doživim stres. Nikad nisam imao snagu koja bi mogla da me spase od mene samog.

– U redu je, dušo – nastavio sam – Do sad sam se delimično oslanjao na Boga. Do sad sam bio polovičan hrišćanin!

I tako sam započeo prvi dan pravog hrišćanstva.

Želeo bih da postoji način da vam pokažem video snimak toga dana, mog prvog dana kao stvarnog hrišćanina. Ali video snimak nikad ne bi mogao da pokaže iskušenja i borbe u mojim mislima; jer u mislima sam osvajao pobjede. Trebalo je da donesem dobru odluku u mislima pre nego što krenem da činim dobra dela. Potrebna bi bila cela knjiga da vam ispišem šta se sve dešavalo toga dana. Zato ću vam ispričati samo nekoliko iskustava.

Tog jutra bio sam za radnim stolom kad sam čuo svoje dečake kako počinju da se svađaju u dnevnoj sobi. Bila je to jedna od onih čarki za koju sam svojim sinovima hiljadu puta rekao da treba da je izbegavaju. Krenuo sam brzo ka njima. Osetio sam ljutnju u svom telu. Želeo sam da ih odmah dovedem u red. Mi roditelji lako upadnemo u zamku nerviranja zbog ponašanja svoje dece, i tada im često ponavljamo da ne čine ovo ili ono, a oni baš to ponavljaju. Kad bismo mogli sve to da sagledamo iz nebeske perspektive, shvatili bismo da ukor nije toliko potreban deci koliko roditeljima.

– Džime, nisi spreman da se suočiš sa decom sve dok tvoje telo, tvoja osećanja ne potčiniš Meni.

Znao sam da je Gospod u pravu. Ali, tako je teško odustati od onoga što želimo da učinimo, a da to ipak bude ono za šta

znamo da je Božja volja za nas. Povukao sam se u kupatilo i ostao tamo dok nisam bio siguran da je moje telo potčinjeno i da mogu smireno da razgovaram sa svojim sinovima i pokažem im poštovanje koje zaslužuju.

– Momci – obratio sam se svojim sinovima. –Kad sam hteo da dođem da razgovaramo o vašim postupcima, Gospod mi je progovorio šta da radim. Siguran sam da ste, pre nego što je došlo do svađe, čuli mirni, tihi Božji glas koji vas poziva, govoreći vam šta da radite. Svi mi moramo da naučimo da budemo osetljivi na taj tihi Božji glas i uvežbamo se da Ga brzo poslušamo. Vaš otac vam neće biti na raspolaganju celog života, da vas vodi i ispravlja, ali vaš nebeski Otac vodiće vas kroz ceo vaš život ako ste voljni da Ga slušate. Molim vas, molim vas, molim vas, da ne dozvolite vašem umu da odbija Božje vođstvo.

Proveo sam vreme sa dečacima duboko zahvalan što sam izabrao da svoju volju potčinim Božjoj. Moj razgovor sa njima bio je poučan, što je bolje nego da sam ih samo ukorio za njihove greške. Pristupio sam disciplinovanju u stanju potčinjenosti Bogu, a moji sinovi su mogli da vide razliku. Drugačije su reagovali nego prilikom mojih ranijih pokušaja.

Kasnije popodne, nakon ručka, imao sam utisak da ja treba da operem sudove. Pranje sudova nije bio moj deo posla, već mojih sinova. Ali, obećao sam Gospodu da ću uraditi sve što od mene traži tog dana.

– Svakako, Gospode – odgovorio sam Mu u svojim mislima. – Ako želiš da operem sudove, rado ću to učiniti.

Uzeo sam svoj tanjir i pribor za jelo, odneo do sudopere i pustio vruću vodu. Moji dečaci su za dve sekunde shvatili šta hoću da uradim. Osećajući da je ovo njihova prilika, brzo i spremno su raščistili sto, složili tanjire za mene, a zatim nestali.

I tako sam stajao tamo perući sudove i uživajući u svom danu sa Gospodom. Seli je, međutim, učinila nešto najčudnije što sam ikad video.

Moja žena nikad se ne odmara. Teško je nagovaramo u večernjim časovima da provede vreme sa nama. Danas nije bilo tako. Sela je u naslonjaču i mirno me posmatrala kako perem sudove.

Da biste razumeli ono što sledi, treba nešto da vam objasnim. Način života u divljini u kojoj se nalazimo unosi mnoge promene, a kuvanje na drva jedna je od njih. Ja sam veliki ljubitelj kuvanja na drva, jer hrana je ukusnija. Međutim, kontrola toplote nije baš laka.

Za ovo konkretno jelo, Seli je stavila nekoliko stvari u rernu, uključujući i malu teglu sa sosom od jabuka. Sada je ispražnjena tegla bila u sudoperi. Kad sam počeo da je perem, primetio sam da se nešto sosa skorilo spolja na tegli dok je stajala u toploj rerni. Počeo sam neodlučno da grebem. Baš se zalepilo.

Seli i ja različito peremo sudove. Ja ih perem, a ona ih baš dobro opere. Ne kažem to da bih se opravdao, već da objasnim da je to slaba tačka mog karaktera, što me navodi da relativizujem stvari: "Nije potrebno da provedem ceo dan perući sudove. Na kraju krajeva, unutrašnjost tegle je čista, a to je najbitnije." S tim mislima, isprao sam teglu i postavio je na sušilicu za sudove.

Seli je iznenada ustala. Došla je do mene i pogledala pravo u teglu. Uzela ju je i držala ispred mojih očiju! Nisam mogao da verujem! Kao da me je moja supruga, inače blage naravi, provocirala! Moja osećanja su se uzburkala.

– Džime, Džime, Džime, kad li ćeš da naučiš? – zvala je Seli, vrteći glavom.

I ranije smo se svađali zbog načina na koji perem sudove. Uvek bih rekao:

– Ja bar perem sudove; ne bi trebalo da se žališ kako ih perem.

Svaki nerv mog bića želeo je da kaže tu frazu ponovo, ali ja sam dao obećanje da ću danas biti Božji čovek, a On me je pozvao da Mu predam svoja osećanja. Još jednom sam imao mir.

Sve se dalje desilo u deliću sekunde. Mokra tegla iskliznula je iz Selinih ruku i pala pravo u sudoperu. Bio sam isprskan vodom i sapunicom. Osećao sam kako u meni raste bes. Moje telo je tako

želelo da joj prepusti da ona to dovrši. Tako se ponašamo bez Božje kontrole u svom životu. Vrlo lako napadamo druge i branimo svoja prava i osećanja. Tako sam zahvalan Bogu što me nije napustio, jer čim su se osećanja uzburkala u mom telu, Bog svih ljudi bio je tamo, pored mene, tražeći da Mu predam svoj problem.

U trenutku, izgledalo je tako teško da se odrekнем tih osećanja, ali zaista da se odrekнем, a ne samo da ih obuzdam do sledeće prilike. Bog ne samo da je želeo da Mu se potčinim, već je želeo da odustanem od svog prava da tako reagujem ponovo kad sledeći put Seli uradi nešto što bi me uznemirilo. Bog radi temeljan posao u našem životu, i ako Mu dopustimo, On će u potpunosti ukloniti od nas ono što smo Mu predali.

Vadeći teglu iz vode, veselo sam rekao Seli:

– U pravu si. Izgleda da treba da joj posvetim malo više pažnje. Pobeda je bila moja Božjom milošću.

Seli me je iznenađeno pogledala. Bez sumnje, znala je da bi njen temperamentni suprug koga je volela svakako nešto odbrusio, a nije.

– Funkcioniše! – uzviknula je.

– Tako je – rekao sam uz osmeh, sećajući se našeg jutrošnjeg razgovora i njenih sumnji.

– Koliko ti često Bog govori? – pitala me je.

– Ne znam – odgovorio sam. – Ne udaram recke.

Sledećeg dana ipak sam radi nje vodio evidenciju. Pre podne, otišao sam do nje i rekao:

– Od jutros pa do sada, svesno sam registrovao da mi je Bog osamnaest puta tražio da predam svoje misli Njemu. A sada ću da prestanem da brojim.

Taj poslednji veliki korak zahteva potpuno predanje Bogu, spremnost da se ide do kraja. Hristos je to odlično ilustrovao u parabolama o neprocenjivom biseru. Da bi se dobio biser, bilo je potrebno sve što čovek poseduje. Da bi se dobio Hristos kao pravi, suštinski deo našeg života, takođe je potrebno da se žrtvuje sve

što jesmo i da se to stavi pod Njegovu kontrolu. To je hrabar skok vere “sve ili ništa”, sa savršenim poverenjem u Boga.

To dosta liči na skok sa one daske iz prethodnog poglavlja. Jednom kad skočimo s nje, nema povratka. Vi ste obećali. Obred obrezanja je trebalo da nas nauči istoj lekciji. Kad se to jednom učini, nema povratka.

Tog popodneva planirao sam da nasečem poslednju količinu drva za loženje za tu sezonu. Već ranije sam vam rekao da volim da sečem drva, tako da ovo i nije bio neki problem. Međutim, nisam bio spreman za nalog koji mi je Bog dao kad sam bio na pola puta do ostave sa drvima. “Džime, želim da odneseš ova drva Miču.”

Mič je bio moj prijatelj koji je živio u drugoj dolini. Volim Miča, ali ideja da mu odnesem drva nikad mi ne bi pala na pamet. Mič je bio sasvim sposoban da naseče drva. Osim toga, dug je put do Mičovog imanja. Bilo bi potrebno tri sata vožnje, ne računajući vreme za utovar drva u prikolicu.

– Gospode? Da odnesem Miču drva?

– Da, Džime. To će ga ohrabriti.

Mrzim da to priznam, ali borio sam se i ovoga puta između onoga što želim i izbora Božje volje. Konačno, odlučio sam da poslušam, te sam natovario prikolicu i pripremio se za polazak ka Mičovoj kući.

– Džime – rekao mi je poznati glas – kad za sebe natovariš drva u prikolicu, kako to činiš?

Pogledao sam prikolicu. Drva su lepo bila poslagana i popunila celu prikolicu. Odmah sam shvatio šta Bog traži od mene. Kad bih natovario za sebe, natovario bih je tako da više nema mesta ni za jedan komad.

– Razumem, Gospode – molio sam se. – Ti želiš da se prema mom bratu ophodim kao prema sebi, zar ne, Gospode?

Izvadio sam motornu testeru, nasekao još drva i prepunio prikolicu. Zatim sam pozvao svog prijatelja da vidim da li je kod kuće. Jedno od njegove dece mi je reklo da će svi biti odsutni.

– Da li mogu da mu prenesem poruku? – pitala je devojčica.

– Ne, ne, sve je u redu. Nemoj ni da mu kažeš da sam zvao. – Mislím da sam dobro uradio Gospode. Dobro je što on neće biti kod kuće da primi drva. Nikoga neće biti tamo da mi pomogne da istovarim drva, zatim da pohvali moj napor i kaže mi kako sam dobar hrišćanin.

– Džime, svejedno, ja želim da odeš tamo.

– Ali, Gospode...

– Tako je, Džime, želim da odeš tamo iako po tebi nema nikakvog razloga. Znam da je sve to protiv tvoje telesne prirode. Želim da ispuniš Moju volju, verujući mi da ja znam najbolje.

I tako sam se vozio devedesetak minuta do svog prijatelja i, baš kao što me je njegova ćerka upozorila, nisam našao nikoga kod kuće. Sam sam istovario drva i složio ih na gomilu. Na putu kući, sreo sam Miča i njegovu porodicu. Prve reči koje mi je uputio bile su:

– Šta radiš ovde, Džime?

Moje telo je žarko želelo da bude potapšano po ramenu i u meni je rasla želja da kažem: “Upravo sam ti istovario drva.” Međutim, tu je takođe bio i glas Boga, mog Oca – Ava, kako piše u Bibliji – koji je nežnom očinskom čvrstinom rekao:

– Džime...

Suština pravog hrišćanskog života sastoji se u predaji, a to je ono što sam izabrao.

– Upravo se vraćam kući – rekao sam brzo, što je bilo istinito, a nadao sam se, i prirodno.

– Drago mi je da te vidim – rekao mi je pri rastanku.

Jednom sam crkvi u Dalasu, u Teksasu, uputio poruku da preduzmu ovaj “poslednji veliki korak” ka životu predanja Hristu. Tada se desila jedna krajnje neobična stvar. Upravo sam završio svoju propoved i seo. Pastor te crkve krenuo je ka propovedaonici da pozove na pevanje himne Bogu i pomoli se na kraju. U tom trenutku jedan čovek polako je ustao sa svog mesta i kao hodočasnik krenuo centralnom stazom između klupa. Pastor je

stajao za propovedaonicom, bez reči, a u dvorani je bila potpuna tišina. Mladi čovek kleknuo je kraj oltara i sa dopadljivom jednostavnošću tiho pognuo glavu.

Na osnovu njegove odeće mogao sam da zaključim da ne pripada toj crkvi. U stvari, izgledalo je kao da je došao pravo sa ulice. Njegove ruke bile su pune ožiljaka, a lice užasno unakaženo. Pastor je uspeo da shvati da ovaj čovek pokušava da uradi upravo ono na šta sam pozvao sve prisutne – da napravi poslednji veliki korak. Nameravao je da Bogu da svoje obećanje. Mogli ste da osetite kako Sveti Duh doseže do srca ljudi dok ih je pastorov glas vodio u pevanju himne Bogu.

Hristu dajem srce svoje,
I svoj život svaki dan;
Da ja uvek njemu služim,
zahvalan i radostan.

Hristu dajem sve što imam,
Svoje srce donosim!
Dajem sve na ovom svetu,
Samo da bih bio s njim!

Hristu dajem samog sebe
Sada i u večnosti,
Da za njega samo svetlim
Sjajem prave vernosti!

Hristu dajem sve, Hristu dajem sve,
Samo Tebi, Spase dragi,
Jer ti ljubiš me.

Sve je bilo savršeno spontano. Nije se čuo nikakav emotivni poziv, nije se čula nijedna reč, a ipak je Sveti Duh govorio glasnije od

bilo kog ljudskog glasa. Skoro trećina prisutnih izašla je napred i klekla ispred onog mladog čoveka. Trnci su mi prolazili kičmom. Znao sam da treba da razgovaram sa ovim mladim čovekom i čujem njegovu priču.

Pozvao sam ga da popričamo. Rekao mi je da se zove Kristofer. Govorio je polako i nerazumljivo. Oklevajući, ispričao je svoju priču. Rekao mi je kako ga je majka kao malog kažnjavala polivajući ga ključalom vodom. Ožiljci opekotina na njegovom licu tiho su svedočili da je istina to što priča. Pažljivo je nastavio:

– Ponekad bi me zaključala u ostavi na dan ili dva. Kad bi me pustila, pozvala bi moju braću da me biju štapom. Kad sam postao mladić, nisam više to mogao da izdržim. Odselio sam se i pridružio uličnim bandama.

Oduvek sam se pitao šta je mlade ljude motivisalo da se pridruže bandama. Sada mi je Kristofer dao objašnjenje. U bandi je – prvi put u svom mučnom životu – naišao na potpuno prihvatanje i odanost, po principu “dok nas smrt ne rastavi”. Bande, na nesreću, nisu bile manje agresivne od njegovog porodičnog okruženja.

– Dva puta sam izboden, a jednom su pucali u mene – nastavio je.

Takođe sam bio i u zatvoru. Kad sam izašao, sreo sam ljude iz ove crkve koji su mi pričali o Isusu. Rekli su mi da treba da Mu verujem kao nikom do tada u svom životu. Bio sam zainteresovan više nego što sam želeo da priznam, ali sam, usput, bio i preplašen. Svako kome sam verovao uvek bi me izneverio. Zato sam im kazao: “Ako me Isus ikad bude slagao, ubiću Ga!” Ali oni su me uverili da On nikada ne laže. Onda su mi pomenuli vaše propovedi koje ovde držite, da ljudi mogu da nauče iz njih kako da hodaju sa Isusom. Gospodine Honbergere, ono o čemu ste pričali ovog vikenda – da prepustimo Isusu kompletnu kontrolu nad našim životom – da li to znači biti hrišćanin?

– Tako je, Kristofere.

– Onda ja želim da budem hrišćanin.

Pokušao sam da od Kristofera dobijem adresu, kako bih ostao u kontaktu s njim, ali on je odbio. Tražio sam broj telefona, ali je i to odbio.

– Kako da ostanem u kontaktu s tobom? – konačno sam pitao.

– Pa, počeo je...

– Ja živim ispod mosta.

Osetio sam žaoku u toj njegovoj izjavi. Propovedao sam crkvi prepunoj ljudi koji imaju sve prednosti, a ipak je ovaj mladi čovek prvi iskoračio napred da preda svoj život Hristu. Nikad nisam upoznao nekog ko dolazi iz tako surovog sveta kao Kristofer, koji je uprkos tome smatrao da njegova biografija ili sadašnje stanje ne bi mogli biti prepreka da preduzme “poslednji veliki korak” u svrhu predanja Bogu.

A mi, koji uživamo veliku svetlost i blagoslove, odbijamo da odgovorimo na Božji poziv milosti. Kako je moguće da oklevamo? Tako me je bilo stid zbog mog tvrdoglavog ponosa!

Kada pogledamo Kristoferov primer, da li imamo prava na bilo kakav izgovor što ne preduzimamo taj poslednji veliki korak? Znam da želite ovo iskustvo. Znam da čeznete za tim. Takođe znam i da vas Bog poziva da donesete odluku. Želja nije dovoljna. Vi morate to da *odlučite*. Vi morate da preduzmete taj poslednji veliki korak.

Da li shvatate frustracije koje Bog doživljava dok nas posmatra kako oklevamo, i kako se, zatim, okrećemo ka tami, svedočeci time da ne možemo da napravimo razliku između života i smrti?

Slušajte Njegove reči kojima nas preklinje da načinimo taj poslednji korak: “Stavio sam pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Izaberi život da živiš, ti i potomstvo tvoje” (5.Mojsijeva 30,19). Neka ove reči pomognu da svaka duša koja ih čita pronađe izbavljenje u Bogu!”

EPILOG

Prošlo je skoro sedamnaest godina otkako se moja porodica preselila u divljinu. Naši dečaci su rasli, postali mladići i, najzad, zakoračili u svet odraslih. To mi omogućuje da pogledam unazad, na poslednje dve decenije svog života koje su u središtu ove knjige. Od trenutka kad smo objavili svoj plan da se preselimo u divljinu, bilo je onih koji su govorili da to nije praktično. Kad smo objasnili da je naš cilj da svojim dečacima obezbedimo najbolje i sačuvamo ih od svega lošeg, kazali su da je to nemoguće. Govorili su nam da su naši pogledi bili upravljani previsoko, da to ne može tako!

Posle toliko vremena, sa sigurnošću mogu da tvrdim da to može biti tako! To funkcioniše! Program koji smo osmislili da nađemo Boga i da se zblizimo kao porodica, apsolutno je izvodljiv! Ja vam ne preporučujem ništa što nama nije uspelo. Ljudi su nam neprekidno ponavljali:

– Samo čekajte dok vam se dečaci ne zamomče. Tada će se pobuniti protiv vašeg načina života.

Kasnije, kad su ljudi videli kako bez problema žive svoje tinejdžerske dane, promenili su reči svoje “pesme”:

– Samo čekajte dok odrastu.

Oni su danas odrasli i mi više ne čujemo glasove sumnjala; znamo da ono što smo uradili funkcioniše. Možda će funkcionišati i kod vas, bilo da živite u divljini, ili se samo preselite na selo i primenite iste principe.

Danas su Metju i Endrju uspešni agenti za nekretnine, specijalizovani za imanja u divljini i na selu. Njihov karakter, brižljivo formiran u divljini, privukao je pažnju mnogih njihovih klijenata, a neki od njih su me kontaktirali, želeći da znaju kako smo uspeli da odgajimo tako posebne mlade ljude. Tajna je jednostavna. Seli i ja ih nismo odgajili. Dopustili smo Bogu da to uradi i sarađivali smo sa Njim. I tako, dok se mi radujemo sa svojim momcima zbog

njihovog uspeha, stalno smo ponizni usled saznanja da samo mi-lošću Božjom naša porodica postiže takve rezultate.

Sada, dok ovo pišem, nas četvoro i dalje živimo u našoj maloj brvnari blizu nacionalnog parka Glejšer. Momci vode svoj po-sao sa nekretninama od kuće, a imaju i kancelariju u gradu. Oni još uvek uživaju sa svojim roditeljima. Naše zajedništvo danas je utoliko slađe, jer znamo da će se ono jednog dana završiti. Usko-ro će se naši momci oženiti i osnovati svoje porodice. Mi ne ža-limo zbog toga. Oni su spremni, kao i mi. Seli, moja kraljica, i ja spremni smo da ih ohrabrimo u svakoj fazi njihovog života. Do tada, uživamo u našem zajedništvu.

Nakon što me je Gospod pozvao u svoju službu sa punim rad-nim vremenom, osnovali smo “Restorejšen Internešenel” sa dru-gom porodicom, koja je takođe odlučna da Boga sledi do kraja. Ova neprofitna organizacija ima zadatak da poučava druge kako da nađu i žive praktično Jevanđelje, kako da menjaju i obnavljaju svoje brakove i porodice, i stiču iskustvo poput našeg. Mi iskreno verujemo da je sama suština Hristovog Jevanđelja – OBNOVA¹³.

A šta ćemo sa budućnošću? Da li smo postigli što smo plani-rali – da imamo dobar brak, na primer, da naučimo da hodamo sa Bogom? Odgovor je: “Da”, a uz to smo shvatili da je naš cilj da odgajimo decu kao istinske hrišćane.

To je, međutim, samo nagoveštaj budućnosti. Kao mladić, Metju je imao želju da pronade skriveno jezero duboko u kanad-skim divljinama. To je postao njegov san, njegov cilj, koji ga je držao godinama. Najzad, postigao je taj cilj, i do trenutka kad se budemo vratili u civilizaciju, on već razmišlja o novim oblastima koje će istraživati, novim avanturama koje će doživeti.

Sve rečeno ispunjenje je samo jednog sna, a to ne zamračuje viziju predstojećih dostignuća. Tako Seli i ja vidimo svoju buduć-nost. Penjući se na planinu otkrivamo puno vrhova za osvajanje.

¹³ Ova reč stoji u samom nazivu njihove organizacije.

U nama gori želja da vidimo šta se nalazi iza sledećeg brda. Iskustvo hrišćanskog života uvek stremi nagore. Uvek će biti novih visina koje će zahtevati odricanja od sebe i novih dubina zbog kojih ćemo morati da umiremo sebi. I jedno i drugo valja istražiti. Svako novo iskustvo nosi sa sobom veće obaveze, ali i veću radost u društvu Hrista, našeg stalnog Saputnika.

Da i vi budete potpuno izbaavljeni u Bogu i napredujete čak i više sa Njim – to je moja želja, moja molitva i težnja mog srca. Amin.

RAZGOVOR SA DŽIMOM HONBERGEROM

Pitanje: Kada ste prvi put shvatili da nešto nije u redu u vašem duhovnom iskustvu, šta vas je navelo na odluku da pojednostavite život?

Honberger: Nisam odgajan u veri u kojoj sam sada. Nakon što smo došli u crkvu, postali smo vrlo aktivni u širenju istine koja nas je dovela u crkvu. Međutim, počeo sam da shvatam da je dobar deo mog hrišćanskog iskustva spoljašnjeg tipa – odlasci u crkvu na bogoslužjenja, držanje biblijskih časova, itd. Postao sam starešina u crkvi. Propovedao sam i bio uključen u crkvene aktivnosti oko tri godine. Jedne noći sam došao kući i Seli i ja žestoko smo se posvađali. Moji sinovi, jedan od tri drugi od pet godina, vrištali su. Nisu znali šta se dešava, bili su premladi da to razumeju. Seli je otišla u šetnju po našem imanju od 16 hektara, a kada se vratila, rekao sam joj:

– Dušo, šta se to nama dešava?

Kasnije sam nazvao svoju kancelariju. (Imao sam u to vreme agenciju za osiguranje.) Rekao sam svom osoblju da nekih deset dana neću biti tu. Seli i ja smo krenuli na odmor do jezera Imp u gornjem delu poluostrva u Mičigenu pored Votersmida, i proveli deset dana razmišljajući o svom životu.

Kad smo se udvarali jedno drugom, bili smo ludo zaljubljeni. Imali smo predivnu romansu. Ali čim smo se venčali, nespo-razumi su počeli. Mislili smo da ćemo biti srećniji ako imamo veću kuću – selili smo se tri puta. Sad smo bili u kući od 300 kvadratnih metara, građenoj od kedrovine, na imanju od 16 hektara sa malim jezerom. Vozili smo odlična kola, imali velike prihode. Bio sam starešina u crkvi, veoma aktivan u društvu, ali došlo je do razmimoilaženja. Naše zajedništvo je počelo da propada i jedina stvar koju tada nismo imali – nismo pripadali jedno drugome! Imali smo sve što “drugi” zovu uspehom, ali *mi* smo propadali.

Dok smo razmišljali o nama tih deset dana, počeli smo da sagledavamo druge u mom poslu, druge u crkvi, ali ne sa kritičke tačke gledišta, ne upirući prstom, već sa željom da nešto naučimo iz njihovih primera, ali nije nam se svidelo ono što smo videli. Shvatili smo da uspeh nije u pravcu u kome smo se kretali. Hтели smo da ponovo dobijemo naše vreme (jedino što tada nismo imali bilo je vreme) i iskoristimo ga za istinsko traženje života sa Bogom, ne samo u doktrini, ili u crkvi. Zatim smo želeli da damo prednost svom braku i deci. Znali smo da treba da izađemo iz te sulude trke, te pokretne trake na kojoj se nalazi Amerika a, naravno, i Evropa, Australija, Kanada i Engleska takođe.

Pitanje: Mnogi ljudi ne žive tako kako ste opisali. Oni žive u predgrađima. Iako kažete da treba da siđete sa pokretne trake, vaša situacija je izgledala prilično idilična, sa tom lepom brvnom na vašem privatnom imanju od 16 hektara. Meni to zvuči vrlo relaksirajuće u odnosu na iskustvo ljudi koji žive u gradu i rade 50-80 sati nedeljno.

Honberger: Dosta ljudi mi je reklo:

– Pa, da li svi treba da se preselimo u divljinu da bismo to dobili?

A moj odgovor, posebno kad se osvrnem na proteklih 18 godina, jeste da verujem da je svakome potrebno iskustvo u divljini, ali ne morate da idete tamo da biste to dobili. Morate da ispitajte kako ćete kontrolisati ono što se dešava u vašem životu. Bilo da je reči o stanu u Čikagu, ili u Bronksu, u Njujorku, ili na selu. Posmatrao sam dosta ljudi kako isprobavaju ovaj metod tako što se presele na selo i život im bude gori nego ranije. Oni, u stvari, na selo prenose gradski način života.

Pitanje: U jednom trenutku vi govorite o jutarnjem vremenu posvećenom Bogu, koje traje oko dva i po sata. Neki će reći da to vi možete, jer živite u divljini, ali šta sa nama ostalima koji živimo u Los Anđelosu ili Torontu ili Indijanopolisu? Koju vrstu iskustva posvećenja mi možemo da očekujemo?

Honberger: Dozvolite mi da vam odgovorim. Već osam godina smo aktivni u misionom projektu “Restorejšen Internešenel”

i ljudi prave najveće greške prateći neke nazovi metode. Metod koji treba da sledite jeste da se pomerite sa mesta vozača i prepustite Boga da upravlja.

Pitanje: To je glavni metod?

Honberger: To je metod! Ljudi čuju kako ste odgajili decu ili kako razgovarate sa svojom ženom, ili kako se selite na selo, i pokušavaju da vas oponašaju. Ali za njih to ne funkcioniše. Razlog je u tome što oni još uvek drže kontrolu u svojim rukama.

Vidite, ceo problem koji Bog ima sa svojim narodom je u tome što oni hoće da upravljaju sopstvenim životom. To je problem čitavog čovečanstva. Kad je Lucifer želeo da vlada, to je postao problem. I tako, ne uspevam dovoljno da naglasim ljudima da preseljenje u divljinu ne mora obavezno da im pomogne. Jer, ima daleko više ljudi u divljinama Afrike nego što je to jedan Honberger. Pa ipak, oni nisu pod uticajem Duha Božijeg. Preseljenje može da pomogne, i svi mi možemo uživati blagoslove od života u tihom, mirnom okruženju, ali ljudi od toga pokušavaju da načine odgovor, a ono to nije, već samo sredstvo za postizanje višeg cilja.

Metod je jednostavan: Džim Honberger mora da nauči kako da preda kontrolu nad samim sobom sada, a zatim da ostane potčinjen Bogu kroz dejstvo Duha na njegovu savest, dopuštajući Bogu da upravlja tokom celog dana. To je hrišćanski život u dve reči.

Pitanje: A dva i po sata?

Honberger: Odvajanje desetka vremena, tako ja to zovem. Mnogi ljudi ne mogu da imaju tu vrstu vremena. To je realnost i moramo se s tim pomiriti. Ali, kad sam sve prodao i preselio se ovde (Montana), našao sam to vreme. Tako sam se našao u drugačijoj situaciji od većine. I rekao sam Bogu da ću to vreme posvetiti Njemu. Ali poenta nije u dužini vremena, već šta postizete u tom vremenu. To želim da naglasim. Kad prvi put učiš kako da hodaš po žici, potrebni su ti dani, ali kad to naučiš, onda to uradiš za nekoliko minuta. To je istina i u našem hodu sa Bogom. Smisao nije u dužini vremena ili koliko ćete pročitati, već da li

ste se predali Gospodu Isusu i da li ste shvatili da On treba da upravlja, kao i da nakon tog vremena budete spremni da isfiltrirate svoje misli, reči, i stvari koje želite da uradite tog dana, kroz Isusa. U stvari, ako to možete da postignete za pola sata, uradili ste dobru stvar. Ako vam treba više od tri sata, uradite tako. Ako to možete da postignete za 15 minuta, postupite na takav način.

Pitanje: Zapravo, ono što vi govorite znači da ukoliko ne ispuštamo kontrolu iz svojih ruku, količina vremena odvojenog za molitvu i proučavanje nije bitna?

Honberger: Drago mi je što ste ovo spomenuli, jer mnogi hrišćani misle da ukoliko odvoje dva i po sata, time postaju hrišćani. To nije tačno. Jer oni mogu držati kontrolu u svojim rukama i tokom ta dva i po sata. Da li to ima smisla? Znam puno onih koji su postali teolozi, ali koji se nakon tri, četiri, ili pet sati sa Gospodom odnose prema svojim suprugama kao prema robinjama. Hrišćanstvo ide dublje od pukog razumskog slaganja sa istinom i podrazumeva potčinjavanje ljudske volje volji Isusa Hrista, i to u svakom trenutku.

Pitanje: U svom misioniskom radu zalazite u sva područja crkve – kako u liberalna tako i u konzervativna. Kako uspevate da efikasno misionirate u tako različitim sredinama?

Honberger: Konzervativci oštro reaguju na liberalne članove, jer teologija liberala nije ista kao njihova, i tako se obično rukovode sopstvenim mišljenjem. A liberali oštro reaguju na konzervativce, jer su kritizeri, oholi i puni sebe. A Bog kaže: “Slušajte vi, konzervativci i liberali. I jedni i drugi imate problem. Želim da se rukovodite Duhom.”

Dobro smo primljeni u raznim sredinama, jer naša želja je da spasemo ljude od njih samih, a ne od određenih grupa, konzervativaca ili separatista. Nisu to neprijatelji. Neprijatelj je u našem srcu. Šta vredi ako svima govorite o zveri iz mora, na sedam brežuljaka, ako zver još uvek vlada u vašem srcu? Tako, kad se nađemo u konzervativnim grupama i oni nam pričaju o znacima zveri i njenoj moći, ja im kažem:

– Mogu li da pozovem vašu ženu da nam kaže da li zver u vašem srcu još uvek vlada u vašem domu? Ako je tako, pocepajte te vaše bilborde. Zaboravite na ukazivanje na zver iz Otkrivenja i 666, i naučite da se suočite sa zveri u svom sopstvenom srcu! Tako se poruka koju dajemo probija kroz političke barijere koje trenutno postoje.

Pitanje: Da li postoje grupe gde ne biste misionirali?

Honberger: Verujem da mi, ukoliko imamo Jevanđelje, moramo da ga nosimo onima koji ga nemaju. Predsednici konferencija zvali su me da mi kažu:

– Vidimo da govorite u toj i toj sredini. Mi bismo voleli da ne idete tamo.

A ja odgovaram:

– Da li vi mislite da ja imam jevanđelje?

Oni na to kažu:

– Da, mislimo.

– Pa kako će ga dobiti oni kod kojih vi ne želite da idem?

Jer, ako zaista imate Jevanđelje, naći ćete načina da ga tako prenesete da ono postane iskustvo tih ljudi.

Na jednom od naših porodičnih kampova, imali smo 550 ljudi. Sto njih nije bilo naše vere. Bilo je reklama na bilbordima uz autoputeve i u novinama. Neke žene došle su na sastanke u šorcevima i kratkim bluzicama sa velikim dekolteima. Grupa ultra konzervativaca prišla mi je u veoma strogoj odeći i uputila mi sledeće reči:

– Brate Honberger, želimo da ti kažemo šta je standard u odevanju na ovim sastancima.

– Zašto? – rekao sam.

Oni nastaviše:

– Pa, vidiš onu ženu tamo?

Rekao sam:

– Da, vidim.

– Eto, ona nas sablažnjava. A ja sam kazao:

– Gospodo, želim da shvatite zbog čega ja dolazim. Pokušaću to maksimalno da pojednostavim. Ako ona dođe i u kupaćem kostimu, biće dobrodošla na mojim predavanjima. Jer mene zanima njeno srce, a ne njena odeća. I ako uspemo da njeno srce povežemo sa Isusovim, On će se pobrinuti o ostalom. To je moja filozofija.

Pitanje: Ova knjiga napisana je pod neobičnim okolnostima, zar ne?

Honberger: Otišao sam na ostrvo Sent Kroat na nekih mesec dana da bih je napisao. Ja nisam pisac. Engleski jezik bio je sredstvo mučenja za mene kroz celo školovanje. Moja majka govorila je da treba tome da posvetim pažnju, ali bih ja odgovarao:

– Mama, nikad mi tako nešto neće biti potrebno.

Nisam bio u pravu.

Počinjao bih da pišem ovu knjigu pa bih stao, pa izgubio tok misli... Konačno sam rekao:

– Gospode, potrebno mi je vreme da me niko ne uznemirava. Možeš li to da mi obezbediš? I tako me je čovek kome je moj sin prodao neku nekretninu – prilično bogat čovek koji nije iz naše denominacije – pozvao telefonom. Kazao mi je:

– Vaš sin. Šta ste uradili da ga ovako vaspitate? Nikad nisam sreo takvog čoveka u svom poslu, a vaš sin ima samo 21 godinu. Da li mogu da dođem kod vas na neko vreme?

Ovaj čovek poseduje svoju banku, svoju hipotekarnu firmu, a ima i stovarišta i imanja na brojnim lokacijama. On je imao i vilu na ostrvu Sent Kroat na severozapadnoj obali – tamo gde je baš dobro za ronjenje.

Tako je on došao da popričamo, tražio da mu govorim i o svojim problemima pa sam mu rekao:

– Pa, znate, pokušavam da napišem ovu knjigu. A on je predložio:

– Slušajte, ako vam je potrebno vreme bez uznemiravanja, zašto ne biste odseli u mojoj vili?

– Gde je to? pitao sam. Odgovorio je:

– Sent Kroat.

A zatim je Gospod omogućio besplatan avionski prevoz za mene i moju porodicu. Tako smo tamo ostali mesec dana. Pisao sam celo jutro, svako jutro, a zatim bismo otišli na ronjenje.

Pitanje: Hvala Bogu. Kakvog li načina da se napiše knjiga!

Honberger: Da ne poverujete. Ja ronim na 40 metara, i znate šta moj um radi? Ne možete ga jednostavno isključiti kad vam misli nadolaze. Nalazim se tamo dole, mogu da vidim ajkulu a moj mozak piše sedmo poglavlje. Ronim kroz svu tu lepotu, a moj mozak i dalje piše knjigu.

Pitanje: Džime, vi imate seriju propovedi na kasetama i objavljujete novosti četiri puta godišnje. Kako ljudi mogu da vam pišu i naruče vaše misionerske materijale?

Honberger: Restoration International Inc., 1550 Mountain Meadow Rd. Kalispell, MT 59901. (888) 446-8844. Oni mogu da naruče ove materijale i preko interneta na našoj web stranici www.restoration-international.org

Pitanje: Poslednje pitanje. Šta biste rekli, Džime, koja je najveća lekcija koju ste naučili u divljini?

Honberger: Potreban mi je Isus svakog trenutka, svakog sata, svakog dana. I ako Ga za momenat napustim, vraćam se starim stazama. Napravio bih paralelu – ne znam da li ste ikad planinarili. Vi jednostavno bacite konopac sa kukom preko litice i sve dok se držite za taj konopac, vi ste sigurni. Ako ga pustite, šta se dešava? Isto tako je i u hrišćanskom životu. Shvatio sam da je hrišćanstvo više nego samo pripadanje pravoj crkvi, ispravan način života, ili život u divljini, ili puko saznanje o zveri i medvedu iz Danila i Otkrivenja, razumevanje proročanstva o Isusovom drugom dolasku. Suština hrišćanstva je da se držimo za taj konopac, koji je oličenje Isusa. I tako ja mogu sigurno da idem kroz ovaj svet sve dok se držim za Isusa. Moja molitva je da dođem do takvog nivoa u svom hrišćanskom životu da nikada ne odlučim da Ga ostavim.

Beksto ka Bogu je knjiga koja govori o očajničkoj potrebi i tragnju za Božjim prisustvom.

Autor Džim Honberger, u želji da pronađe autentično hrišćanstvo, seli se sa svojom porodicom u divljinu, nadomak Nacionalnog parka Glejšer, na granici SAD i Kanade. Tu, u netaknutoj prirodi, oni dobijaju jasniju spoznaju Božje ljubavi i navikavaju se da osluškuju Njegov glas u svakodnevnim situacijama u kojima se svako od nas nalazi.

Kao rezultat višegodišnjeg građenja vere u hodu s Bogom, Džim i njegova porodica počinju da dele svoja bogata iskustva s ljudima koje sreću. To kasnije prerasta u sistematsko podučavanje i držanje seminara po celom svetu.

Ova knjiga jedan je od načina na koji značajna saznanja Honberge-rovih o tome kako pronaći utočište u Bogu i kako održati zajednicu s Njim, dolaze do mnogih uznemirenih duša koje možda i neznajući, zapravo čeznu za svojim Spasiteljem i Njegovim svakodnevnim vođstvom.

